colecţia ALCRIS 83

ROZ

Muntele pasiunii

Marge Smith

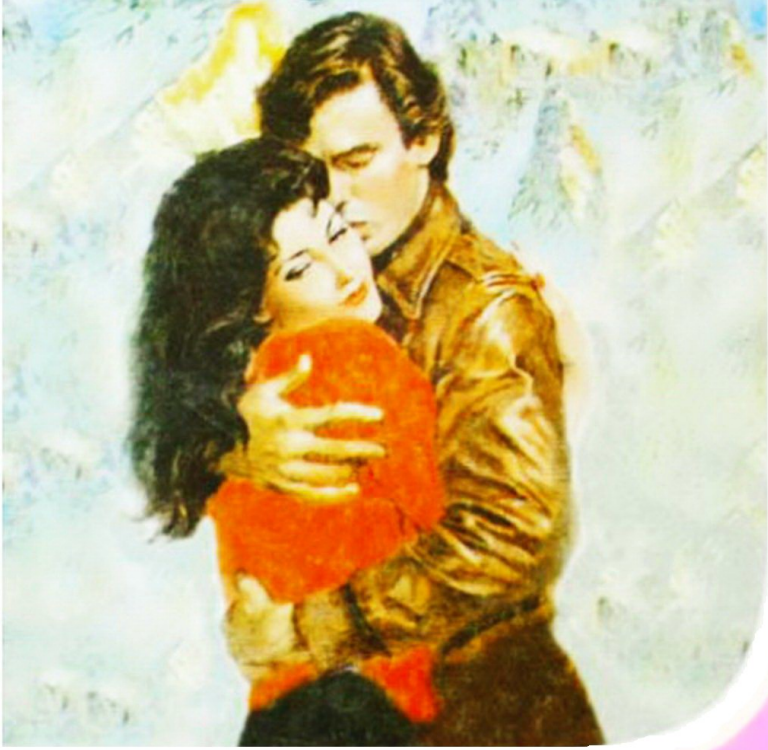

MARGE SMITH
Muntele pasiunii

Traducerea şi adaptarea în limba română de
ELENA ION

Editura: ALCRIS
Coperta – Andy

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale
SMITH, MARGE
Muntele pasiunii / Marge Smith
Bucureşti: Alcris; 2001.

Tit. orig. (eng): The time and the loving.
ISBN 973 – 8251 – 44 – 3

Colecţia „ROZ”

Un premiu câştigat miraculos la loterie, îi dă posibilitatea lui Leith să cumpere o proprietate străveche într-un ţinut de munte, în Tasmania, şi libertatea să se dedice pasiunii ei, arta ceramicii. Dar în acelaşi timp îi aduce o mulţime de noi prieteni, printre care şi Mace Benedict, un fel de vecin. Treptat însă, Leith descoperă dorinţa de a-i fi acestuia mai mult decât o simplă vecină, deşi el nu o priveşte decât ca pe o copilă încăpăţânată.

Capitolul 1

Urletele aspre ale unui dulău de vânătoare o făcură pe Leith să se trezească brusc şi o smulseră din visele molcome pentru a o aduce la realitate.

Îşi scuturǎ părul blond, aproape alb, se îndreptă în şezlong, şi privi spre dreapta, către muntele acoperit de arbuşti, de unde sunetele despicau aerul.

Muntele ei… gândi ea, cu un zâmbet uşor pe buze. Chiar şi după o săptămână părea ireal, un vis ca un balon de săpun, ce părea că se va sparge dintr-o clipă într-alta.

Ochii săi priveau peste micul stăvilar, unde trei răţuşte treceau pe sub pâlcul de copaci pe lângă care ştia că trece izvorul, ce curgea mai apoi la vale, peste acri întregi de pajişti verzi presărate pe ici pe colo cu galbenul strălucitor al narciselor, cu tufe de trestie şi ferigi. La hotarul pajiştilor, începeau tufele şi arbuştii, ce urcau în sus pe panta abruptă, pentru ca mai apoi să înceapă să se răărească, lăsând loc înspre vârf, crestelor stâncoase ce străjuiau toată întinderea.

Muntele ei… nu tocmai al ei, bineînţeles, dar crestele aspre şi cenuşii ale muntelui erau atât de magice şi impunătoare, încât nu-şi putea înfrânge gândurile pline de mândrie şi mulţumire.

Dulăul urlă încă o dată, iar sunetele se rostogoliră la vale în ecouri învolburate, făcându-şi loc printre crengile pinilor enormi ce dominau întreaga pajişte.

Ea privi din nou în sus, spre depărtarea de unde răzbăteau sunetele, încruntându-se uşor. Cineva probabil vânează canguri acolo pe deal, îşi spuse ea, deşi nu se auzeau împuşcături… numai urletul dulăului.

Gânditoare, privi drept înainte, ochii fiindu-i atraşi de

albastrul dealurilor, departe către răsărit. Verdele aprins pălea treptat, până ce se transforma în albastru, pe măsură ce dealurile se îndepărtau, dominând în ceaţă peste Brighton şi Tea Tree.

În imediata vecinătate era hambarul, o structură în roşu şi gri, rămasă din vremuri străvechi, ce părea că ar putea fi spulberată oricând de o pală de vânt. Şi totuşi avea mai bine de un secol, construit pe o structură de stâlpi groşi de un picior, pe din afară fiind placat cu foi de lemn masiv.

În jurul ei, grădina fusese lăsată să crească în voie de ceva vreme, aşa că ajunsese mai mult un domeniu al plantelor sălbatice decât grădină.

Şi… totul era al ei! Treizeci şi nouă de hectare şi jumătate, aşa de aproape de o sută de acri. Alelei! Erau ale ei deja de o săptămână, şapte zile în cap şi totuşi, încă nu-i venea să creadă!

Balansându-se înainte şi înapoi în şezlong, îşi plimba ochii cenuşii, înconjurând întreaga proprietate cu un aer atât de posesiv, că începu să chicotească atunci când îşi dădu seama. Leith Larsen, proprietară de pământuri!

Era într-adevăr incredibil. Cu nici măcar o lună în urmă, lucra ca secretară, precum şi ca artist în ceramică, cu jumătate de normă, la Sydney. Acum era proprietară de pământuri şi liberă să se dedice pasiunii ei, ceramica – sau cel puţin va fi în curând – cu propriul său domeniu aşezat la poalele unui munte în Tasmania.

Leith îşi închise ochii cenuşii şi mari şi începu iar să viseze, plină de mulţumire, aşa cum fusese întreaga săptămână, plănuind întregul său vis. Putea să o facă; ştia că poate, acum că partea cea mai grea fusese dusă la capăt. Trebuia s-o facă, întregul său viitor era în joc,

împreună cu premiul câştigat la loterie, care făcuse toate acestea posibile. Asta era preţul unui vis? se întrebă ea. Un bilet la loterie? Zâmbind, adună în gând cât a costat de fapt întreaga proprietate… numai unsprezece dolari. Acum ea putea să-şi dedice întregul timp meşteşugului olăritului… nu mai era nevoită să o facă în orele furate din timpul ei de odihnă, sau în weekend-uri în care ar fi putut ieşi la întâlniri, să aibă aventuri… şi cu siguranţă, având asemenea oportunitate, putea cu uşurinţă să-şi crească reputaţia ca artist în ceramică pentru ca în ea se afla un talent în plină afirmare, gata să cucerească întreaga lume artistică.

Acum avea proprietatea ei, spaţiu cât cuprinde, unde putea să cultive legume, de unde putea avea destule resurse pentru hrană, ceea ce i-ar fi redus considerabil cheltuielile, până când talentul ei ar fi ajuns să fie apreciat şi plătit pe măsură.

Nu avea nicio datorie pe lumea asta şi cu siguranţă economiile ei erau de ajuns pentru un an întreg până ce, gândea ea, ar fi ajuns să câştige de pe urma olăritului.

Un an! Ar fi de ajuns. Trebuie să fie. Chiar şi pe când lucra cu jumătate de normă, reuşea să câştige de ajuns din olărit… iar acum, că nu mai avea nicio chirie de plătit, şi toate cheltuielile vieţii de la oraş… orice ar fi, se va descurca.

Puţinii ei prieteni, bineînţeles, au crezut că şi-a pierdut minţile, când le-a spus că are de gând să abandoneze luminile strălucitoare ale Sydney-ului. Iar când a mai anunţat că se duce în Tasmania, ba mai mult, într-un ţinut îndepărtat la ţară, chiar şi prietenii cei mai apropiaţi au ridicat din umeri plini de scepticism.

— Dar eşti o orăşeancă veritabilă! Ai să înnebuneşti

acolo, îi spuse cineva. Haide, Leith, îl rezonabilă. Şi cum rămâne cu Brian?

Brian! Numai gândul la numele acestuia îi dădu lui Leith fiori reci. Brian, snobul sofisticat, a afişat mai multă îndoială decât toţi, când i-a spus ce are de gând să facă.

Brian! Chipeş, întotdeauna perfect aranjat, întotdeauna atent la cele mai mici detalii, întotdeauna cuceritor, atent, iubitor. Şi mincinos!

Chiar şi atunci când, furioasă, l-a pus în faţa dovezilor ipocriziei lui, el continuase să mintă, cu uşurinţa cuiva care minte de când se ştie, şi atât de vizibil convins ca Leith l-a crezut întotdeauna, drept care va continua să se lase înşelată şi acum.

Şi când acea tentativă a eşuat, a schimbat tactica în mod subtil, folosind şantajul sentimental, cu o cruzime şi sânge rece incredibile şi cu aceeaşi naturaleţe cu care îşi folosea şi şarmul său inegalabil.

— Zău aşa, Leith, doar nu fugi în sălbăticie în Tasmania, doar pentru atâta lucru! spusese el, încercând să facă faptele sale să pară nevinovate. Ceea ce probabil şi erau… în ochii lui, gândi Leith. Dar acea trădare îl scosese definitiv din inima ei.

Cel puţin, gândi ea, nu s-a obosit să nege acuzaţiile aduse, deşi continua să nu recunoască deschis că singurul motiv pentru care el se implicase în relaţia cu ea, era ca să se asigure că o mare parte din lucrările ei vor fi vândute prin galeria lui. Dar nu făcuse numai atât. Nu se dăduse în lături să facă promisiuni şi aluzii că în final relaţia lor se va concretiza în ceva durabil, dar întotdeauna încercând în acelaşi timp să o determine să renunţe la inhibiţiile ei faţă de sexul în afara căsătoriei.

Şi în final, încercând cu disperare s-o facă să se simtă

vinovată, să pună totul pe umerii ei firavi, să folosească întreaga ei inocenţă ca armă împotriva ei… Leith avu un fior şi mai puternic de repulsie.

Ei, se terminase acum… tot răul spre bine, fără îndoială. Şi acum, privind în urmă, nici măcar nu mai considera anul petrecut alături de Brian ca o pierdere. Implicarea emoţională, atât de nimicitoare pentru sufletul ei, către sfârşit, devenise un stimulent minunat pentru creativitatea ei. Oricum, simţea că devenise mai puternică şi mult mai greu de înşelat în viitor. Chiar dacă era sigură că î nu va mai avea parte de oportunişti asemeni lui Brian. Nu! Acum era pe propriile ei picioare şi aşa vor rămâne lucrurile. Invulnerabilă în independenţa ei şi mândră de dreptul de a-şi conduce viaţa aşa cum crede ea de cuviinţă.

Ar putea atât de uşor să profite de pe urma cărţii lui Brian, gândi ea, ca mai apoi să alunge ideea la fel de repede cum a venit. Pur şi simplu nu era genul care să încerce să profite în mod nemeritat, iar Leith se cunoştea de ajuns de bine ca să-şi dea seama că nu îşi va schimba această trăsătură de caracter. Nu la cei douăzeci şi şase de ani pe care-i avea, şi nu tocmai atunci când era pe cale să-şi construiască viaţa la care visase dintotdeauna.

Îşi promise să-şi amintească de lucrul ăsta pe viitor. Mai ales în ceea ce îl privea pe Christopher Hardy, tânărul agent imobiliar, care a fusese extraordinar prin promptitudinea cu care răspunsese primei încercări a lui Leith de afla unde ar putea găsi terenuri de vânzare.

— Am văzut un loc minunat o dată pe când am fost în vacanţă acum doi ani, începuse ea, apoi se apucase să explice în detaliu proprietatea viselor sale, care atât de tare o fascinase, încât fiecare amănunt îi rămăsese întipărit în minte.

Tânărul agent imobiliar ascultase cu răbdare, în timp ce Leith îşi continua descrierea, iar apoi, asemeni unui magician, îşi cufundase mâna într-un maldăr de hârtii, de unde scosese o poză pe care i-o întinsese lui Leith aproape cu o plecăciune.

— Pariez că ăsta e locul de care vorbeşti spusese el cu un surâs plin de satisfacţie, şi păruse foarte mulţumit când Leith scosese un strigăt de uimire, atunci când recunoscuse locul.

— Cred că asta e ziua ta norocoasă, chicotise el câteva minute mai târziu. Mai întâi câştigi la loterie şi apoi întâmplarea face ca acest loc să fie de vânzare la timpul potrivit. Tocmai am primit înştiinţarea acum o zi, nici măcar n-am apucat să public anunţul. Poate că nici nu va fi nevoie.

— Sper să fie adevărat, spusese Leith, dar sunt sigură că este mai mult decât îmi pot eu permite, dat fiind că sunt aproape o sută de acri.

— Nu fi negativistă, spusese el zâmbind. Nici măcar nu ţi-am spus încă preţul. Apoi însă, spusese o cifră care o făcu încă o dată pe Leith să scoată un strigăt de uimire.

Mai mult decât plănuia să plătească… mai mult decât putea. Dar… posibil. Expresia întipărită pe faţa ei, probabil că i-a spus totul agentului.

— Nu te lăsa descurajată aşa de repede, spusese el. Ăsta e doar preţul cerut pentru început. Un punct de unde poţi începe să negociezi. Însă bineînţeles că nu vei face asta până ce nu vei vedea locul cu ochii tăi. Nu ştiu cum eşti tu, dar memoria mea n-ar fi chiar aşa de bună după doi ani.

Leith încercase să-şi ascundă un zâmbet. Nu trecuseră doi ani de când văzuse locul. Cu o zi în urmă se urcase în

maşină şi fusese acolo ca să constate cu bucurie că este la fel de încântată de ceea ce vede ca în urmă cu doi ani doi ani. Ce magie necunoscută avea în el acel loc, nu putea să-şi dea seama, dar timpul nu schimbase nimic. Şi totuşi… preţul acela.

— Nu cred că e nevoie să mă mai uit la el, spusese ea cu sinceritate. Dacă pot să-mi permit atâţia bani, sunt hotărâtă de acum.

— Dar dacă nu-l vezi, nu vei şti niciodată, spusese Chris Hardy. Va trebui să înveţi să fi mai realistă dacă plănuieşti să locuieşti la ţară de acum încolo, domnişoară Larsen. Nu vreau să te descurajez, dar trebuie să te avertizez că locuitul la ţară nu este pentru oricine şi cei care-i fac faţă, sunt cei care dau dovadă de cel mai mult realism.

— Vrei să spui că visătorii nu au ce căuta acolo? răspunsese Leith cu încăpăţânare.

— Vreau să spun că putem ajunge acolo în jumătate de oră, dacă ne grăbim, spusese el evaziv. Sunt câteva aspecte pe care vreau să le cercetez pentru dosarul meu, chiar dacă ai să te răzgândeşti. Eu zic că merită să arunci o privire, nu? N-o să-ţi pară rău.

Îi păruse; cu excepţia faptului că s-a îndrăgostit imediat de casa bătrână de lemn, înălţată la jumătatea pantei muntelui, izolată complet de toţi vecinii de întinderea de teren şi cuibărită în grădina sălbatică, de parcă ar fi dăinuit acolo de când lumea.

Chris Hardy fusese ceva mai puţin entuziasmat şi la un moment dat, chiar încercase s-o facă să se răzgândească să mai cumpere. Proprietatea, spusese el, fusese lăsată să se deterioreze foarte rău, vegetaţia era distrusă de animale, casa era în aceeaşi măsură

deteriorată, acoperişul era în stare proastă, instalaţia electrică, probabil nesigură.

Totuşi, avea electricitate şi propria rezervă de apă potabilă, canalizare şi toate obişnuitele facilităţi, inclusiv un uriaş şemineu în living şi o sobă cu ardere lenta, care să încălzească rezervorul de apă.

— Dacă eşti dispusă să petreci ceva timp tăind lemne, ai să poţi menţine costurile pentru energie rezonabile. Am înţeles că pe timpul iernii, facturile pentru energie sunt de două ori mai mici ca cele din timpul verii, pentru că nu se foloseşte energia electrică la încălzirea apei.

Se plimbase cu ea în jurul proprietăţii, arătându-i atât părţile bune cât şi cele rele.

— Întreg gardul din spate trebuie reconstruit, spusese el. Nici gardul care împrejmuieşte terenul înspre munte nu e într-o stare mai bună. Continua cu criticile, cele mai multe dintre ele neavând niciun sens pentru Leith. Ce-i păsa ei de starea în care erau gardurile? Nu intenţiona să transforme locul într-o fermă şi starea de acum era de ajuns ca să-i permită să crească câteva animale domestice.

— Da, dar nu e atât de simplu, spusese el. Dacă îl laşi să se degradeze prea mult, va costa o avere să-l refaci. Nu ai decât vreo patruzeci de acri de păşune cu adevărat. Restul sunt tufişuri şi buruieni pe care poţi foarte bine să le laşi aşa cum sunt.

Continua să aducă critici, dar de data asta intraseră în casă şi Leith era prea preocupată să studieze interiorul casei, ca să-i mai pese de gardurile împrejmuitoare ale păşunii.

În mod clar, se gândea ea, casa era veche. Era de-a dreptul dărăpănată! Scândurile păreau solide în aparenţă, dar în realitate, aveau nevoie să fie curăţite şi revopsite.

Tabla acoperişului era ruginită şi în stare proastă, iar interiorul era o adevărată îngrămădeală de vechi şi nou, modern şi bătrânesc.

Şi totuşi… avea un farmec aparte. Chris însă, nu fusese deloc impresionat.

— Doamne iartă-mă… nici nu mi-am dat seama că e atât de rău, spusese el la un moment dat. Ca mai apoi, văzând expresia de pe faţa lui Leith, să-şi schimbe repede atitudinea. Dai să zicem că e locuibilă.

În ochii lui Leith însă, casa era mai mult decât atât. Era cu siguranţă locuibilă. Cei câţiva ani în care se ocupase cu redecoratul de apartamente îi formaseră ochiul pentru aşa ceva şi ştia că un strat de vopsea şi materiale pentru curăţat ar face minuni în această casă, înăuntru şi afară.

Ca să nu mai vorbim că era cu totul şi cu totul atrasă de casă şi avea un puternic sentiment că îi aparţine, că era lucrul pe care-l căuta de multă vreme, poate mai de mult decât realizase. Era casa potrivită pentru ea. Dacă putea să şi-o permită. Şi dacă Chris nu va încerca s-o facă să se răzgândească. Va încerca cu siguranţă, şi pe drumul înapoi spre Hobart asta a şi încercat să facă, cu un întreg şir de argumente.

— Ei, îmi dau seama că vorbesc degeaba, spusese el în cele din urmă. Nu că aş vrea să las să-mi scape cea mai uşoară vânzare pe care am făcut-o în tot acest an, numai că…

— Numai că nu ai nici cea mai mică idee ce vreau eu să fac, spusese Leith, continuându-i vorba cu o precizie care-l făcuse să zâmbească. S-ar putea să ai dreptate, dar singurul mijloc pentru a afla, este să încerc.

În final reuşise să negocieze şi să scadă o idee preţul,

de ajuns ca să-şi poată permite suma. De asemeni indusese şi parte din mobilier în întreaga tranzacţie.

Şi acum era al ei… Cumpărat şi plătit în întregime. În întregime era cuvântul potrivit, gândi ea. În afară de întreagă. săptămână a câte optsprezece ore pe zi, petrecute curăţând şi revopsind, ca să facă doar interiorul casei locuibil. În afară de căutările fără rezultat din fiecare dimineaţă, încercând să afle unde îşi depuseseră ouăle cele trei găini moştenite odată cu casa. În afară de lupta continuă pe care o dădea cu afurisita de sobă cu combustie înceată, o creatură diabolică ce părea făcută anume s-o înnebunească pe Leith.

O folosise cu conştiinciozitate conform instrucţiunilor, ba chiar o curăţase pe dinăuntru şi pe din afară, ceea ce durase o zi întreagă. Dar indiferent ce făcuse, soba fumega, scoţând un fum înecăcios prin multitudinea de crăpături pe care le avea.

Momentele de relaxare în şezlong fuseseră într-adevăr dictate de soba recalcitrantă şi Leith căzuse într-un somn neaşteptat, în timp ce îşi plănuia următoarea bătălie cu soba, pe care era sigură că avea s-o piardă.

Dulăul urlă din nou, privirea fiindu-i atrasă spre o siluetă în mişcare care se precipita în jos pe drum. Apoi dispăru printre tufişuri dar lătratul încă i se mai auzea.

Leith se gândi pentru o secundă să se ducă până la gardul de la poalele pantei şi să vadă dacă dulăul mai era încă acolo, dar renunţă şi intră în casă, decisă să continue corvoada cu soba. Aproape o oră mai târziu, dădu buzna afară pe uşă, cu o dâra de fum în urma ei, aproape împiedicându-se de o siluetă mică ce stătea lungită în prag.

Era dulăul, care o privea gâfâind de jos. Părea bătrân,

blana presărată cu fire albe din jurul botului trădând lucrul ăsta.

Îngenunche să-l mângâie, fără să-i fie frică, iar el o răsplăti dând uşor din coadă şi cu o privire drăgăstoasă.

— O, bietul de tine, spuse ea cu voce tare, aruncând o privire către munţi. Ce vânător fără milă ar pune o asemenea povară pe un câine aşa de bătrân?

Bătrânul dulău abia mai respira. Era clar că bietul animal era aproape epuizat, drept care Leith intră înapoi în camera plină de fum şi se întoarse cu un castron plin cu apă, pe care câinele îl acceptă cu lăcomie.

— Nu prea mult dintr-odată, îl avertiză Leith cu voce tare.

Dar bătrânul câine îşi cunoştea limitele şi încetini, ca mai apoi să se oprească din băut.

Încă o dată, Leith aruncă o privire mânioasă către stăpânul invizibil al bietului câine. Apoi îl chemă să vină după ea, ridică vasul cu apă şi se îndreptă spre spatele curţii, unde fostul proprietar lăsase un adăpost spaţios pentru câini.

— Intră, bătrânico, spuse Leith în glumă şi bătrânul câine nu mai avu nevoie de alte îndemnuri, pentru a intra după vasul cu apă rece, în umbra plăcută a adăpostului.

Leith se întoarse la asaltul asupra sobei, dar gândurile îi stăteau numai pe jumătate la ceea ce făcea, în acelaşi timp imaginându-şi o confruntare verbală aprinsă cu stăpânul bietului câine obosit.

— Asta presupunând că voi avea vreodată ocazia, spuse ea dintr-odată cu voce tare, făcând ochii mari la gândul că stăpânul animalului ar putea să-l abandoneze dacă dulăul nu se mai întorcea.

Toată concentrarea îi pieri, iar gândurile îi fugiră sus

pe munte, încercând să citească gândurile cuiva pe care nu-l cunoştea, pe care nu-l întâlnise niciodată.

O privire aruncată în curte nu o linişti decât foarte puţin. Dulăul părea căzut într-un somn adânc şi liniştit, urechile-i lungi tresărind. Pesemne că visa la canguri şi iepuri şi alte sălbăticiuni pe care tocmai le urmărise prin pădure. Chiar şi când Leith ieşi din bucătărie, câinele nu se mişcă, iar ecoul îndepărtat al unei voci ce părea că-l strigă nu-l făcu să deschidă ochii.

Sunetul venea de atât de departe, că Leith nu-şi putea da seama dacă este stăpânul câinelui ce, sau un alt zgomot. Dar era suficient ca s-o facă să se hotărască ce are de făcut.

Urcând în maşina de teren prăfuită şi veche pe care o cumpărase în cea de-a treia ei zi în Tasmania, începu să conducă încet pe drumul care şerpuia în jurul poate lor muntelui, ca mai apoi să urmeze drumul care ştia că duce la sursa rezervei ei de apă.

I se spusese că apa ei provine dintr-un stăvilar, aflat sus în pădurea tropicală, cam la o milă depărtare de proprietatea ei. Chris Hardy o avertizase că dacă voia ca cele două rezervoare de apă să fie tot timpul pline, trebuie să verifice în mod regulat starea bazinului şi a ţevilor îngropate care duceau la rezervoare.

— Ţevile astea sunt destul de vechi, spusese el, şi din cauza înălţimii bazinului, e destul de multă presiune asupra lor, aşa că riscul să se spargă e mare. Ai grijă să le supraveghezi mereu şi verifică rezervoarele din când în când, să vezi câtă apă foloseşti şi cât de repede se umplu la loc.

Un motiv în plus ca să fac această escapadă, gândi ea, deşi adevăratul motiv era faptul că ţinea neapărat să afle

dacă stăpânul câinelui îl strigase sau nu. Chris promisese să vină într-o zi să verifice bazinul pentru ea, ceea ce era foarte bine, având în vedere faptul că Leith nu avea nici cea mai vagă idee ce era de fapt de verificat.

Conduse de-a lungul drumului îngust, atât cât avu curajul, apoi se opri şi ieşi afară din maşină, în liniştea care îţi tăia respiraţia. Chiar şi vântul încetase să mai bată.

Realiză că nu se mai auzea nici vocea care îi atrăsese atenţia mai devreme, când se afla jos lângă casă. Să se fi înşelat? Leith gândea că nu, aşa că în loc să aştepte, începu să înainteze cu precauţie, în acelaşi timp căutând cu ochii pe pământ un cât de mic indiciu că ţevile s-ar afla în apropiere.

Din câte ştia, acestea trebuiau să se întindă de-a lungul drumului, dacă se putea numi astfel cărarea bătătorită de buldozer. Aceasta devenea din ce în ce mai îngustă până ce, la o cotitură, se transformă într-o simplă potecă şerpuind de-a lungul albiei pârâului. Dar unde era apa? Nu auzea niciun zgomot de apă şi nu îndrăznea să mai înainteze în jungla întunecoasă. Mai făcu câţiva paşi pe potecă şi fu pe cale să abandoneze căutările, când îi atrase atenţia o bucată de ţeavă… neagră care ieşise la suprafaţă.

Şi totuşi poteca urca în continuare! Leith merse înainte, curiozitatea învingând piedicile urcuşului. Deodată auzi în mod clar sunetul apei curgând, aşa că mai merse încă puţin.

Nu, nu se putea să fie ăsta! în loc de bazinul larg, plin de apă limpede pe care şi-l imaginase, văzu o groapă plină cu nămol, apa fiind ţinută de un zid primitiv din piatră, ce unea cele două maluri.

De jur-împrejur, vegetaţia luxuriantă a pădurii

tropicale se apleca ameninţător. Trunchi de copaci enormi, acoperiţi de muşchi, lăsau să treacă un firav firicel de apă, pentru ca acesta să se piardă imediat în bazinul mlăştinos.

Se cutremură la gândul că băuse din apa aceea! Cu precauţie, deşi nu era nevoie de aşa ceva, coborî până ajunse în dreptul zidului de stâncă, să arunce o privire, şi văzu că ceea ce ar fi trebuit să fie filtrul. Era o plasă fină, înfundată aproape în întregime cu o amestecătură de nămol şi frunze.

Făcând o grimasă la vederea clisei nu tocmai plăcute la vedere, dădu toată mizeria la o parte şi se luptă cu ţeava filtrului, până reuşi s-o pună într-o poziţie mai bună.

Imediat un şuvoi de nămol începu să curgă şi nivelul noroiului din rezervor începu să scadă. Apucă apoi o creangă şi încercă să cureţe înăuntrul rezervorului, până începu să vadă cu încântare că eforturile ei dădeau roade şi resturile acumulate începeau să dispară. Era atât de prinsă de munca depusă, încât ignoră apa îngheţată care începea să umple rezervorul şi îşi cufundă amândouă mâinile ca să scoată afară pumni întregi de nămol şi frunze. Acum apa curgea liber şi Leith putu să se aşeze şi să privească apa cum umple bazinul. Abia acum îşi dădu seama că va avea nevoie de apă, mai devreme decât crezuse. Pantofii albi, cămaşa şi jeanşii erau negri de noroi. Mâinile îi erau relativ curate, dar îşi putea imagina în ce stare îi erau faţa şi părul.

— Ei, cel puţin am făcut-o şi pe asta şi cu mult mai mult succes decât cu afurisita de sobă, spuse ea pentru sine, urcând înapoi pe potecă, acolo unde îşi lăsase maşina.

Aproape că ajunsese la maşină, când ecoul slab al unui strigăt ajunse până la ea, mult prea neclar ca să poată

înţelege cuvintele. Se opri, aşteptând ca ecoul să se repete şi când se întâmplă din nou, decise că e foarte posibil ca vocea să-i aparţină vânătorului necunoscut, care îşi chema câinele.

— Hei! strigă ea, punându-şi mâinile căuş la gură şi rostind cât putea de tare în direcţia din care credea că venise sunetul. Ţi-ai pierdut câinele?

— Da! veni răspunsul, purtat de adiere.

Aşteptă un moment, apoi strigă din nou. Este la casa albă de jos!

Următorul răspuns se pierdu, luat de vânt şi aşa de distorsionat încât nu se mai distingeau cuvintele.

Gândul la animalul istovit îi stârni din nou revolta împotriva stăpânului câinelui.

— Este… în… casa… albă… de… la… capătul… de… jos… al… străzii, strigă ea, tare şi rar. Dacă-l vrei, vino să-l iei!

Apoi, fără să mai aştepte vreun răspuns, se urcă în maşină şi plecă, încă plină de revoltă. Ce voia prostul… să ia ea câinele şi să i-l aducă? Nu, lasă-l pe el să vină să-l ia, şi cu ocazia asta îi va spune şi ce crede ea despre felul cum se poartă cu bietul câine.

Fu şi mai convinsă că aceasta era decizia care trebuia luată, când ajunse acasă şi fu întâmpinată de bătrânul dulău care dădea din coadă parcă şi mai istovit. Câinele se afla exact acolo unde îl lăsase şi chiar dacă mare parte din apa din castron dispăruse, era clar că dulăul nu mai avea energie pentru nimic altceva.

Un lucru bun era că soba se hotărâse în sfârşit să ardă cum trebuie şi Leith stătu în cumpănă dacă să profite de acel moment şi să facă un duş, de care avea atâta nevoie, după bătălia cu bazinul.

— Numai să nu mă pomenesc că vine măgarul acela să-şi caute câinele exact când sunt acoperită toată cu săpun, îşi spuse ea şi decise să aibă răbdare încă puţin cu spălatul şi schimbatul hainelor.

Ar fi putut fără grijă să facă un duş. Ar fi putut de fapt să facă mai multe; mai mult de două ore trecuseră şi stăpânul câinelui încă nu dăduse niciun semn, aşa că Leith se hotărî ca măcar să-şi potolească foamea cu o mică gustare.

Era din ce în ce mai furioasă cu fiecare minut care trecea, iar gustarea n-o ajută deloc. În curând şi câinele începu să contribuie la indispoziţia ei. Întâi timid, iar apoi cu nelinişte crescândă, animalul începu să urle. i nu mai era urletul unui dulău de vânătoare ci un neîncetat sunet plin de jale…

La început Leith crezu că îi era foame, dar chiar şi după ce câinele dădu gata un castron cu mâncare, începu iar să urle, cutreierând curtea în lung şi în lat.

Leith începu să-i vorbească blând şi câinele încetă. Dar numai pentru un moment. Uitându-se în sus la ea cu ochii lui căprui şi strălucitori, dădu din coadă şi îşi continuă lamentările chinuitoare.

Mesajul nu putea fi mai clar: „Lasă-mă să plec!”

— Îmi pare rău, bătrâne, dar va trebui să stai aici până apare stăpânul tău, îi spuse ea câinelui, care răspunse dând din coadă şi cu un urlet şi mai sfâşietor.

Leith încercă cu vorbe blânde, cu autoritate, dar replica dulăului era aceeaşi. Acum era odihnit şi voia să plece, un mesaj repetat pe din ce în ce mai insistent.

— Ah, opreşte-te! izbucni Leith în cele din urmă. Dacă ar auzi cineva ar crede că te torturez, prostuţule.

— Păi nu asta faci? Vocea era atât de înceata, că ar fi

putut foarte bine să fie propria-i conştiinţă răspunzându-i, dar Leith ştia mai bine şi se întoarse, ca să întâlnească ochii negri şi scrutători ai siluetei înalte ce se sprijinea cu dezinvoltură de poarta grădinii.

Capitolul 2

Părea că fusese plămădit dintr-o stâncă de granit. Ochi negri, păr negru, obrazul neras şi un bronz atât de închis, încât aproape se confunda cu părul de pe piept.

Şi deşi părea că se sprijină cu naturaleţe pe poarta grădinii, putea foarte bine să fie invers; era atât de solid şi bine făcut, că ar fi putut sprijini el poarta.

— Eu… bineînţeles că nu, se bâlbâi Leith puţin derutată de apariţia lui şi de acea voce tulburătoare.

El nu spuse nimic, dar ochii săi negri pătrunseră ochii blânzi şi cenuşii ai feţei, acuzând-o tăcut, pe nedrept. Fiecare unghi şi plan al feţei lui erau dure, tăiate parcă în piatră. O frunte înaltă şi puternică, întâlnea părul sau negru şi creţ. Sprâncene la fel de negre îi încadrau ochii negri şi pătrunzători. Nasul îi era fin, dar impunător, iar buzele cărnoase.

Era prea multă vitalitate în întreaga lui înfăţişare, gândi ea, prea multă viaţă şi energie, şi categoric, prea multă încredere în sine. Părea aproape sfidător prin atitudinea sa plină de superioritate, în aşa măsură, că starea de confuzie ce o cuprinsese mai devreme, se transformă în furie împotriva omului care lăsase un câine atât de bătrân să alerge după vânat, până la epuizare.

— Cum îndrăzneşti să mă acuzi pe mine de tortură? izbucni ea. Nu eu sunt cea care a lăsat bietul câine să alerge până era să moară… deşi cred că oricum prea puţin îţi pasă.

— Oh? Nu era de fapt o întrebare, ci mai mult o exclamaţie care exprima dispreţul pentru părerea ei. Asta o făcu să-şi iasă şi mai mult din fire.

— Da, oh, zise ea. Şi dacă ai venit să te plângi că ţi-am

forţat câinele să se odihnească, poţi să-ţi ţii plângerea pentru tine, pentru că aş mai face-o încă o dată dacă aş mai avea ocazia. Era atât de obosit când a apărut aici, încât m-am temut că o să moară.

Din nou el nu spuse nimic, doar o privea pe Leith cu ochii aceia cărora nu le scăpa nimic, în timp ce o măsurau din cap până-n picioare. Pantalonii vechi şi largi şi cămaşa încă şi mai largă, nu prea îi puneau în evidenţă fizicul şi ascundeau cu totul corpul ei zvelt de dedesubt.

Musafirul său nu suferea niciunul din aceste dezavantaje. Niciun astfel de camuflaj. Jeanşii deschişi la culoare se mulau perfect pe picioarele sale musculoase, iar cămaşa decolorată de soare avea mânecile suflecate până la coate şi era descheiată până la jumătatea bustului, fiind aproape neîncăpătoare pentru pieptul său puternic.

— Crezi că dacă cineva, spuse el în cele din urmă, cu aceeaşi voce calmă, ar încerca să-ţi spună să nu te forţezi prea tare lucrând la olăritul tău, pentru că asta ar putea fi periculos, nu te-ai lăsa câteodată purtată de val şi ai munci până la epuizare, doar pentru că îţi place ceea ce faci?

Leith nu îşi putu ascunde surpriza, la cele spusele lui, şi mai ales la cele ştiute de el, dar ea tot mai credea că se descurcă onorabil în această confruntare, păstrându-şi vocea calmă. Aşa că răspunse.

— Nu văd ce are de-a face una cu alta.

— Te rog nu încerca să pari încuiată, spuse el, şi un zâmbet sarcastic i se aşternu pe buze în acelaşi timp ridicând dintr-o sprânceană, tii foarte bine ce am vrut să spun şi la fel de bine ştii şi care ar fi răspunsul la aşa ceva.

Ea nu se mai obosi să nege şi rămase tăcută. Lasă-l pe el să dea explicaţii, gândi ea; avea s-o facă oricum, fie că ea îi aducea argumente sau nu.

— Bineînţeles, ceea ce vrei tu de fapt să ştii, este cum de am ştiut că te ocupi cu olăritul, continuă el cu acelaşi zâmbet sarcastic. Dar sigur că nu vei recunoaşte aşa ceva, nu-i aşa domnişoară Larsen?

Apoi începu să râdă când îi întâlni privirea furioasă. Deci îi ştia şi numele, i ce altceva mai ştia? se întrebă Leith, dar era hotărâtă să nu-i dea satisfacţia să întrebe.

— Bineînţeles, spuse el. Nu am nici cea mai mică idee ce reprezintă L, cealaltă iniţială, aşa că va trebui să ghicesc. Linda? Nu, în niciun caz nu eşti o Linda… Lois? E prea de modă veche… cu siguranţă nu eşti nicio Lucy, sau o Lolita…

— Nu, cu siguranţă nu, mormăi ea obosită de acest joc. Este Leith, dacă ţii neapărat să şti şi mai ales ca să te scutesc să întrebi prin vecini.

— Leith, rosti el numele cu emfază, dându-i o savoare de parcă l-ar fi gustat. Leith… chiar îmi place, spuse el. Cel puţin aşa cred. Ţi… se potriveşte.

— Mă bucur, răspunse Leith, cu ironie ascunsă, i acum ar trebui ca eu să-ţi ghicesc numele? Păi să vedem, continuă ea, pe limbă venindu-i cele mai absurde nume la care se putea gândi. Cum ar fi Egbert, sau Homer, sau Ichabod.

— Mace Benedict, răspunse el, mai înainte ca ea să poată începe. Nu e prescurtare de la Mason; e doar numele de fată al mamei mele. Nu e un obicei rar întâlnit, deşi cred că bunicul meu câteodată şi-ar fi dorit ca numele de fată al mamei lui să fi fost cu totul altul decât Arnold. Sunt surprins că acest obicei nu a murit încă de pe atunci.

Leith chicoti. Nu putu să se abţină, chiar dacă nu-şi putea da seama dacă era serios sau nu.

— Ai fi fost mai rău invers, râse ea şi fu oarecum

uşurată când el i se alătură.

Mace… numele i se potrivea foarte bine. Mai ales cu înfăţişarea lui aproape regală, foarte impozantă, deşi toate acestea dispar atunci când râde, gândi ea.

— Iar numele ei este Lucy, spuse el arătând către câine, care îşi ridică o ureche când îşi auzi numele. Motiv pentru care mă bucur că nu te cheamă şi pe tine aşa… ar fi putut să se stârnească confuzii acolo sus, pe munte.

— Să înţeleg din asta că intenţionezi s-o laşi… pe ea… să continue… începu Leith, dar fu întreruptă.

— Este ceea ce îi place ei cel mai mult să facă, mai mult decât orice, chir şi decât mâncarea, spuse el hotărât. Ea e un vânător, asta a fost crescută să fie şi e ceea ce a făcut toată viaţa. Sunt convins că dacă ar putea vorbi, ţi-ar spune că atunci când îi va veni vremea, ar vrea să fie în timpul unei vânători, nu zăcând într-o cuşcă.

— Ţi-e uşor să vorbeşti în numele ei, spuse Leith, dar el îi şi dădu răspunsul, înainte ca ea să poată continua.

— Este, şi nu are rost să mai discutăm pe acest subiect, pentru că n-o să ajungem să fim de acord, iar eu am lucruri mult mai importante de făcut decât să-mi pierd timpul certându-mă.

— Mai ales pentru că oricum nu-ţi pasă ce crede altcineva, murmură ea aruncându-i o privire îngheţată.

Însă în loc să-i întoarcă ostilitatea, el zâmbi.

— Draga mea Leith, dacă credeam că ai cea mai vagă cunoştinţă despre subiectul în cauză, aş da opiniei tale atenţia cuvenită. Dar sunt convins că Lucy este prima căţea de felul ei, pe care ai văzut-o vreodată la vârsta fragedă pe care o ai, deşi probabil nu va fi şi ultima, presupunând că vei continua să locuieşti aici.

— Bineînţeles că voi continua. De ce să nu o fac?

întrebă Leith, cu o expresie de suspiciune amestecată cu surpriză, la comentariul făcut.

— Niciun motiv special, doar că nu-mi pari a fi o persoană care ar putea trăi la ţară, ridică el din umeri. Asta nu înseamnă că vreau să spun ceva de rău despre tine. Nu judec pe nimeni când nu-l cunosc. Să zicem doar că sunt curios să văd cum te descurci. Poate mă vei surprinde spunând că ai fost născută şi crescută la o fermă, sau ceva asemănător.

— Mă mir că nu şti şi asta; se pare că ţi-ai pus în cap să-mi verifici trecutul! izbucni Leith cu sarcasm intenţionat.

— Ha! Nu există secrete la ţară, fată dragă, spuse el pe un ton plin de superioritate. Vei afla asta cu timpul. Toată lumea îţi ştie toate treburile, în timp ce par că îşi văd de ale lor, şi dacă asta te deranjează, te sfătuiesc să-ţi faci bagajele chiar acum, pentru că nu vei putea schimba lucrurile pe-aici, îţi garantez.

— Nu văd de ce m-ar deranja. Nu am nimic de ascuns, răspunse ea cu încăpăţânare.

— În cazul ăsta, nu înţeleg de ce eşti în defensivă, spuse el cu un zâmbet satisfăcut, i se vede treaba că priveşti numai din punctul tău de vedere. Încearcă s-o faci şi invers. Pentru aceşti localnici, tu eşti o fată drăguţă, nou-venită de la oraş. Ba mai mult, care câştigă la loterie şi imediat îşi foloseşte câştigul pentru a cumpăra un petec de pământ acoperit cu tufişuri, la capătul lumii. Ea pretinde că este artist ceramist, dar şi-a cumpărat o fermă, chiar dacă nu prea este cine ştie ce fermă, iar ea cu atât mai puţin, nu este, sau nu pare a fi fermier. Curios? Sigur că da şi nu poţi să acuzi oamenii că sunt curioşi.

— Nu acuz pe nimeni de nimic, spuse Leith. i nu mi se

pare atât de neobişnuit pentru cineva să-şi dorească puţină linişte, un loc unde să trăiască într-o atmosferă relaxată şi liniştită. O mulţime de oameni trăiesc la ţară, şi nu sunt fermieri.

— Prea mulţi, spuse el, şi tonul vocii lui o făcu pe Leith să se pună iar în gardă.

— Mulţumesc foarte mult! izbucni ea. E minunat să te simţi binevenită.

Numai că Mace Benedict părea imun la sarcasmul ei. Doar zâmbi, dezvelindu-şi dinţii frumoşi şi albi, cu o încredere în sine care aproape te înfricoşa.

— Nimic personal, spuse el fără să-şi ceară scuze. Locul ăsta este un exemplu clasic a ceea ce se întâmplă cu fermele de peste tot. Cu ani în urmă, cel care s-a stabilit pe proprietatea asta, care este cea mai veche de pe acest munte, cred, a muncit ca un sclav să cureţe pământul, să-şi planteze livezile şi să amenajeze păşunile pe care le vezi, să construiască casa în care stai. Trebuie să fi fost o muncă titanică, dar în final, pusese pe picioare o fermă frumuşică. Tot la capătul pământului, dar ceva de care putea fi mândru şi cu care ştia ce să facă, atâta timp cât era sănătos.

Apoi bărbatul privi spre pinii imenşi şi impunători, care aruncau umbră peste pajişti.

— Copacii ăştia trebuie să aibă o sută sau chiar o sută cincizeci de ani. Îmi amintesc că atunci când eram copil erau la fel de mari ca acum. În zilele acelea, proprietatea ta, împreună cu cea de lângă tine, şi parte din cea de la poalele muntelui dacă nu mă înşel, formau o singură fermă, i chiar şi aşa, era o fermă care abia supravieţuia.

Leith îl asculta, fără să încerce să-l întrerupă, în timp ce ochii lui negri păreau pierduţi în amintiri. Aproape că

părea că vorbeşte cu sine, uitând cu totul de Leith. Continuă să-i povestească cum prima fermă a trebuit să fie vândută, împărţită, vândută iar şi iar, de fiecare dată pierzându-se ceva.

— … şi în sfârşit iată-ne în ziua de azi… locul ăsta nu mai este o fermă. Gardurile sunt jalnice, păşunile nu stau nici ele mai bine, buruienile au invadat totul. Asta e rezultatul a zece ani de lăsare în paragină şi probabil va urma încă şi mai multă, doar dacă nu ai vreo mină de aur ascunsă pe undeva. Te-ar costa mai mult decât ai plătit pentru locul ăsta să-l aduci cel puţin la starea iniţială, i oricum, ar fi bani aruncaţi, pentru că în ziua de azi, nu s-ar mai putea transforma într-o fermă viabilă.

— Mai ales, răspunse Leith, când aparţine cuiva care nu este fermier. Vocea ei probabil că dezvăluia cât de jignită se simţea, căci Mace o privi plin de compasiune.

— Nu am spus aşa ceva. Nimeni nu dă vina pe tine şi nici n-ar trebui. Nici eu nu încerc să-ţi înec corăbiile, pentru că sunt sigur că ţii mult la locul ăsta, altfel nu l-ai fi cumpărat de la bun început.

Apoi el zâmbi, aproape ca un copil jucăuş şi ruşinos. De altfel cine zice că nu eşti fermier? încă nu ai încercat, şi vei fi oricum nevoită s-o faci… asta îţi garantez. Nu vei avea de ales. Îi zâmbi iar şi continuă.

— În afară de asta, sunt sigur că ai un plan de a supravieţui prin propriile forţe, altfel n-ai fi aici. Văd că deja ai nişte păsări de curte. Ăsta e un început.

Leith ezită înainte să răspundă. Omul acesta, îşi spuse ea, ştie prea multe.

— Nu prea cred că o mână de găini şi raţe înseamnă o fermă, spuse ea în cele din urmă. Iar eu nu am ambiţii mai mari de atât.

— În cazul ăsta, îţi sugerez să începi să ai, spuse Mace arătând cu o mână către pajiştile din jur. În aproximativ… patru luni vei fi înconjurată de o vegetaţie atât de înaltă şi deasă, că nu vei mai putea să te mişti.

— Imposibil! Probabil glumeşte, gândi Leith, uitându-se în jur. Păşunile erau cosite aşa de bine, încât se vedea pământul printre firele de iarbă. Nu putea să şi le imagineze năpădite de buruieni înalte.

— M-am gândit să cresc o oaie, ca să împiedice iarba să crească prea mare aici în curte, recunoscu ea, dar nu cred…

Mace Benedict dădu din cap cu dezaprobare, şi gestul fu suficient s-o întrerupă pe Leith în mijlocul frazei.

— Lecţia numărul unu, spuse el. Oile nu sunt bune la întreţinutul păşunilor, cel puţin nu în curţi, unde vor distruge toate gardurile vii şi copacii. Pune o oaie în curtea asta şi nu cred că îţi va plăcea rezultatul. Oilor trebuie să le dai drumul să pască pe păşuni, îţi vor trebui mult mai multe decât una, ca măcar să acopere un petec de păşune, o dată ce vine primăvara. Dar bineînţeles, mai întâi trebuie să repari gardurile, ca să le ţină pe toate la un loc.

— Mda, spuse Leith. Oricum, nu ştiu nimic despre oi, sau despre reparat garduri, aşa că anul ăsta cel puţin va trebui să-mi asum riscurile cu iarba.

— I când va veni perioada focului şi vei fi înconjurată de toată iarba aia, îţi vei asuma riscuri sinucigaşe, răspunse Mace cu gravitate, i fără să mai aştepte sau să ceară permisiunea, deschise poarta şi păşi afară. Vino după mine. Să facem o plimbare, să vedem în ce stare sunt gardurile.

Indignarea lui Leith fu înăbuşită de lătratul lui Lucy, care sarea cu labele pe gardul de sârmă al adăpostului

pentru câini, atunci când stăpânul său se apropie.

— Nu, bătrânico, va trebui să stai aici, îi spuse Mace câinelui cu o voce blândă, tiu ce ai de gând să faci; vei fi la o milă depărtare într-un minut şi eu iar voi fi acuzat de cruzime. Acum, domnişoară Larsen, vino după mine şi ascultă cu grijă, pentru că lucrurile astea tot va trebui să le înveţi mai devreme sau mai târziu.

Apoi ieşi cu Leith după el, care îl urmă fără tragere de inimă. El înainta cu paşi mari, uitându-se împrejur şi nescăpându-i nimic, criticând tot ce vedea, parcă şi mai tare decât Chris Hardy.

Leith nu înţelegea decât părţi din ce spunea el; şi oricum, îi era atât de greu să ţină pasul cu bărbatul cu picioare atât de lungi, încât majoritatea cuvintelor se pierdeau în distanţa din ce în ce mai mare dintre ei.

Singura dată când pricepu totul, fu când el se aplecă în umbra bătrânilor pini, îşi puse mâinile în şolduri şi începu să studieze o grămadă de buşteni. Leith îi observase deja în plimbările ei, şi se gândise că ar fi buni pentru făcut focul.

— Ei, spuse Mace Benedict, măcar ţi-au lăsat ceva de valoare.

— Da, spuse Leith. Deşi am destul lemn pentru foc acum, şi încă nu mi-am cumpărat un ferăstrău. Dar vor fi de folos mai încolo, nu-i aşa?

— Lemn de foc? Expresia din ochii lui negri era atât de revoltată, încât ea se dădu un pas înapoi fără să vrea. Apoi el dădu din cap, scuturat de un râs puternic.

— Lemn de foc, o Doamne, acum chiar că le-am auzit pe toate! Ăştia copilă dragă, sunt stâlpi pentru gard. i încă unii buni. Valorează în jur de 50 de dolari pe lot. Şi tu vrei să-i arzi? Oh, văd lucruri măreţe în viitorul tău ca fermier.

Deja pot…

— Opreşte-te! Opreşte-te odată! strigă Leith, luptându-se să-şi stăpânească lacrimile. Aproape că era gata să se repeadă la el cu pumnii încleştaţi, fiind gata să-şi piardă controlul. Cum îndrăznea să-şi bată joc de ea în felul ăsta? De unde era să ştie ea toate lucrurile astea? Apoi, pe neaşteptate, se împiedică de ceva şi se dezechilibră, pumnii încă ţinându-i strâns încleştaţi, însă două mâini de fier o prinseră de talie la timp şi o ridicară chiar înainte de a cădea cât era de lungă pe pământ.

— Linişteşte-te… linişteşte-te! Vocea îi sună calmă dar autoritara în ureche. O senzaţie ciudată, arzătoare, o învălui, când buzele care şopteau acele cuvinte îi atinseră gâtul şi lobul urechii. Putea să simtă muşchii trupului lui, în timp ce o ţinea strâns lipită de el, braţele lui puternice aproape împiedicând-o să respire, sânii ei fiind striviţi de pieptul lui, iar braţele atârnându-i moi.

Apoi, înainte ca ea să poată să mai zică ceva, el o aşeză la loc în siguranţă, cu picioarele pe pământ. Apoi n-o mai atinse, se dădu un pas înapoi privind în ochii ei cenuşii, şi începu să zâmbească, ceea ce o făcu încă şi mai furioasă.

— Eu… tu… izbucni ea, aproape sufocându-se de furie, aroganţa lui sporindu-i şi mai tare confuzia.

— Am impresia că toate astea au fost prea multe şi prea repede pentru tine pe ziua de azi, spuse el cu acelaşi zâmbet.

— Şi totul a fost din vina mea. Îmi pare rău, Leith, nu trebuia să fiu atât de dur cu tine.

Ceva din felul în care îi pronunţase numele, ceva din vocea lui, făcu toată furia feţei să dispară dintr-odată.

E îngrijorător, gândi ea. Prea era chipeş şi mult, mult

prea seducător şi prea ştia cum să-i manipuleze sentimentele.

— Recunosc, nu e greu să râzi de mine, spuse ea plecându-şi privirea. Dar asta nu înseamnă că am meritat să-mi vorbeşti aşa. Nu am pretins niciodată că ştiu toate lucrurile astea.

— Ai dreptate, spuse el cu o voce prietenoasă, însă Leith gândi că probabil el nu încearcă decât să se prefacă.

— De altfel, nimeni nu ţi-a cerut sfatul de la bun început, spuse ea. În afară de asta, de ce ţi-ar păsa ţie dacă voi arde sau nu ţăruşii pentru gard… pur şi simplu asta nu te priveşte.

— Pierderile privesc pe oricine, dar înţeleg ce vrei să zici, spuse el. i ţin să-ţi amintesc că mi-am mai cerut scuze o dată; nu intenţionez să mă mai repet, i nu mai fi aşa de defensivă, fato. Nu ţi se potriveşte.

— Ei bine, nici asta nu e treaba ta! izbucni ea. Aşa că te poftesc să-ţi iei câinele şi să pleci. Sunt sigură că am să mă descurc foarte bine şi fără tine; şi azi, şi în viitor.

— Tot timpul eşti aşa de temperamentală? întrebă el curios. Sper că nu; nu-ţi va face viaţa mai uşoară dacă aşa stau lucrurile; şi nu prea mi te imaginez… vreau să zic… nu eşti genul.

— Nu ştii nimic despre genul meu! Leith aproape striga. Nu m-ai mai văzut niciodată până astăzi, şi nu şti nimic despre mine. Dar sunt sigură că asta nu te va opri să spui cine ştie ce despre mine, dacă aşa îţi convine.

— Stai liniştită, nimeni nu intenţionează să spună nimic neadevărat despre tine. Ce nu înţeleg, este motivul pentru care eşti aşa de defensivă. Bănuiesc că nu e din cauză că ţinutul ăsta s-a dovedit a fi prea mult pentru tine; de când eşti aici… de o săptămână? Ăsta nu e nici măcar

timp să-ţi tragi răsuflarea, d-apoi să te laşi descurajată. Care e de fapt problema Leith? E doar schimbarea în modul de viaţă, sau e altceva?

— E… nu e nimic, răspunse ea evaziv. Cum i-ar fi putut explica acestui bărbat, care se vede treaba că le ştia pe toate, că nu era vorba de o schimbare în modul ei de viaţă… nu tocmai; că era o teamă adâncă, şi că nu putea face faţă la nimic, în ciuda tuturor viselor ei? Că se simţea total incapabilă, iar nereuşita cu soba, şi cu multe altele, nu făcuseră decât să înrăutăţească lucrurile?

— … trebuie să iei lucrurile unul câte unul, nu te grăbi să faci prea multe, prea repede, spuse el. Viaţa la ţară trebuie luată zi cu zi, şi chiar dacă pare că nu e niciodată destul timp, vei afla într-un târziu, că de fapt e destul, dacă nu te laşi doborâtă de lucruri fără prea mare importanţă.

Leith îşi plecă bărbia cu tristeţe, înţelegând ce vrea el să zică, cel puţin în principiu; dar incapabilă să-i spună acestui bărbat frumos şi atât de autoritar, că lucrurile nu erau aşa de simple.

— La ziua de azi, de exemplu, continuă el, ignorând tăcerea feţei. În locul tău, eu aş fi fost mândru de mine. M-ai căutat pe mine să-mi dai câinele, ai găsit bazinul şi l-ai curăţat! Zic eu că ai făcut o treabă excelentă, mai ales că nu erai deloc pregătită.

Inima ei tresări. Un compliment? Ăsta era ultimul lucru la care se aştepta din partea lui Mace Benedict, Flatant, dar în acelaşi timp îndoielnic.

— Eu… hmm… mulţumesc, spuse ea în sfârşit, încercând în acelaşi timp să nu se lase învăluită de plăcerea complimentului.

— Cu plăcere, spuse el, cu un zâmbet abia schiţat. Dar n-am vrut să-ţi fac un compliment. Cred că trebuie să

priveşti asta ca o zi tipică pentru viaţa la ţară. Poţi să-ţi faci câte planuri vrei, poţi să-ţi organizezi zilele în cel mai eficient mod cu putinţă, dar inevitabil, se va întâmpla ceva care să-ţi dea planurile peste cap, şi singurul mijloc să te împaci cu toate astea fără să înnebuneşti, este să tratezi fiecare urgenţă drept ceva firesc.

— Cu alte cuvinte îmi spui că orice planificare este o pierdere de timp, răspunse Leith, nefiind sigură dacă ăsta era cel mai bun lucru pe care îl putea spune, dar neputând să se abţină.

— Nicidecum. Planificarea este esenţială dacă vrei să progresezi. Dar la ţară e bine să nu uiţi că nimic nu e bătut în cuie.

— Am să ţin minte asta, zâmbi Leith. Dar în gând se întreba ce o mai aşteaptă pe viitor. Soba încăpăţânată n-ar fi fost sfârşitul lumii, dar mai întâi Chris, şi acum acest tiran de Mace Benedict, păreau să scoată la iveală problemă după problemă, de unde nici nu bănuiai. Dacă ar fi fost nevoită să se ocupe de toate cele pe care i le spuseseră ei, n-ar mai fi avut timp pentru olărit nici până la adânci bătrâneţi.

— Bineînţeles că vei avea, spuse Mace Benedict, făcând-o brusc să realizeze că gândise iar cu voce tare. Leith se înroşi, dar el numai zâmbi când îi observă jena. Un zâmbet prietenos, lipsit de acea înfumurare la care ea se aştepta.

Apoi, în restul inspecţiei gardurilor, el păru mai degrabă căzut pe gânduri, vorbind puţin, dar dând toată atenţia fiecărei porţiuni de gard.

— Leith îl urma, tăcută şi ea acum, în timp ce încerca să vadă lucrurile din jur prin ochii lui şi să reţină totul. Dar în mare parte, tot ceea ce putea să facă era să ţină pasul

cu el. Mace Benedict mergea cu paşii mari şi mersul legănat al unui muntean, şi era atât de înalt pe lângă Leith, încât aceasta trebuia uneori să alerge ca să-l prindă din urmă.

Când ajunseră înapoi la casă, Leith nu ezită să-l invite pe Mace la o cafea, şi fu foarte încântată când acesta acceptă imediat.

Până când deschise uşa casei!

Se dădu un pas înapoi, şi aproape căzu pe spate, când un val de fum negru şi învolburat o împinse în braţele puternice, care încă o dată o ridicară şi o susţinură cu blândeţe, în ciuda exclamaţiei ei furioase:

— Soba asta blestemată!

— Ah, spuse el cu un calm incredibil. Să înţeleg că n-ai mai avut niciodată de a face cu o sobă cu combustie lentă, înainte de a veni aici?

— Nu, şi încă n-am reuşit să-i dau de capăt blestemăţiei ăsteia, spuse Leith aproape plângând din cauză frustrării şi a faptului că se făcuse din nou de ruşine.

Eliberându-se din mâinile care îi cuprindeau talia subţire şi o făceau să se simtă încurcată, începu să numere rar până la zece, şi să tragă adânc aer în piept. Nu era prima dată când soba o supunea la astfel de exerciţii.

Mace o ignoră şi deschise larg uşa de la intrare, încercând să se uite la sobă prin fumul ce devenea mai puţin des.

Leith încă se mai lupta să-şi stăpânească lacrimile, când el se duse în spatele curţii şi se apucă să examineze grămada de lemne pe care Leith o folosea pentru foc. Apoi sudui, şi se ridică în picioare cu o bucată de lemn în mână.

— Asta e tot ce ai tu pentru făcut focul? întrebă el, dând cu ochii roată prin curte în căutarea unei alte

grămezi de lemne.

— Mai e o stivă mare în spatele gardului, răspunse Leith. Numai că buştenii sunt prea mari, şi eu încă n-am reuşit să cumpăr un topor.

— Înseamnă că ai făcut focul tot timpul cu resturile astea? Nici nu mă miră că s-a înfundat soba! spuse el revoltat, şi mânia din ochii lui negri o făcu să tresară, chiar dacă ştia că era destinată nu ei, ci foştilor proprietari.

— Mda, ăştia sunt într-o stare mai bună, spuse el privind la grămada de buşteni mari şi rotunzi. Sunt destui aici ca să-ţi ajungă pentru toată iarna, o dată ce vor fi tăiaţi în bucăţi mai mici. Apoi se întoarse şi privirea îi fu atrasă de un rezervor pentru apă de ploaie, plin cu buşteni gata tăiaţi. Astea sunt ceva mai bune, murmură el, aruncând o privire prin care parcă o acuza că nu observase provizia de lemn uscat.

— Le-am folosit pe celelalte, pentru că erau lângă casă, puse unele peste altele, spuse ea dezvinovăţindu-se. Mai ales că nu ştiam că nu sunt bune.

— Am crezut că ne-am înţeles să nu te mai scuzi atâta, observă el cu o voce calmă şi amuzată. Economiseşte-ţi energia pentru ce va urma, cum ar fi să transportăm toate resturile alea de lângă casă în altă parte, şi apoi să aducem câteva lemne bune de foc ca să le ai la-ndemână după ce vom curăţa soba.

— Oh, dar… dar… Rămase pe loc. Mace n-o mai ascultă, şi începu să meargă.

— Hei! Unde te duci? Ce vrei să faci? strigă Leith, alergând cu paşi mici după el. Nu era sigură dacă trebuia să fie furioasă, sau recunoscătoare pentru că el preluase comanda, dar ştia că trebuia să protesteze că nu i se ceruse părerea.

— Mă duc să văd dacă pot să găsesc ceva cu care să repar soba, răspunse el, fără ca măcar să se uite înapoi. Tu începe cu grămada de lemne de care ţi-am spus, altfel nu vom mai ajunge să stăm la o cafea aşa cum ai promis.

— Câtă înfumurare! murmură Leith. Dacă Mace o auzise, o ignoră, iar Leith preferă să creadă că el n-o auzise deloc. El continuă s-o ignore în timp ce ea se lupta eroic, când cu o stivă de lemne, când cu alta, cu mâinile istovite sub povara lemnelor.

Apoi el o strigă tocmai când se afla la jumătatea drumului dintre cele două grămezi, cu braţele pline cu lemne, cu o voce care-i dădea de înţeles să lase jos lemnele, şi să vină îndată!

Leith îşi adună ultimele puteri şi se duse ascultătoare, acolo unde o chemase Mace.

— Vino să vezi asta, spuse el pe un ton revoltat, şi-i arătă ceva la baza coşului de fum. Şi cu ocazia asta să-i mulţumeşti stelei tale norocoase că n-a ars întreaga casă până în temelii, până acum.

Tot ce putea să vadă Leith, era o deschizătură plină de tăciuni, dar Mace împinse un băţ înăuntru, şi un val de tăciuni şi cenuşă răbufni prin crăpătură.

— Cum a putut cineva să lase soba în starea asta, nu pot să-mi imaginez. Sunt sigur că soba asta n-a mai ars cum trebuie de o bună bucată de vreme.

Spusele lui o făcură pe Leith să fie mulţumită la gândul, dacă hornul sobei a fost înfundat de atâta vreme, nu putea fi vina ei. Dar ai fi zis că aşa era, după ce Mace o chemă în camera mai puţin plină de fum acum, şi îi ordonă să scoată toate resturile arse din sobă.

— Mă duc să văd dacă pot găsi ceva de care chiar că avem nevoie, spuse el mai mult pentru el sine. Apoi se

întoarse către Leith. Presupun că nu ai zărit pe undeva nişte plasă de sârmă, hm? Ei, nu-ţi face griji, o să găsesc eu ceva.

Folosind tot ce-i cădea în mână, de la ustensile de bucătărie, până la beţe, Leith aproape că reuşise să cureţe interiorul sobei, până se întoarse el.

— E de ajuns deocamdată. Acum du-te în curte şi nu-ţi lua ochii de la baza afurisitului ăstuia de horn.

Când Leith ieşi din casă, văzu cizmele lui Mace, frumos aranjate la capătul scării ce stătea întotdeauna sprijinită de casă, şi pe el, urcat pe acoperiş, părând parcă şi mai înalt astfel. În mână avea un colac de frânghie de care atârna ceva ce părea un mănunchi de sârme, şi o greutate.

— O să fie o treabă nu tocmai curată, aşa că ai grijă, mai ales dacă bucăţi din hornul ăsta or să înceapă să cadă.

După care băgă sârmele legate de capătul sforii, prin gura hornului. Căzură în jos cu zgomot, zgâriind pereţii coşului, şi se opriră cam la jumătatea lungimii acestuia. Apoi scoase greutatea, ca s-o lase să cadă iar. De data asta căzu cu şi mai mult zgomot, şi cu o viteză care zdruncină întreaga structură.

— Doamne, iartă-mă! O să-l dărâmi! strigă Leith, când el ridică greutatea încă o dată, dar Mace zâmbi lăsând din nou greutatea să cadă, bucăţi de cărbune şi cenuşă răbufnind prin deschizătura de la baza şemineului.

Leith stătea înmărmurită, neştiind dacă să încerce să-l oprească, presupunând că putea, sau să se dea la o parte, în caz că hornul care vibra din toate încheieturile, ar fi cedat sub asaltul lui Mace.

Nu avu timp să se hotărască. Dintr-odată greutatea de la capătul frânghiei răzbi prin masa de resturi care

înfundau soba, şi valuri de funingine, cenuşă şi bucăţi de lemn ars îşi făcură apariţia prin gaura de la baza hornului.

Mace dădu drumul unui strigăt de triumf, apoi, după ce curăţă complet coşul sobei, coborî de pe acoperişul de tablă.

Se aşeză să-şi pună cizmele şi zâmbi satisfăcut către Leith, cu o expresie care parcă proclama înfăptuirea unui parteneriat de mare succes.

— Acum ne putem ocupa de cafea, spuse el, şi să ne curăţăm, lucru care ar trebui să fie primul pe listă. Ai auzit de teoria de a economisi apa făcând duş împreună cu un prieten?

Apoi râse de expresia de îngrozită întipărită pe faţă lui Leith.

— Văd eu bine zub stratul ăla de funingine, sau chiar te-ai înroşit? chicoti el. Ar trebui să te vezi într-o oglindă; arăţi ca un copil care s-a jucat afară, în ţărână.

— Râde ciob de oală spartă, contraatacă ea, revenindu-şi din surpriză. Nu cred că sunt mai murdară decât tine!

Ceea ce era foarte adevărat. Mâinile, braţele şi faţa lui Mace oglindeau efectele întregii operaţii de curăţare a hornului. Era plin de cenuşă peste tot. Apoi, când Leith se uită într-o oglindă, văzu că nici ea nu e mai curată; o pată mare de funingine pe frunte, hainele negre şi mâinile atât de mânjite, încât nu păreau că vor mai putea fi vreodată curăţate. Dacă avusese nevoie de un duş după ce curăţase bazinul, acum era chiar urgent.

Urgent, dar nu era momentul acum. Mace Benedict părea că glumise, dar era ceva în spatele acelor ochi negri care o făcea să creadă că nu fusese chiar totul o glumă. Apoi, un demon din adâncul conştiinţei începu să-i

şoptească, şi ea se pomeni gândind, ce-ar fi dacă l-ar lua pe Mace în serios, şi cum ar fi să împartă duşul cu asemenea bărbat.

Fără să vrea începu să-şi plimbe privirea pe corpul lui, pe muşchii puternici ai gâtului, pe umerii largi, întreaga lui masculinitate copleşind-o. Gândi că nu mai e nicio îndoială că ar putea să ajungă să fie mult, mult prea atrasă de acest atoate ştiutor Mace Benedict.

Petrecură următoarele cinci minute, el arătându-i cum să facă focul cum trebuie în sobă, apoi începu să se cureţe la chiuveta de la bucătărie, în timp ce Leith făcea cafeaua, minunându-se cât de bine funcţiona soba acum.

— Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc de-ajuns, îi spuse ea după ce turnă cafeaua. Amândoi stăteau aşezaţi la o masă imensă din lemn de pin. Este… este aproape un miracol ce ai făcut cu soba asta.

— Miracolul e cum de chestia asta blestemată n-a făcut scrum toată casă, şi pe tine odată cu ea, răspunse el privind-o cum se uita speriată către sobă. N-ar fi fost cea mai bună urare de bun-venit la noul tău mod de viaţă.

Leith tresări la acest gând. Ştia că focul e o mare ameninţare în zonele rurale oricând, iar o sobă defectă într-o zonă cu lemnărie uscată era curată sinucidere, şi ea nici nu bănuise! Ce alte lucruri o mai aşteaptă, la fel de periculoase ca acesta?

— Cât de des ar trebui să curăţ întregul horn? întrebă ea. tiu că soba în mod sigur trebuie s-o curăţ în fiecare săptămână, dar…

— Dacă merge cum trebuie, nu trebuie să faci mai mult decât s-o ştergi de praf în fiecare săptămână, spuse el. Şi hornul e probabil în regulă până la sfârşitul iernii, acum… dar ai grijă, totuşi. Cel mai important lucru cu

astfel de sobe, este lemnul pe care-l arzi, şi hornul, pe care l-am rezolvat deocamdată. Lasă lemnul ăla prost să se usuce până iarna viitoare cel puţin. Ai destul lemn bun acum; asta după ce o să-l tai în bucăţi. Dar la începutul verii se taie de obicei lemnul pentru iarna care vine, ca să aibă întregul anotimp răgaz să se usuce.

— Apoi se uită la ea, plimbându-şi ochii negri pe formele ei zvelte, aşa cum un artist studiază formele unei sculpturi.

Şi dacă nu ţi-ai făcut rost încă de un prieten, îţi sugerez să-ţi faci o prioritate din învăţarea mânuirii ferăstrăului şi drujbei, spuse el, făcând-o pe Leith să se încrunte la o asemenea afirmaţie misogină.

— Să-mi fac rost de un prieten, oricât de capabil la mânuirea ferăstrăului, nu e tocmai ceea ce consider eu o prioritate, răspunse ea înfruntându-l. Cred că ar fi mult mai înţelept să învăţ să fac toate treburile astea singură, sau este vreo regulă misogină a bărbaţilor din Tasmania, care spune că nu pot să-mi tai singură lemnul de foc, numai pentru că sunt femeie?

Mace nu-i răspunse, dar expresia pe jumătate amuzată de pe faţa lui fu de-ajuns, deşi asta n-o îmbună deloc pe Leith.

— Să-nţeleg că te aştepţi să angajez tot un bărbat să-mi construiască şi roata de olărit? spuse ea, în ciuda faptului că am construit mai mult de o duzină la viaţa mea, şi toate fără niciun ajutor. Află, domnule Benedict, că o femeie nu înseamnă neapărat neputinţă!

— Doar încăpăţânare şi atitudine defensivă, spuse el zâmbind. Vreau să-ţi amintesc că nimeni nu încearcă să spună lucruri rele despre tine.

— Ei, văd că faci o treabă bună şi fără să încerci,

izbucni ea, şi nu e drept. Cel puţin ai putea să-mi dai o cât de mică ocazie să arăt că nu sunt total incompetentă.

— Absolut deloc incompetentă, răspunse Mace. Dar cu siguranţă total arţăgoasă şi total defensivă; Mace zâmbi, privind afară pe fereastra bucătăriei, auzind sunetul unui motor de maşină. Cred că acum înţeleg şi de ce. Văd că am avut dreptate în ceea ce priveşte găsitul unui prieten.

Leith se ridică în picioare şi privi afară, neputându-şi stăpâni un strigăt de uimire când dădu cu ochii de Chris Hardy, care ieşi din maşină şi intră în curte având în braţe o drujbă şi o cutie cu unelte.

Ochii lui Mace păreau că o acuză, sau era conştiinţa ei care o făcea să creadă asta? Leith îşi dădu seama că nicio explicaţie nu mai avea rost, dar de ce i-ar păsa ei ce crede el?

Capitolul 3

— Ei, asta da, surpriză, să-l găsesc pe Mace Benedict aici, ca să nu mai vorbim, să vă văd pe amândoi murdari ca nişte coşari. Zău aşa, Leith, când mai ai probleme, sună-mă. Trebuia să mă fi uitat eu mai cu atenţie la soba aia…

Era a treia oară când Leith auzea acelaşi refren, şi îşi impuse să nici nu-l mai asculte, gândind că tânărul Chris începuse să sune ca un disc stricat. De asemeni, o notă posesivă în vocea lui o deranjă şi mai tare. Mai ales că mai devreme, când acesta îşi făcuse apariţia la poartă, Leith observase nemulţumirea, şi chiar o sclipire de gelozie în ochii lui Chris, când dăduse cu ochii de Mace.

Fuseseră politicoşi unul cu altul, dar nimic mai mult. În mod vădit se cunoşteau deja, şi la fel de vădit era şi faptul că personalitatea autoritară şi atât de masculină a lui Mace îl punea în umbră pe Chris, chiar dacă acesta din urmă era fără îndoială sigur pe sine şi deloc timid.

S-au salutat unul pe altul, apoi Mace plecă, fără să-i mai dea lui Leith ocazia să-i mulţumească pentru sfaturi şi ajutor.

Ultima lui privire, gândise ea, era plină de reproş, iar Leith era convinsă că o acuză de exact ceea ce gândise şi ea mai de mult, şi anume că nu era cinstit din partea ei să profite de bunăvoinţa lui Chris Hardy, ştiind că nu-i va oferi nimic în schimb.

Era un lucru mai uşor de zis decât de făcut. Tânărul agent imobiliar părea că nici nu aude spusele ei, că se poate descurca şi singură, că ar prefera să se descurce singură. II deranja faptul că ea acceptase ajutorul altcuiva.

Până la urmă nu avu de ales, şi-l lăsă să muncească la stiva ei de lemne tot restul după-amiezii, iar la sfârşit se

aşezară la masă, ea pregătindu-se să-l facă să înţeleagă cum stau lucrurile în relaţia, sau presupusa relaţie a lor. Nu reuşi însă să-şi ducă intenţiile până la capăt, pentru că oaspetele ei începu să discute despre Mace Benedict, iar curiozitatea ei învinse, cu toate strădaniile de la început pentru a schimba subiectul.

Mace Benedict, se pare, era unul dintre cei mai avuţi proprietari de pământ din district. Era de profesie avocat, dar nici chiar această muncă nu putea să-l împiedice să se ocupe cu pasiune de pământurile familiei şi de multe altele, pe care le achiziţionase de-a lungul timpului; şi într-adevăr, nu vedea cu ochi buni fermierii amatori în general, şi tot ce însemna proastă administrare a pământului.

— Aici sunt de acord cu el, dar asta e ceva ce se petrece oriunde în Australia, şi nu se va schimba. Nu prea pot să mă plâng de fapte de pe urma cărora îmi câştig existenţa, nu?

Într-adevăr aşa şi era, îşi dădu seama Leith. Chris promitea să devină foarte influent în lumea afacerilor imobiliare din regiune, combinând tinereţe, vitalitate şi farmec, cu devotament şi simţ al afacerilor; unul din interesele lui, deşi nu recunoştea deschis, era Mace Benedict, care în regiune era o adevărată forţă. Avea pământ, animale şi afaceri în întreaga Tasmanie. Putere! i exact la asta aspira şi Chris.

Leith, pe de altă parte, nu era interesată de afacerile lui Mace Benedict, atât cât era de viaţa lui personală. Nu fu surprinsă să afle că bărbatul era unul dintre cei mai doriţi burlaci din regiune, şi că avea o mare influenţă în exclusivista înaltă societate din oraşul Hobart. Toate astea nu prea se potriveau cu apariţia lui neaşteptată pe proprietatea ei, şi cu felul cum i-a sărit în ajutor cu soba.

Mult după ce Chris plecă, şi mult după ce se lăsă întunericul, Leith tot se mai întreba de ce Mace se implicase cu asemenea bunăvoinţă în problemele ei, şi mai ales, dacă să se aştepte ca asta să devină un obicei, aşa cum devenise cu Chris.

— Puţin probabil, decise ea, şi zilele care urmară îi dădură dreptate. Problema era că nu-şi putea lua gândurile de la el, mai ales când dulăii de vânătoare lătrau sus pe munte, aproape în fiecare weekend. De fiecare dată, Leith se aştepta s-o vadă pe Lucy intrând ostenită în curte, deşi nu voia să accepte cât de mult îşi dorea ca asta să se întâmple, în speranţa că Mace ar fi venit odată cu ea. Hotărî, însă, că avea lucruri mult mai importante de făcut, decât să se gândească la un bărbat pe care nu-l văzuse decât odată în viaţa ei, şi care îi dăduse a înţelege foarte clar că nu avea la inimă fermierii amatori ca ea.

Într-o zi, poate, va ajunge să vadă că ea era întru totul serioasă în ceea ce priveşte noul ei mod de viaţă, dar pe moment, trebuia să se concentreze asupra muncii ei, şi nu asupra lui Mace Benedict şi a părerilor sale misogine. Erau multe de făcut, de construit un cuptor pentru ceramică, de construit un atelier din vechiul hambar, grădina ameninţa să înghită întreaga curte a casei, şi trebuia amenajată.

Viaţa devenise o muncă continuă pentru Leith, prinsă fiind în treburile zilnice care trebuiau făcute. Cu timpul, ajunse chiar să folosească cu îndemânare drujba, şi tăiatul lemnelor nu mai era o corvoadă. Găsi chiar şi lut pentru olărit, pe o porţiune de teren care alunecase. Îşi asamblă chiar şi un cuptor electric pentru ceramică, pentru început, până îşi va construi unul cu lemne. Dar pentru asta avea nevoie de cărămidă, şi se hotărî ca, atunci când va avea loc o licitaţie cu aşa ceva la târgul fermierilor care

se ţinea în fiecare sâmbătă, să meargă şi ea, chiar dacă asta însemna o bună distanţă de parcurs cu maşina.

Când sâmbăta cu pricina veni, Leith ajunse la locul unde se ţineau licitaţiile printre primii, fericită fiind de ocazia de a privi în voie marfa. Se vindea aproape orice, de la maşini agricole şi vehicule, până la electrocasnice.

Cărămizile refractare expuse la vânzare păreau în foarte bună stare, aproape că nici nu se observa că mai fuseseră folosite, şi Leith spera din toată inima că preţul era rezonabil.

Pe măsură ce începutul licitaţiei se apropia, mulţimea de oameni spori. Familiile, în general de la ţară, erau cele mai dese, aşa că Leith nu se simţi deloc stânjenită în jeanşi, în cămaşa legată la brâu, şi pantofii sport din picioare. Aproape toată lumea din jur era îmbrăcată la fel ca ea, toţi venind direct de la muncă. Erau şi familii îmbrăcate orăşeneşte, mulţi dând dovadă chiar de eleganţă.

Vânzarea începu, însă cu lucruri care n-o interesau pe Leith: cauciucuri folosite, piese auto, cutii şi multe altele. Conducătorul licitaţiei începu prin a face un anunţ despre credit şi aranjamente cu bani gheaţă, pe care Leith nu-l ascultă cu toată atenţia la început, dar apoi, după ce. pricepu despre ce e vorba, intră în panică.

— Orice cumpărare se face numai cu bani gheaţă. Cecurile şi aranjamentele de credit se fac la biroul nostru înainte de începerea licitaţiei.

Tot ce avea Leith la ea erau cec-uri, şi banii pentru masa de prânz şi pentru benzină. Furioasă că nu-i trecuse prin minte această situaţie, îşi croi drum prin mulţime, spre biroul casieriei, şi în grabă începu să-şi pledeze cauza.

Nu era o problemă, o asigură funcţionarul, apoi după ce-i înregistra numele, îi ceru să estimeze câţi bani are disponibili în cont. Leith se pregăti să răspundă, dar o senzaţie ciudată o făcu să se întoarcă spre dreapta ei, spre silueta înaltă de lângă ea.

Ochii negri, strălucind sub sprâncene negre, se adânciră în ochii ei, în timp ce acea gură senzuală se transformă într-un întinse prietenos, dar înfricoşător în acelaşi timp.

Mace Benedict… şi împreună cu el, atât de aproape încât părea că face parte din persoana lui, stătea cea mai frumoasă femeie pe care îi fusese lui Leith dat vreodată s-o vadă; şi având în vedere ocazia, cea mai frumos îmbrăcată.

Leith, stătea încremenită, surpriza punându-i un nod în gât. Nu era atentă nici la funcţionar, nici la Mace Benedict, ci la acea femeie incredibilă, cu părul negru ca tăciunele, şi la costumul ei roşu-aprins care îi venea atât de bine.

— Haide, Leith. omul aşteaptă să-i răspunzi. Vocea lui Mace o făcu să tresară ca din vis.

— Doar o estimare va fi de ajuns; nimeni nu-ţi cere mai mult, continuă el, cu o privire amuzată.

Leith continua să rămână înmărmurită, fără să scoată o vorbă, plină de confuzie şi de un sentiment aproape de jenă. Îl auzea clar, îi înţelegea cuvintele, şi totuşi nu putea răspunde. Singurul lucru la care se putea gândi, şi care o înfuria la culme, era contrastul dintre felul cum era ea îmbrăcată, în comparaţie cu femeia care-l însoţea pe Mace. Dar de ce i-ar pasa ei de cum apare în faţa lui Mace, şi ce crede el?

Apoi el rânji, şi spuse pe un ton mai mult nerăbdător decât amuzat.

— Ei? Sunt sigur că n-ai venit la licitaţie fără un oarecare buget. Vino-ţi în fire, fato! Ce-ai venit aici să cumperi?

— Cărămizi, reuşi ea să îngaime; apoi ochii ei se întâlniră cu ai lui.

— Cărămizi, repetă el cuvântul cu nepăsare. Leith încercă să mai adauge nişte explicaţii, dar fu incapabilă să scoată un cuvânt. El trecu pe lângă ea, luă catalogul cu preţuri, şi începu să caute printre oferte. Cărămizi refractare, sau din cele obişnuite?

— Din amândouă. Leith începea să-şi revină, şi cuvintele îi ieşiră din gură fără efort.

— Bun, spuse el întorcându-se către funcţionar, spunând o cifră care era de cinci ori mai mult decât putea Leith să cheltuiască. Dacă e mai mult, o să acopăr eu diferenţa, continuă el şi se întoarse, dispărând în mulţime, înainte ca Leith să poată să scoată un cuvânt.

Singurele cuvinte pe care le mai auzi Leith, înainte ca ei să dispară, fură frânturi din discuţia lor, aproape şoptite:

— Cine era nesuferita aia? apoi replica lui Mace Benedict:

— Un fel de vecină.

Prima ei intenţie fu să fugă după ei, ca să găsească un mod de a-i mulţumi lui Mace pentru gestul făcut, dar îi pierdu din vedere şi decise să se îndrepte spre locul licitaţiei.

Leith spera din tot sufletul ca stiva de cărămizi pe care şi-o dorea să nu coste atât cât estimase Mace. Aproape că erau mai scumpe decât nişte cărămizi nou-nouţe.

Când licitaţia ajunse în sfârşit la cărămizi, Leith îşi

recăpătase înapoi întreaga încredere în sine. Preţurile oferite pentru alte loturi de cărămizi i se părură lui Leith exorbitante, încercă să se concentreze şi să-şi ia gândurile de la Mace Benedict şi însoţitoarea lui. Nu trebuia să se mai amărască degeaba. Dar nu putea să nege că fusese foarte tulburată şi că Mace îi păruse mai atrăgător ca niciodată.

Se gândi la comparaţia de neevitat dintre hainele ei grosolane, de fermier, şi costumul de ultimă modă al celeilalte femei. Oare viaţa la ţară o făcuse să-şi piardă toată feminitatea? Spera că nu, şi fu cuprinsă de acea dorinţă feminină, să fie văzută într-o lumină măcar rezonabilă, în comparaţie cu rivala sa.

— Rivală? murmură ea, şi apoi chicoti. Cu greutate ea ar putea constitui – o rivală pentru frumoasa brunetă, îmbrăcată aşa cum era, ca un zilier la munca pământului. De altfel, nici nu era interesată să fie o rivală, de orice fel. Bruneta nu avea decât să-l aibă pe Mace Benedict, şi să-l păstreze. Ea se mulţumea cu olăritul şi cu independenţa sa.

I cu acel gând în minte, începu să se concentreze la licitaţia cărămizilor care o interesau, care tocmai începea.

Preţul începu doar puţin sub bugetul ei. Urmări tăcută cum agentul de licitaţii scade cifra, căutând un preţ de pornire de la care să înceapă ofertele.

Prima ofertă o luă puţin prin surprindere, dar îndrăzni şi ea a treia la rând, apoi a cincea, şi surprinzător, ultima ofertă fu a ei, şi obţinu lotul de cărămizi pentru jumătate din preţul la care se aşteptase.

Leith strălucea de fericire, şi cu atât mai mult, când se întoarse şi-l văzu pe Mace Benedict dând aprobator din cap. Însoţitoarea lui Mace îi aruncă şi ea o privire, dar

plină de ostilitate, nicidecum aprobatoare. Ridicol! în niciun caz superba brunetă nu putea să se gândească la ea ca la o rivală.

Nu îmbrăcată aşa cum era! Leith se considera destul de atrăgătoare, dar nici în cel mai bun caz nu se vedea la înălţimea frumuseţii celeilalte femei.

După ce plăti cărămizile, începu munca dificilă de a le încărca în camionetă, atentă fiind să le aşeze cum trebuie, pentru a nu se distruge în timpul călătoriei înapoi acasă, pe drumul dificil de munte.

— Chiar te aştepţi să reuşeşti să ajungi acasă cu găleata aia pe roţi încărcată în halul ăsta?

Vocea veni din spate, în timp ce Leith încărca ultima cărămidă, şi o sperie atât de tare, încât aproape o scăpă din mâini, tiu cui aparţine acea voce, înainte să se întoarcă.

— Nu văd de ce nu, răspunse ea, întorcându-se ca să privească în ochii lui negri. Va trebui să merg foarte încet, dar Matilda nu e făcută pentru viteză, oricum.

— Matilda, spuse Mace Benedict cu o voce plină de dispreţ, nu prea e făcută pentru nimic, decât poate pentru cimitirul de maşini.

— Nu-i adevărat! izbucni Leith furioasă. Cum îndrăznea să-i insulte maşina? O fi ea puţin cam veche, dar este exact ceea ce-mi trebuie mie, şi nu văd de ce i-ar păsa cuiva de asta.

— Tuturor le-ar păsa, dacă chestia asta s-ar răsturna în mijlocul drumului, cu o grămadă de cărămizi sparte, răspunse el cu o voce calmă şi caldă. Ca să numai vorbim că la deal…

— O să mă descurc, mulţumesc. Şi în timp ce-l înfrunta pe Mace, ochii îi zburau către mulţimea pestriţă,

căutând-o pe frumoasa însoţitoare a acestuia. Unde era superba brunetă în costum roşu? se întreba Leith, gândind că poate femeia se plictisise de căldura şi praful parcului de licitaţii, şi plecase.

— Ce voiam eu să-ţi zic, continuă el ignorându-i încăpăţânarea, e că ştiu câţiva oameni care au maşini mai bune ca ale tale, şi nu s-ar da în lături să ajute un vecin. Pot să rog pe cineva să-ţi transporte cărămizile, şi să ţi le aducă acasă tot astăzi.

Logica spunea că el are dreptate, şi în adâncul sufletului ea voia să accepte oferta făcută, şi să-i arate că nu are nimic împotriva ajutorului unui vecin. Şi totuşi, ceva o împinse să-l refuze cu politeţe. Încăpăţânarea, una din trăsăturile ei de caracter, ieşea încă o dată la iveală.

— O, nu, mulţumesc, pot să mă descurc poate bine şi singură, spuse ea. E foarte drăguţ din partea ta, dar…

— Dar eşti hotărâtă să fii o încăpăţânată, mârâi el, privind-o aproape ostil. Mi se pare mie, sau nu erai aşa de hotărâtă să refuzi, atunci când Chris Hardy ţi-a oferit ajutorul?

— Nu sunt hotărâtă să refuz ajutorul nimănui, răspunse Leith. Atunci când am nevoie de el. Dar nu vreau să fiu o povară pentru nimeni.

— Nimeni n-a zis că eşti o povară, răspunse el cu voce caldă şi calmă, dar în acelaşi timp se vedea că încerca să-şi stăpânească emoţiile.

— Îţi este uşor să vorbeşti în numele altora, nu-i aşa?

— Îmi e uşor, dat fiind că eu aş fi cel care va face transportul… sau cel puţin camioanele mele.

— Mulţumesc oricum, dar sunt sigură că mă descurc, spuse Leith, înainte ca el să poată continua, şi înainte ca dorinţa ei de a accepta să învingă, i când sesiză cu colţul

ochiului o siluetă roşie apropiindu-se, un demon o făcu să-i zice lui Mace:

— În afară de asta, sunt sigură că vei fi mult prea ocupat astăzi, ca să te mai joci de-a şoferul pentru mine.

Apoi ea nu mai aşteptă ca el să răspundă şi se urcă în maşină, pornind motorul zgomotos. Apoi începu să-şi facă loc cu grijă prin parcare, maşina zăngănind din toate încheieturile sub greutatea cărămizilor.

Conducând cu grijă atentă la fiecare groapă, şi obstacol care-i apărea în cale, îşi făcu încet drum spre casă, mulţumind Domnului că nu mai erau decât trei mile de urcat în sus pe pantă, care ar fi putut să-i creeze probleme. Când ajunse în Brighton, o dureau încheieturile mâinilor de la atâta învârtit de volanul maşinii greoaie. Pe lângă toate astea, îi mai era şi foarte foame, dat fiind că nu mâncase nimic în acea zi. Aşa că hotărî să se oprească la un local din drumul ei, plin de oameni veniţi de la târg. Leith comandă o porţie mare de friptură, ca să-şi potolească foamea teribilă şi se aşeză la masă cu mai multe femei mai în vârstă, care sporovăiau, neţinând seama de prezenţa ei. Nu prea o interesa conversaţia lor, până ce o remarcă făcută de una dintre ele îi atrase atenţia.

— … şi costumul ăla roşu. Să apari îmbrăcată aşa la un târg de licitaţii, auzi Leith.

— Ei, toată lumea ştie ce-i poate pielea lui Madeleine DeMers. Întotdeauna a fost faimoasă pentru extravaganţa ei.

— Posibil, dar de data asta a mers prea departe.

— Ce speră să câştige dacă se dă aşa în spectacol? continuă altă femeie.

— E destul de clar; dar cum îşi poate închipui că Mace

Benedict s-ar putea lăsa impresionat de aşa ceva. Totuşi, încearcă să pună mâna pe el de ani de zile, şi poate că asta a fost o ultimă încercare disperată.

— N-aş crede, zise alta. Cred doar că Madeleinei îi place să fie în centrul atenţiei.

— Să fii cu Mace Benedict, e de ajuns ca să fii în centrul atenţiei.

Apoi femeile izbucniră în râs, şi din restul conversaţiei Leith află că Madeleine DeMers era fiica unică a influentei familii Hobart, şi că de ani de zile, toată lumea se aştepta ca ea să se mărite cu Mace Benedict, şi că în ziua când aceasta se va întâmpla, aproape toate femeile din district vor fi nefericite.

Nu e o domnişoară tocmai populară prin împrejurimile astea, gândi Leith. Dar trebui să recunoască în sinea ei că Mace Benedict era într-adevăr o partidă bună.

În mod clar, din ceea ce auzise, lumea îl respecta şi îl admira. Chiar şi Chris Hardy, cu toate că încerca să ascundă, îl venera, în ciuda rivalităţii dintre ei.

Îşi aminti de întâlnirea lor din acea dimineaţă. Mace Benedict, înalt şi impunător, îmbrăcat în haine simple dar scumpe, proprietarul de moşii, fermierul. Poate că ar fi trebuit să-i accepte oferta; la urma urmei nu era decât o mână de ajutor dată între vecini. Dar ce-a fost a fost, şi nu mai avea cum să schimbe lucrurile. Leith nu mai intenţiona să aibă niciun fel de legături cu acest bărbat de acum încolo, oricât de impresionant ar fi el. Ca să nu mai vorbim de acea Madeleine DeMers, care n-ar fi stat cu mâinile în sân.

Cu aceste gânduri, Leith se întoarse la maşină, şi se îndreptă spre casă. În mod clar, acea femeie avea. un aer foarte posesiv şi plin de ranchiună. E de mirare că n-a fost

acolo să protesteze, când Mace s-a oferit s-o ajute cu cărămizile.

Apoi începu să chicotească numai la gândul că îi trec astfel de idei ridicole prin minte. Ce-i păsa ei de toate astea? Avea cărămizile ei, căsuţa ei de vis, şi o viaţă care-i plăcea din ce în ce mai mult. Apoi, toată această întâmplare, şi gândul la contrastul între înfăţişarea ei şi a celeilalte femei, îi spori şi mai mult buna dispoziţie.

Restul drumului spre casă conduse cu grijă, şi în final ajunse acasă fără să spargă măcar o cărămidă, aşa cum Mace Benedict prevăzuse cu aroganţă.

Leith îşi petrecu următoarea săptămână lucrând la cuptorul pentru ceramică, apoi lucrând la roata de olărit, munca absorbind-o atât de tare, că nu mai avu timp să se gândească o clipă la Mace Benedict. Munca mergea excelent. Leith era plină de creativitate şi inspiraţie, şi era mai mulţumită ca niciodată de ceea ce făcea. Experimentă diferite tehnici, forme, texturi şi culori, şi abia aştepta să-şi termine cuptorul ca să-şi finalizeze munci.

Nu avu parte de nicio vizită surpriză de la Mace Benedict, lucru de care era foarte mulţumită, şi de asemeni, îl făcu şi pe Chris să înţeleagă, în mod subtil, că deşi era binevenit oricând, nu avea nicio intenţie romantică în ceea ce-l priveşte.

Reuşi chiar să-şi expună lucrările spre vânzare în magazinele locale de artizanat, şi treptat, alcătui o lista întreagă cu cei care-i vindeau lucrările. Într-un fel era mai uşor pentru Leith să vândă lucrări în Tasmania, pentru că industria turistică era direct legată de artizanat, ca să nu mai vorbim de ajutorul considerabil dat de Uniunea Artizanilor din Tasmania, organizaţie unde Leith se şi înscrisese cu dragă inimă.

Curând, chiar află că reputaţia ei din Sydney, ajunsese şi acolo, iar cererile erau din ce în ce mai multe, lucrările începând să i se vândă la preţuri excelente, mai ales că iarna se sfârşise, şi odată cu primăvara începea sezonul turistic.

Totodată cu primăvara, începuseră să crească şi florile. Ba mai mult de-atât, toată vegetaţia de pe păşunile din jur. Comentariile lui Mace despre cum se va trezi înghiţită de iarbă răsunară ca un ecou în mintea lui Leith. Când făcu turul păşunilor, Leith aproape că se sperie de ce văzu, aşa că se hotărî ca lunea următoare să treacă pe la târgul de animale şi să cumpere două oi, sau măcar să se uite după aşa ceva.

Când ajunse acolo, fu uimită de zgomotul asurzitor, de miile de animale, şi de mulţimea în mişcare. Camioane enorme, pline cu oi se învârteau încoace şi-ncolo, iar Leith nu ştia încotro să se îndrepte. Confuzia ei trebuie că fu uşor de observat, pentru că un bărbat înalt cu barbă, se opri în dreptul ei, s-o întrebe dacă o poate ajuta.

— Păi, spuse ea prudent, mă gândeam să cumpăr nişte oi, numai că nu ştiu nimic despre aşa ceva.

Leith îi explică în amănunt ce vrea, dar puţin jenată, ştiind că acest om cumpărase la viaţa lui sute de mii de oi, iar ea nu putea să-şi permită decât cel mult şase.

Dar bărbatul; politicos, o ajută, şi îi arătă nişte adăposturi, cu numai cinci sau şase oi.

— Dacă găseşti ceva ce-ţi place, cheamă-mă, şi o să te ajut.

Leith făcu aşa cum îi spusese bărbatul, dar pentru ea toate oile arătau la fel. Se învârti vreun sfert de oră fără rost în jurul ţarcurilor, şi când se pregătea să se dea bătută şi să plece acasă, dădu cu ochii de un ţarc în care

erau exact şase animale, toate arătând sănătoase şi îngrijite. Arătau prietenoase şi vesele, şi aproape că şi le imagina alergând încoace şi-ncolo pe păşunile ei.

Cu oarecare greutate, îl localiză pe bărbatul care promisese s-o ajute, şi-l rugă să se uite la oile alese. Acesta îi spuse că erau rasă încrucişată, şi că aveau probabil zece sau douăsprezece luni.

— Va trebui să licitezi împotriva măcelarilor pentru lotul ăsta, dar probabil că le vei obţine pentru opt sau zece dolari fiecare.

— Aşa de tinere? întrebă Leith. Sunt bune oare pentru ceea ce le vreau eu? îşi aminti de sfatul lui Mace Benedict, de a-şi lua oi mai bătrâne pentru aşa ceva.

Stătea şi se uita la oi, calculând în minte cam cât ar costa, în timp ce acestea o priveau cu o expresie tragi-comică, ochii lor parcă implorând-o să le cumpere. Să le cumpere oare? Nu ştia absolut nimic despre creşterea oilor. Dar… era toată iarba aceea; trebuia să facă ceva în privinţa asta. Apoi îi veniră în minte spusele despre măcelarii care licitau şi ei, şi se hotărî.

— La ce visezi, cotlete de miel, sau oi pentru păşune? Leith recunoscu imediat vocea.

— Oi pentru păşune, răspunse ea sec, întorcându-se să întâmpine ochii negri ai lui Mace Benedict. Acesta era îmbrăcat în haine de lucru, decolorate de soare, care contrastau cu bronzul său puternic, şi fără să vrea Leith se întrebă cum ar arăta îmbrăcat în haine elegante, sau în costumul cu cravată pe care meseria de avocat îl făcea obligatoriu. Apoi tresări. Ce ridicol să se gândească la aşa ceva, şi tocmai în aceste momente.

Se aştepta ca el, să înceapă s-o critice pentru alegerea făcută, dar el numai intră în ţarc şi începu să inspecteze

oile cu mâinile sale puternice.

— Nu aş da mai mult de zece dolari pentru fiecare, spuse el, şi s-ar putea să ai noroc să le cumperi cu opt.

În spatele lor licitaţia începuse, iar Mace se întoarse şi privi într-acolo.

— Ei, ce faci, ai să stai aici să păzeşti oile, sau vii să vezi vânzarea? întrebă el cu un rânjet. N-or să-şi ia zborul, să ştii.

Leith îl urmă, mergând în spatele lui, şi brusc realiză că, încă o dată, Mace o vede îmbrăcată în haine de lucru, largi şi deloc avantajoase. Apoi imediat îi veni în minte superbul costum roşu al Madeleinei DeMers, şi o trecu un fior atunci când făcu o comparaţie. Dar ce mai conta? Mace oricum nu se uita la ea cu vreun interes sexual; doar ca la o ciudată, şi nu tocmai binevenită vecină.

Probabil şi ca la o povară, mai gândi ea, şi privi la licitaţie tăcută. Nici n-ar fi fost posibilă vreo conversaţie, în zgomotul infernal al strigărilor de oferte, şi al animalelor.

Văzu ceea ce păreau oi, vânduţi pentru nişte preţuri ridicole. Când veni rândul ei, licită cu prudenţă, în permanenţă conştientă de prezenţa lui Mace lângă ea, şi abia se abţinu să strige de bucurie, când se pomeni că oile deveniseră ale ei cu doar şapte dolari fiecare. Dar nu putu să-şi ascundă complet bucuria, şi fu de asemeni surprinsă când se întoarse, şi îl zări pe Mace zâmbind aprobator.

— Bună treabă, spuse el. Ce zici, să mergem la o cafea? Mai e ceva vreme până să trebuiască să încarci oile în camion.

Când intrară în cafeneaua mică din curtea târgului, Mace salută pe aproape toată lumea, şi Leith se simţi privită de toţi. Doar simpla companie a lui Mace era de ajuns ca să atragă privirile, şi faptul că ea era nou venită

în zonă, sporea şi mai mult curiozitatea oamenilor.

— Bănuiesc, dat fiind numărul mic de oi pe care l-ai cumpărat, că intenţionezi să te ocupi numai de împrejurimile casei, şi nu de întreaga păşune, începu el conversaţia, i chiar şi aşa, tot ar fi greu de stăpânit vegetaţia cu mai puţin de o duzină de oi.

— Asta mă îngrijorează cel mai mult, spuse Leith plină de seriozitate, mulţumită că el nu o critica pentru alegerea unor oi aşa de tineri.

— I ce o să faci cu restul păşunilor? Le laşi să se usuce?

— Păi… hmm… nu ştiu încă, răspunse ea cu sinceritate.

Apoi urmă un moment de tăcere, timp în care Leith îşi bău cafeaua, iar ochii negri îi inspectau faţa, apoi mâinile pline de bătături şi cu unghiile rupte, căpătate şi de la olărit, şi de la munca de zi cu zi.

— Spune-mi, întrebă el în cele din urmă, cu o voce suspicios de caldă, tii ceva despre munca de fermier… măcar câte ceva?

— Învăţ, spuse ea, ocolindu-i privirea.

— De la tânărul Hardy, pariez, mârâi el, fără să încerce să-şi ascundă dispreţul din voce.

— Chris a fost crescut la o fermă, răspunse Leith înfruntându-l, dar fără să intenţioneze să sară în apărarea lui Chris.

— I a părăsit-o cât de repede a putut, răspunse Mace cu răutate, arătând că intenţionat o provocase pe Leith, şi acum se amuza pe seama ei. Cum merge soba?

— Foarte bine, mulţumesc, zise ea, încercând să-şi potolească furia.

— Şi olăritul? Sau nu prea mai ai timp de aşa ceva?

— Am timp din plin, zise ea puţin derutată. Unde voia să ajungă? Ce era cu tot interogatoriul ăsta, şi cu remarcile făcute despre Chris?

Se gândi pe moment că poate ar trebui să-l pună la punct, şi să clarifice lucrurile o dată pentru totdeauna în legătură cu Chris, dar renunţă. Ce-l interesa pe el? Doar nu încerca să-i organizeze el viaţa! Nu îl mai văzuse decât la acea licitaţie de cărămizi, şi când venise să-şi caute câinele.

— Ce mai face Lucy? contraatacă ea, şi Mace observă încercarea ei de a păşi pe pământuri mai sigure.

— Lucy e bine, mulţumesc, la fel cum o ştii, răspunse el. Parcă e mai înceată puţin acum, şi nu mai cutreieră chiar peste tot.

Leith gândi că asta era un mod subtil de a-i spune că încă o mai lasă să vâneze pe bătrâna căţea, în ciuda vârstei ei.

— Nu ţi-ai luat încă un câine? întrebă el, aparent întâmplător. S-ar putea să ai nevoie de unul, acuma că vei deveni crescător de oi.

Leith nu se putu abţine să nu râdă.

— Nu prea cred că şase oi constituie o fermă, cu atât mai puţin ar justifica prezenţa unui câine. Dar mi-ar plăcea să am unul, doar pentru companie.

— Nu mai poţi îndura să stai izolată? Din nou, o întrebare care nu merita, şi nici nu cerea răspuns. Aşa că Leith o ignoră, aşa cum Mace se aşteptase.

Dintr-odată se simţi prinsă în capcană de extraordinara abilitate a acestui om de a-i citi gândurile, şi nu-şi dori decât să se ridice de la masă şi să plece. Numai că asta ar fi însemnat să admită ce efect avea el asupra ei. Cu uşurare însă, observă pe cineva care se apropie de

masa lor, ca să-l salute pe Mace.

— Cred că e timpul să plec ca să mă ocup de plata oilor, spuse ea în grabă, nerăbdătoare să plece. Îţi mulţumesc pentru cafea şi pentru tot restul.

— Cu plăcere, fu răspunsul lui Mace. Nu se obosi s-o întrebe dacă are nevoie de ajutor cu încărcatul oilor. Erau destui care o puteau ajuta cu asta la târg, şi amândoi ştiau asta.

Într-adevăr, Leith nu-l mai văzu pe Mace, care nu apăru să-i dea o mână de ajutor cu oile. Doi tineri o ajutară cu plăcere, apoi Leith porni încet spre casă, cu uşurare şi în acelaşi timp dezamăgită.

Când ajunse, dădu drumul oilor pe păşune, şi se apucă de olărit, încercând să nu se mai gândească la părul şi la ochii aceia negri.

Apoi mâncă o supă rece la cină, se mai uită o dată la oile care păreau puţin speriate, şi se duse să se culce.

Avu un somn agitat, plin de gânduri despre Mace şi toate confruntările lor, dar cel mai tare îi tulburară somnul oile. Acestea, trase ea concluzia, nu dormiseră deloc. În timpul nopţii, o treziră de nenumărate ori cu behăiturile lor. Păreau că explorează noua lor locuinţă, căci ba îi auzea că behăie lângă casă, ba în depărtare. Fu ispitită să se ridice să le ducă într-o îngrădire mai îndepărtată de casă, dar renunţă, dându-şi seama că va trebui să alerge în cămaşă de noapte după ele.

Când reuşi să adoarmă, era deja dimineaţă, şi dormi până la prânz, drept care toate animalele începură curând să ţipe după masa lor de dimineaţă.

Dar un sunet nu-l mai auzea, şi nu fu nevoie decât să-şi arunce o privire peste păşuni, ca să-şi dea seama că oile lipseau. Începu să alerge spre păşunile din jurul casei,

aşteptându-se să le vadă în orice clipă, răsărind din vreun tufiş, dar după câteva minute trebui să înfrunte adevărul. Oile nu numai că părăsiseră împrejurimile casei, dar părăsiseră întreaga proprietate! întrebarea era unde se rătăciseră?

Capitolul 4

Oile nu fură greu de găsit. Leith se îndreptă spre locul de unde veneau sunetele scoase de acestea. Ajunseseră pe undeva la marginea proprietăţii, şi după o oră întreagă de eforturi, reuşi s-o aducă pe una dintre ele, într-o împrejmuire din apropierea casei.

Apoi se întoarse să le caute pe celelalte. Ajunseseră între timp pe proprietatea vecinilor, şi numai un gard îi mai separa de oile acestora. Văzu însă că gardul e solid, şi oile ei nu au nicio şansă să treacă de partea cealaltă, şi se mai linişti. Încercă să le mâne înapoi pe proprietatea ei, dar nu era nicio deschizătură în apropiere, sau o poartă pe care ar putea s-o deschidă. Aşa că lăsă oile, şi se porni să caute o poartă. Când asta se rezolvă, se întoarse după ele, şi se apucă iar să le mâne. La început păru uşor. Alerga în jurul lor, şi puţin câte puţin le făcu să înainteze în direcţia pe care o dorea ea. Dar nu trecu mult şi oile o luară care-ncotro. În cele din urmă, Leith înţelese că nu are nicio şansă de una singură. Se făcuse deja prânzul, şi era total epuizată. Mai rămânea s-o vadă Mace Benedict în postura asta ridicolă! S-ar fi tăvălit de râs, gândi ea. Era clar că venise timpul să dea mândria la o parte şi să ceară ajutor. Nu avea de ales.

Se întoarse acasă, urcă în maşină, şi începu să plănuiască cum să se scuze faţă de vecini că-i ocolise până atunci, şi că venea ta, ei abia acum, când avea nevoie de ajutor. Ce vor gândi oare despre ea şi despre independenţa şi izolarea pe care şi le asumase până acum?... Totuşi, trebuia să le ceară ajutorul, gândi ea, şi intră pe aleea de la poarta vecinilor.

Pregătirea discursului fusese inutilă, pentru că

George şi Helen o întâmpinară cu toată căldura, şi o poftiră chiar la o cafea înainte să plece după oi.

— Din câte văd eu, chiar ai nevoie să-ţi tragi puţin sufletul, spuse Helen, o femeie scundă şi îndesată, cu ochi blânzi şi cu un zâmbet plin de căldură.

Leith se relaxă repede în atmosfera plină de prietenie, şi încercă să uite de corvoada la care fusese supusă toată dimineaţa, fără rezultat.

Când Helen auzi că nu luase micul dejun, şi cu atât mai puţin masa de prânz, îi puse în faţă un platou atât de plin cu mâncare, încât Leith cu greu putu să dovedească jumătate din tot ce era acolo.

George, care între timp plecase să vadă care e situaţia cu oile, se întoarse şi îi spuse lui Leith, că cel mai simplu şi mai repede era să le încarce în camionul său, şi să-i ducă înapoi la ea în curte.

— Se vor linişti după câteva zile. Acum nu încearcă decât să-şi caute mamele. Trebuia să fi cumpărat nişte oi mai bătrâne, şi nu ţi-ar fi făcut probleme.

Leith aproape că se înecă, auzind spusele lui George. Era aproape exact ceea ce-i spusese Mace Benedict. Apoi, văzând privirea întrebătoare a lui Helen, râse şi le spuse totul.

— Un sfat foarte bun, spuse Helen, dar următoarele cuvinte îi fură acoperite de lătratul dulăului din curte, drept care privi afară pe fereastră. Vorbeşti de lup!

Leith simţi că i se taie picioarele. Nu mai era nicio îndoială ce însema comentariul acela; mai ales când o siluetă înaltă, cu părul negru, intră pe uşă şi-i salută pe toţi cu un zâmbet larg.

Dar căldura zâmbetului se risipi repede când el spuse:

— Bună domnişoară Larsen, ia zi-mi, cât timp i-a

trebuit turmei tale ca să scape de lângă casă?

— Cam atâta timp cât ţi-ar fi trebuit ca să spui: Ar fi fost mai bine să-ţi alegi nişte oi mai bătrâne! izbucni Leith, încercând să-şi ascundă furia şi jena cu un umor muşcător, dar ştiind că nu prea reuşeşte.

Toţi râseră, deşi lui Leith îi păru că vede o satisfacţie răutăcioasă în ochii lui Mace.

— Nu mai râde de biata copilă, Mace, îl dojeni Helen. Cu timpul are să înveţe. Problema ta este, Mace Benedict, că aştepţi prea multe de la oameni. Dacă eram în locul tău, aş felicita-o măcar pentru faptul că a încercat, şi n-aş râde de ea pentru fiecare greşeală, cât de mică.

— Misogin! spuse Mace cu ironie, smulgând un zâmbet până şi lui Leith. Ba chiar merg mai departe şi recunosc că am dat dovadă de… porcism misogin… ăăă, scuzaţi expresia, mai ales că tu şi George sunteţi crescători de porci. Sunt sigur că micuţa domnişoară… ăăă… Larsen, crede acelaşi lucru!

— Ce cred eu, e că ar trebui să-mi prind oile rătăcite şi să le aduc acasă, spuse Leith, convinsă din ce în ce mai mult că gazdele încercau să-i apropie pe ea şi Mace. Data viitoare voi încerca să fiu mai receptivă la sfatul celorlalţi, pentru că nu vreau să devin o povară pentru nimeni.

— Adevărat, spuse Mace, aruncându-i o privire care putea însemna orice. Apoi el şi George începură să discute despre cel mai eficient mod de a transporta oile. Mace adusese cu el un câine ciobănesc, care putea face lucrurile mult mai uşoare.

Nu dură mai mult de cinci minute ca să prindă oile şi să le adune într-o împrejmuire, ca apoi să le urce în spatele camionului lui Leith, care nu-şi credea ochilor ce simplu fusese totul, în comparaţie cu ceea ce îndurase ea în

dimineaţa aceea.

Dar ceea ce nu era simplu, gândi Leith, era să scape din ceea ce părea o conspiraţie pentru a o împrieteni cu Mace Benedict. După ce problema oilor fu rezolvată, bineînţeles trebui să mai stea la o cafea, şi după ce se termină şi cu asta, îi fu imposibil să refuze invitaţia de a vizita ferma de porci a gazdelor.

— Este una dintre cele mai moderne din întregul ţinut, spuse Mace, în timp ce mergeau pe drumul ce ducea la clădirile albe şi lungi de beton, care adăposteau sute de porci de toate felurile şi mărimile. Clădirile erau impecabile, şi erau pline de porci care guiţau într-un cor asurzitor. Afară în are liber, erau strânşi în ţarcuri porcii cei mai mari, care se îmbulziră să-şi întâmpine stăpânii, participând la zarva generală.

Gazdele îşi cerură scuze pentru miros pe care, spuneau ei, multă lume îl găseşte de nesuportat, dar Leith nu era deranjată deloc. Tot ce-i atrăgea atenţia era curăţenia şi grija vădită cu care erau ţinute animalele, şi privirea aprobatoare a lui Mace.

De fapt, chiar dacă nu voia să recunoască nici în adâncul sufletului, era mai atentă la ce făcea Mace, decât la toate animalele de acolo. Mergea înalt şi impunător alături de ea, fără s-o atingă, şi totuşi făcând-o pe Leith să-i simtă în permanenţă prezenţa şi să fie atentă la fiecare gest al lui.

Apoi se făcu vremea să le spună la revedere lui George şi lui Helen, iar Leith răsuflă uşurată. Dar nu pentru multă vreme, Căci Mace o anunţă cu voce calmă, după ce ea se urcase deja în maşină:

— Vin şi eu cu maşina după tine. Ţi-am adus două oi bătrâne, care le vor ţine pe ale tale în frâu până se vor

adapta.

— O, dar… Nu apucă să spună mai mult, pentru că fu întreruptă de laudele lui George şi LIelen aduse iniţiativei lui Mace, spunând că dacă acesta n-ar fi adus oile, i-ar fi dat ei două din turna lor pentru oile. La asemenea exemplu de bunătate şi camaraderie din partea vecinilor ei, Leith nu mai putu decât să mulţumească, şi să accepte oferta lui Mace cu zâmbetul pe buze.

— Mulţumesc. mulţumesc foarte mult, spuse ea, decisă să nu mai dea dovadă de încăpăţânare.

Mace dădu uşor din cap şi o privi cu nişte ochi care puteau însemna aprobare, sau orice altceva. Acest bărbat îi stârnea sentimente atât de confuze, sentimente pe care le ura şi în acelaşi timp îi plăceau.

Când ajunseră înapoi la proprietatea ei, el insistă să mai verifice o dată gardurile înainte să dea drumul oilor, şi imediat găsi o împrejmuire cu gardul solid, de unde oile n-ar mai fi putut să scape.

— Poţi să le ţii aici mai mult de o lună, fără să-ţi faci griji. După ce se vor adapta, poţi să le dai drumul pe păşune, fără grija că vor mai fugi.

— Asta ar fi o mare uşurare, spuse Leith cu sinceritate.

— Sigur că ar fi; altfel nu vei mai avea prea mult timp pentru olărit, dacă ţi-ai petrece vremea alergând după oi în jurul păşunilor, îi spuse Mace cu un zâmbet larg. Ei, şi acum hai să-mi arăţi ce ai făcut cu toate cărămizile pe care le-ai luat din târg.

Plină de mândrie, ea îl conduse la adăpostul cuptorului, şi petrecu următoarea jumătate de oră, răspunzând la întrebări surprinzător de la obiect, despre munca sa. Fu foarte uimită de cunoştinţele lui despre artă

şi ceramică, ştia exact ce îi place, şi de ce, şi îi aprecia lucrările ca un cunoscător.

— Abia aştept să termin cuptorul cu lemne, ca să încep să lucrez cu el. E mult mai multă muncă, dar rezultatele merită efortul.

— Munca grea nu pare să te sperie deloc, spuse Mace, făcându-i un compliment neaşteptat, şi Leith se pomeni că se îmbujorează de plăcere.

— Munca cea mai grea abia începe. Într-o zi mi-ar plăcea să construiesc un întreg atelier din cărămidă.

— Sunt convins, aprobă Mace. Mai ales că-mi imaginez că vei vrea să-l construieşti singură.

— Ai ceva împotriva independenţei? întrebă Leith. E preferabil decât să ajungi să fii o povară pentru alţii.

— Nu am nimic împotriva independenţei, doar dacă nu e dusă la extrem, i bineînţeles, n-am vrut să-ţi sugerez să chemi pe cineva să te ajute cu orice lucru pe care vrei să-l faci; doar că în anumite împrejurări, ajutorul între vecini este foarte bun. Credeam că ziua de azi te-a făcut să înţelegi asta.

— Ziua de azi n-a făcut altceva decât să mă umple de jenă şi să ajung să mă simt ca o proastă, spuse Leith. Deşi nu mă aştept ca tu să înţelegi ce înseamnă să trebuiască să cerşeşti ajutor de la cineva pe care nu-l cunoşti.

— Cine e vinovat pentru lucrul ăsta? în mod sigur nu vecinii tăi, domnişoară. Ei sunt cei mai buni oameni pe care ai putea să-i ai ca vecini. Te-au ajutat cu dragă inimă, şi în acelaşi timp au fost plini de discreţie şi nu ţi-au invadat intimitatea; şi nici nu o vor face.

— Sunt nişte oameni minunaţi, sunt întru totul de acord.

— Ei, mă bucur că ai observat măcar atât, şi acum că

i-ai cunoscut, – trag nădejde că vei păstra relaţiile cu ei. Aminteşte-ţi doar că ei sunt genul de oameni cărora le place să-i ajute pe ceilalţi.

— Of, chiar nu înţelegi? Sigur că sunt oameni minunaţi şi ar fi bucuroşi să mă ajute. Dar problema e, cu ce voi putea eu să-i ajut pe ei?

— Ah! exclamă el. Deci asta e, nu-ţi place să fii datoare nimănui. Mai degrabă te-ai lupta şi chinui singură, alegând să fii independentă, ca să nu zic anti-socială, decât să accepţi ceva de la un prieten. Presupun că dacă cineva ţi-ar greşi, te-ai răzbuna teribil. Foarte biblic, dar total lipsit de realism, dragă Leith.

— Nu e cazul, şi ştii bine, răspunse Leith. Deşi în privinţa cealaltă ai dreptate, nu-mi place să rămân datoare nimănui.

— Ei, mă bucur că aversiunea ta de a primi ajutor nu mă priveşte doar pe mine. Şi Mace o privi drept în ochi. Dar cred că cel mai tare respingi ideea de a-mi rămâne datoare mie.

Se apropie atât de tare de ea, că prezenta lui aproape o copleşea. Leith nu putu să se abţină să se dea înapoi, pe de o parte dorind să se cuibărească la pieptul lui, iar pe de altă parte alungând acest gând din minte.

— Eu… păi probabil, şi evită să-l privească în ochi. Dar fără să-şi dea seama se trezi că stă cu spatele lipit de uşă, unde nu mai avea cale de retragere, iar el era mai aproape de ea, dominând-o cu masculinitatea lui puternică, învăluind-o.

— Ar fi asta o datorie chiar aşa de groaznică? Două ore de lucru la soba ta şi două oi împrumut?

Vocea lui avea fineţea mătăsii, moale, dar în acelaşi timp aspră. Leith nu privi în sus, decât atunci când unul

din degetele lui o mângâie uşor sub bărbie, făcând-o cu blândeţe să ridice capul până ce nu mai avu de ales decât să-l privească în ochi.

— Îţi este frică de mine? întrebarea era atât de sinceră încât Leith nu putu să se simtă ofensată. Degetele lui îi mângâiau gâtul, plimbându-se în jos, până ce întâlneau golul dintre sâni, apoi mergând iar în sus, atât de blânde că Leith se înfioră sub atingerea lor.

— Nu… nu mi-e frică, şopti ea. Sunt doar… doar…

— Prudentă? i văzu cum ochii lui sclipeau amuzaţi, în timp ce buzele se lipeau de ale ei, atingându-le numai puţin, fără nicio urmă de ameninţare. Apoi ea se desprinse din braţele lui.

N-o mai atingea acum, dar o ţintuia cu o privire care o făcu pe Leith să simtă cum i se înmoaie genunchii, şi cum tremură toată.

— Ce-a fost asta? întrebă ea cu voce sugrumată.

— Doar o mică confirmare a faptului că poate că eşti înţeleaptă să fii… prudentă, zâmbi el, torturând-o cu ironia şi cu aerul de satisfacţie de pe chipul lui.

Leith se mai înfioră o dată, şi apoi trase aer adânc în piept.

— Ei, atâta timp cât nu ţi-a venit vreo idee ridicolă despre cum ar trebui să-mi plătesc datoriile…

Dar râsul lui o întrerupse.

— Credeam că lucrurile sunt clare în privinţa asta, spuse Mace. i după toată munca depusă la soba aceea, mai degrabă m-ar ispiti ideea să facem un duş împreună decât să-ţi fur un mic sărut.

Apoi fu iar aproape de ea, gura lui căutându-i buzele, degetele lui înconjurându-i uşor talia, în timp ce o trăgea înspre el.

Leith nu avea nicio şansă opunând rezistenţă. Corpul o trădase, răspunzând atingerilor lui cu tot atâta dorinţă. Simţea căldura trupului lui puternic în timp ce o trăgea şi mai aproape de el, aproape strivind-o la pieptul lui. Simţea cum trupul nu-o mai ascultă, şi cum mâinile i se încolăceau în jurul gâtului lui, ţinându-i gura mai strâns lipită de a ei.

Îi simţea muşchii tari ca piatra sub degete, şi mângâierile lui o făcură să geamă de plăcere, răspunzând respiraţiei din ce în ce mai rapide a acestui bărbat, al cărui trup o atrăgea ca un magnet.

Leith îi simţea mâinile plimbându-se pe corpul ei, şi suspină adânc, ca o capitulare a conştiinţei care parcă mai striga în adâncul ei; şi când el îi ridică bluza ca să-i mângâie pielea fină de dedesubt, se mişcă uşor, ca să-i uşureze accesul. Apoi el îi atinse sânii, făcând-o să se lase cu totul în voia pasiunii.

Degetele lui Leith se plimbau şi ele pe corpul lui, pe muşchii lui, apoi începură să-i descheie cămaşa eliberându-i pieptul puternic.

Asta e o nebunie, îşi spuse ea în gând, şi cuvintele îi răsunau ca un ecou în minte. Apoi aceleaşi cuvinte veniră din nou, şi de data asta le rosti cu voce tare. Când se smulse din braţele lui, el nu mai încercă s-o ţină.

Vraja se rupsese, chiar dacă Leith încă îi mai putea simţi atingerile, parcă arzând-o.

— Cred că asta a fost ceva mai mult decât ne aşteptam, spuse Mace tulburat.

— O, Doamne, te rog, nu-ţi cere scuze! izbucni Leith, încercând să-şi regăsească stăpânirea de sine, şi abia reuşind să-şi reţină lacrimile. Tremura din tot trupul, de o spaimă care nu era spaimă, ci mai degrabă descoperirea propriei senzualităţi.

— Să-mi cer scuze? Nici prin gând nu-mi trece, zise el cu o voce încă sugrumată de pasiunea care se stingea încet. Sunt unele momente, dragă Leith, în care scuzele nu pot decât jigni; şi ăsta, cred eu, e unul dintre ele.

Ea îl privi, şi îl văzu zâmbind, dar nu era zâmbetul învingătorului, la care se aştepta, era doar un zâmbet cald şi prietenos, şi în niciun caz plin de păreri de rău.

El nu mai încercă s-o atingă, şi Leith se întrebă dacă îşi dă seama cât de tare a tulburat-o.

— Ce zici să mergem să-mi arăţi narcisele? spuse el dintr-odată, schimbând subiectul şi potolind tensiunea. Poate îmi poţi da câţiva bulbi, dacă au înflorit. Mama mea a avut câteva în grădină, dar au dispărut, şi sunt sigur că ar fi încântată dacă te-aş convinge să-mi dai câteva.

Apoi, înainte ca Leith să poată spune ceva, el ieşi, şi o aşteptă ţinându-i uşa politicos.

— Da, spuse Leith, urmându-l. Mi-ar face plăcere.

Aproape toate narcisele ei se pregăteau să înflorească, aşa că nu fu greu să găsească câteva, pe care le însemnară legându-le cu sfoară, ca să le găsească mai târziu.

— Mai bine să le mai lăsăm o vreme, spuse Mace, în vocea lui fiind un ciudat amestec de intimitate şi totuşi distanţă.

Cum era posibil, se întreba Leith, ca fiind fie şi pentru atât de puţin timp, atât de aproape, acum erau atât de departe unul de altul? Ce se întâmplase mai devreme, părea acum ireal.

Mergea înaintea ei, cu paşii lui mari de muntean, iar lui Leith îi veni fără să vrea în minte imaginea Madeleinei DeMers şi a costumului ei. Cum s-ar putea ea compara cu asemenea femeie? gândi Leith abia stăpânindu-şi lacrimile.

Sărutările lui Mace o făcuseră să lase garda jos, şi în adâncul sufletului ea ştia că pentru el toate astea nu însemnau mare lucru. Ce intenţii ar putea avea el cu ea, când viitorul lui era deja plănuit alături de acea femeie?

Încercă să se adune, şi-l urmă ascunzând tot ce se petrecea în sufletul ei în acele momente. Distanţa dintre ei crescu şi mai tare, în acea seară când stătură împreună la o cafea, amândoi dorind la fel de mult să rămână singuri cu gândurile lor.

După ce Mace plecă, Leith rămase stând în curte, şi privind la oile ei şi la cele două oi aduse de Mace, dar gândurile îi erau în cu totul altă parte; la fiecare sărut al lui, la fiecare atingere. Apoi intră în casă, îşi mai făcu o cafea şi o bău încet, având pentru prima oară de când venise în acest ţinut, un sentiment de singurătate.

Următoarele două săptămâni fură aproape de nesuportat, încercă să uite totul adâncindu-se în muncă, dar nu fu cu putinţă. În loc de obişnuitele obiecte ceramice pe care le făcea, se pomeni într-o zi că degetele ei se joacă în lut cu ceea ce părea un bust.

Mâinile-i păreau că lucrau singure, fără îndrumarea minţii, sculptând şi modelând, iar când Leith îşi reveni din acea reverie, văzu că sub degetele ei răsărise ceea ce părea chipul lui Mace, îmbinat cu ceea ce păreau nici mai mult nici mai puţin, urechile ascuţite şi aspectul unui porc.

I în acel moment îşi recăpătă umorul şi buna dispoziţie, făcând-o să vadă cât de ridicole sunt toate acestea, şi ce comic era rezultatul.

De aceeaşi părere fură şi George şi Helen, două zile mai târziu, când le făcu o vizită să le arate caricatura.

— E incredibil de hazliu, zău aşa, Leith, spuse Helen. Ar trebui să i-l arăţi şi lui Mace, deşi eu aş căuta un loc

unde să mă ascund după aceea.

— Ei, atunci poate că ar trebui să păstrăm gluma asta între noi, spuse Leith. Pentru că ultimul lucru pe care l-aş dori e să fiu alergată de Mace Benedict.

Mincinoaso! Propria-i conştiinţă, şi privirea pătrunzătoare a lui Helen păreau s-o acuze. Dar nimeni nu spuse nimic. Apoi când Leith îi întrebă cum să ajungă la casa lui Mace, explicându-le despre bulbii de narcisă pentru mama acestuia, Helen ridică uşor din sprânceană.

Ajunsă acasă, Leith petrecu întreaga zi întrebându-se dacă să se ducă acolo sau nu. Nu prea avea curajul să dea ochii cu Mace, dar se gândi că ar putea să meargă acolo într-o zi de luni, când el nu era acasă, şi să-i dea plantele direct mamei lui.

Când lunea cu pricina veni, Leith era şi mai puţin hotărâtă dacă să-şi ia inima în dinţi sau nu, însă avea sentimentul că asta o va ajuta ca toate gândurile acelea confuze adunate în ultimele săptămâni, să dispară; şi putea să şi arate în felul acesta că ceea ce se petrecuse între ei doi nu o afectase deloc, cu atât mai puţin n-o intimidase.

În prima clipă când casa lui Mace îi ieşi în cale, Leith vru să dea bir cu fugiţii. Casă, din piatră naturală, era imensă şi imaculată, aşezată într-o vastă grădină bine îngrijită.

La fel de impunătoare şi impecabilă era şi femeia care-i ieşi în întâmpinare când Leith intră cu maşina în curtea imensă. Era înaltă, dar nici pe departe aşa de înaltă ca Mace, însă la fel de sigură pe sine. Chipul său arăta că fusese cândva deosebit de frumoasă, şi toate trăsăturile ei îi aminteau lui Leith de Mace.

— Chiar mă întrebam când voi avea plăcerea să te cunosc! exclamă Fiona Benedict entuziasmată, lăsând la o

parte formalităţile. O, cât de drăguţ din partea ta că n-ai uitat de narcise. Dacă ar fi trebuit să aştept ca Mace să-şi amintească, ar mai fi durat până primăvara viitoare.

Restul conversaţiei decurse pe acelaşi ton şi i se păru lui Leith una din cele mai extraordinare pe care îi fusese dat să le poarte cu cineva. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama de unde moştenise Mace siguranţa de sine şi curajul; mama acestuia avea parcă un caracter şi mai puternic. Dar ce o surprinse mai tare pe Leith, fu câte ştia aceasta despre ea, şi despre proprietatea ei.

— Într-un fel te invidiez, îi spuse aceasta la un moment dat. Atât de tânără, şi cu toată viaţa în faţă pentru a învăţa atâtea lucruri. Pentru mine a fost diferit. Eram atât de tânăra, şi nu ştiam nimic despre viaţa de la ţară, dar l-am avut pe tatăl lui Mace să mă îndrume, şi mi-a fost mult mai uşor, deşi ceea ce îmi doream eu de fapt, era să pot învăţa din propriile mele greşeli, aşa cum faci tu.

— Ei bine, în privinţa asta, am impresia că Mace seamănă cu tatăl lui, – se trezi Leith spunând. Cu diferenţa că el ar prefera ca eu să nu fi venit aici niciodată.

— O, asta numai pentru că el întotdeauna a pus pământul pe primul loc. La fel şi tatăl, şi bunicul lui.

— Ei, trebuie să recunosc că îmi este totuşi de mare ajutor, spuse Leith.

— Aşa şi trebuie să fie! spuse gazda. Şi oricum, nu poţi să fii mai nepotrivită pentru acel pământ decât foştii proprietari. Cel puţin tu ai scuza că nu ai experienţă. Ceilalţi au lăsat proprietatea în paragină din nepăsare.

— Din păcate, eu nu numai că nu ştiu cum, dar nu am nici bani, nici timp, pentru a avea grijă de acest pământ, răspunse Leith.

— Timpul e o problemă fără importanţă la vârsta ta

fragedă, spuse femeia zâmbind trist. Iar dacă fiul meu te mai supără cu ceva, fă-i vânt de pe proprietate, de nu se vede.

— Sunt sigură că nici măcar nu pot să-l ridic, d-apoi să-i fac vânt, chicoti Leith, dar înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Sunt sigură că înţelegi. Trebuie să-ţi spun că te admir foarte tare pentru curajul tău de a veni să te stabileşti aici, şi pentru faptul că nu te sperie munca. Te vei descurca, să nu-ţi fie frică.

Când doamna Benedict o conduse spre uşă, Leith îşi dădu seama că întreaga conversaţie îi redase încrederea în sine într-un mod neaşteptat. Într-un fel îi deschisese o nouă perspectivă. Nu mai avea niciun rost să nege imensa atracţie fizică pe care o simţea faţă de Mace, dar parcă totul căpătase alt sens, şi ştia că putea să se împace cu aceste gânduri şi sentimente.

Intră în maşină şi îi mai făcu odată cu mâna doamnei Benedict, dar tocmai în acel moment o maşină roşie sport frână cu zgomot şi într-un nor de praf în faţa casei, la câţiva centimetri de maşina lui Leith. Când uşa se deschise, Leith dădu cu ochii de privirea ostilă a nimeni alteia decât Madeleine DeMers.

— Îmi amintesc de tine; eşti nesuferita de la târgul de licitaţii, spuse Madeleine cu un zâmbet rece, şi privind cu satisfacţie contrastul dintre felul cum era îmbrăcată Leith în comparaţie cu ea.

Dar în spatele dispreţului, se ascundeau întrebări care cereau răspuns. Ce căuta Leith acolo, şi ce relaţie avea ea cu familia lui Mace?

— Chiar trebuie întotdeauna să conduci ca o nebună? Vocea Fionei Benedict era calmă, dar tăioasă ca oţelul.

Madeleine nici nu păru să observe comentariul, şi nici

nu consideră că e necesar să dea vreun răspuns.

— Unde e Mace? întrebă ea cu obrăznicie. Trebuia să luăm masa împreună, şi n-a apărut. Mă aşteptam să-l găsesc aici.

Doamna Benedict se făcu că nu observă impoliteţea.

— Bănuiesc că deja ai cunoscut-o pe domnişoara Larsen. Apoi făcu prezentările, care nu făcură decât să smulgă priviri ostile din amândouă părţile.

— Nu a sunat, sau a trimis vreun mesaj? întrebă apoi Madeleine, arătând clar că în ceea ce o priveşte, importanţa lui Leith este de neglijat.

— Fiul meu nu obişnuieşte să mă împovăreze cu fiecare lucru pe care îl întreprinde, fu răspunsul rece şi tăios, şi Leith realiză dintr-odată că nu era niciun pic de afecţiune între cele două femei, dar cea în vârstă cel puţin avea nobleţea de a nu o arăta.

Tot ce-şi dorea Leith era să se urce în maşină şi să scape de acea tensiune care nu o privea, însă, în timp ce astfel de gânduri îi treceau prin minte, camionul lui Mace Benedict îşi făcu apariţia în faţa casei. Mace coborî, privind pe rând la cele trei femei.

— Ei, mă bucur să vă găsesc aici pe toate. Tocmai vin de la tine, Leith aşa că nu va mai trebui să fac drumul încă o dată. Să înţeleg că i-ai adus mamei bulbii de narcisă, şi ea probabil ţi-a spus că dacă ar fi fost după mine, i-aş fi adus anul viitor. Ei bine, mamă, poţi să-ţi retragi cuvintele, pentru că ţi le-aş fi adus chiar azi dacă Leith era acasă.

Cele mai calde saluturi însă, îi fură adresată lui Madeleine.

— Bună, bursucel, spuse el. Iar mi-ai făcut praf aleea cu maşina aia îngrozitoare?

— Mi-a alunecat piciorul, asta-i tot, şi ochii săi negri

scăpărară flăcări în direcţia celor două femei, în cazul în care ar fi îndrăznit să-i demaşte minciuna.

— Trebuia să luăm masa împreună, îţi mai aminteşti? Sper că te vei schimba repede, că altfel vom întârzia.

— Am spus că vom lua masa împreună dacă voi avea timp, dragă Madeleine; mă tem că azi nu am. Aşa că dacă-ţi e teamă că vei întârzia, du-te, pentru că am nişte treburi la casa de licitaţii. Am venit acasă pentru că Leith nu era la casa ei ca să ia în primire asta.

Apoi scoase de pe bancheta din spate a maşinii un mic căţeluş care dădea din picioare în braţele lui.

Bine că eşti aici şi poţi s-o iei acasă cu tine. O cheamă Snap, şi când va creşte de ajuns să se ocupe de oi, s-ar putea să ai destul de multe să o ţină ocupată. Apoi îi întinse căţeluşul cu un gest ceremonios.

— Oh… dar… Leith nu ştia ce să mai spună. Expresia de pe chipul Madeleinei era plină de venin. Dar Leith, care se îndrăgostise pe dată de căţeluş, o ignoră.

— Ce bestie înfricoşătoare, spuse Madeleine.

— Eu cred că e minunată, contraatacă Leith, copleşită de sărutările căţeluşei. Sunt sigură că ne vom înţelege de minune. Îţi mulţumesc, Mace.

— Cu plăcere, spuse el cu un rânjet, în timp ce Madeleine privea cu ostilitate.

Leith aproape că era tentată să mai rămână, fie şi numai pentru a savura privirile geloase ale Madeleinei, dar bunul simţ îi spunea că ar trebui să plece, aşa că îşi luă politicos la revedere de la toată lumea, şi urcă în maşină.

Ce ridicol, se gândea ea în timp ce conducea, să-ţi arăţi invidia şi gelozia în felul acesta, pentru ceva atât de neînsemnat. Totuşi, un sentiment ciudat de satisfacţie o cuprinse, dat fiind că, în ciuda diferenţei dintre ea şi

cealaltă femeie, ea totuşi reprezenta un pericol, chiar dacă asta era departe de intenţiile ei.

Acasă, petrecu toată după amiaza jucându-se cu Snap, şi se întrebă unde putuse Mace să găsească asemenea creatură comică; şi de ce? Aceasta era de fapt întrebarea care nu-i dădea pace, pe când căţeluşul începu să mârâie, anunţând venirea unui vizitator; şi încă unul total neaşteptat, intrând în incintă în trombă, într-o maşină sport roşie.

Capitolul 5

— Am venit să mă scuz pentru că am fost nepoliticoasă

Orice altceva s-ar fi aşteptat Leith să audă, dar nu asta.

— Păi… nu cred că e nevoie de vreo scuză, spuse Leith cu prudenţă, atentă la femeia din faţa ei, şi în acelaşi timp la ghemotocul de blană ce i se învârtea la picioare, cu convingerea că noul intrus era demn de a fi mâncat.

— Mace crede că da, spuse Madeleine cu dispreţ.

Motivul vizitei deveni deodată foarte clar. Lui Leith nu-i venea să creadă! Să găseşti comportamentul Madeleinei grosolan şi nepoliticos nu era greu deloc, dar de acolo până la a o trimite pe aceasta să-şi ceară scuze era cale lungă, şi… era absolut uimitor!

— Poate că Mace a înţeles greşit, nu? răspunse ea calm. De fapt, poate că Mace nu era cel care o trimisese pe Madeleine aici. Poate că ea venise din pură curiozitate, gândi Leith.

— Îl cunoşti pe Mace de multă vreme? întrebarea o luă pe Leith prin surprindere, şi trebui să se adune ca să-şi găsească cuvintele potrivite.

— Aş putea spune că nu-l… cunosc deloc, răspunse ea. Suntem… un fel de vecini, asta-i tot.

— Eu cred că e ceva mai mult de atât, dacă şi-a dat atâta silinţă să-ţi găsească un câine!

— Nu mi-am dat seama că şi-a dat câtuşi de puţin silinţa, răspunse Leith. Mai degrabă mi-am imaginat că i-a ieşit în cale pe undeva şi şi-a amintit că îmi doream un câine.

— O, şi asta când i-ai mai spus-o, mă rog? Madeleine

părea că devine din ce în ce mai sigură pe sine.

— Într-o zi când le-a făcut o vizită vecinilor mei. De ce? Are vreo importanţă?

— O… păi… cred că nu, răspunse Madeleine, bătând în retragere; şi nu mai apucă să spună nimic altceva, pentru că fu întreruptă de venirea lui Helen.

Madeleine nici nu aşteptă să fie prezentată. Mormăi ceva despre o treabă care o silea să plece, se urcă în maşină, şi plecă în trombă.

— Sper că n-am întrerupt o discuţie importantă, spuse Helen când intră în curte. Am venit să văd cum te descurci cu noua ta căţeluşă.

— Dar… ei, cred că nu mai are niciun rost să te întreb cum de ai aflat atât de repede, spuse Leith râzând. Ştiu… nu există secrete la ţară.

— Nici măcar unul. Mai ales când cineva al cărui nume n-am să-l spun a dat sfoară în ţară în ultimele două săptămâni, căutând un pui de căţel.

— Ei, haide, sunt sigură că n-a spus şi pentru cine îl vrea.

Nu prea ar avea cum să-l vrea pentru el, fiindcă are zeci de dulăi de vânătoare de rasa cea mai pură, şi toată lumea ştie asta, spuse Helen râzând.

Cele două femei stătură o vreme bând o cafea, înainte ca Helen să dezvăluie ceea ce îi păru lui Leith adevăratul motiv al vizitei sale.

— Ce părere ai despre doamna Benedict? întrebă Helen fiii ocolişuri.

— Mi s-a părut încântătoare, spuse Leith. Cu adevărat o persoană plăcută, şi văd bine de unde a căpătat Mace încrederea în sine.

— Vrei să zici abilitatea de a ţine totul sub control, şi

de a rezolva orice aşa cum vrea el! Aşa e, pare să fi moştenit toate părţile bune de la mama sa. Însă poate şi pentru că tatăl lui a fost un nemernic, din câte am auzit. Într-un fel, aşa e şi Mace, cu diferenţa că nu are acelaşi sânge rece, şi lui îi pasă de ceilalţi oameni.

— Asta numai dacă sunt fermieri adevăraţi, şi nu strică pământul, spuse Leith. Tocmai lucrul ăsta mă face să fiu puţin intrigată de faptul că s-a obosit să-mi găsească un căţel, şi multe alte lucruri. De ce oare face toate astea? Eu nu sunt un fermier adevărat, şi pe de altă parte sunt sigură că nu-i lipseşte compania feminină.

— Eu n-aş subaprecia frumuseţea şi feminitatea ta, Leith, dacă aş fi în locul tău, spuse Helen. Poate că-i plac blondele.

— O… lasă gluma. Ştii ce vreau să spun, insistă Leith.

— Da, înţeleg ce vrei să spui, continuă Helen. Dar ce nu înţeleg, e de ce insişti în a te pune în categoria celor care îşi bat joc de pământ. Nu eşti aici decât de puţin timp, şi niciodată n-ai încercat să pretinzi că eşti ceea ce nu eşti. De altfel, se vede că îţi iubeşti pământul, şi din câte îl ştiu pe Mace, nu se grăbeşte să judece oamenii. Poate că pur şi simplu te place. Nu-i de ajuns?

De ajuns? Dacă n-ar fi sărutat-o niciodată, nu i-ar fi dezvăluit cât de senzuală poate să fie… dar acum nu mai putea fi de ajuns. Deşi trebuia să se împace cu gândul că nu are-ce să aştepte de la el. Nu cu cineva ca Madeleine, implicată în viaţa lui.

— Ei… poate că sunt doar suspicioasă din fire, răspunse ea în sfârşit, încercând să schimbe subiectul.

Helen înţelese aluzia, şi tot restul vizitei vorbiră despre orice în afară de Mace Benedict.

În următoarele săptămâni, Leith se dedică dresajului

noului ei prieten, care foarte curând începuse să-şi între în rolul de câine de pază. Nicio maşină nu încetinea pe drumul din faţa casei, fără ca micul animal să dea de veste, şi nimeni nu era lăsat să intre în curte.

N-a fost nevoie de multă vreme, şi Snap a luat sub oblăduire toate animalele din curte, pe care le stăpânea şi păzea cu sfinţenie, iar Leith nu mai avea de ce să-şi facă griji în privinţa lor.

Ar fi vrut să-i mulţumească lui Mace pentru noua ei prietenă, dar nu avu ocazia. Se aşteptase să nu treacă prea multă vreme şi el să-i facă o vizită, dar zilele trecură, şi nu se arătă.

Într-una din vizitele făcute la târgul de licitaţii, Leith cumpără un cocoş precum şi un răţoi, care o dată aduşi în curte, puseră stăpânire pe găini şi raţe, făcându-i lui Leith mult mai uşoară căutarea locurilor de ouat.

Parcă şi olăritul mergea mai bine, de când în întreaga gospodărie domnea ordinea şi bunăstarea. Totul mergea mai repede, mai sigur, degetele îi erau mai dibace, simţurile mai ascuţite iar lucrările creşteau calitativ şi cantitativ. Abia aştepta să termine cuptorul pentru ceramică şi să-şi desăvârşească munca. Mai avea totuşi atâtea lucruri de făcut! Cel mai important, era reparatul gardului. De-ar putea să-şi permită să-l repare cum trebuie! Soluţia la această problemă veni două zile mai târziu, din cea mai neaşteptată sursă.

Bărbatul care sună la uşă, înfruntând lătratul lui Snap, nu avea mai mult de douăzeci şi trei, douăzeci şi patru de ani. Plin de timiditate, se prezentă, şi-i înmână lui Leith un bilet. Ea nu se putu abţine să zâmbească, observând timiditatea băiatului. Dar zâmbetul îi pieri când citi biletul.

„Leith, ţi-l prezint pe Anson Jones, – care îţi va repara gardurile împrejmuitoare, în schimbul permisiunii de a-i lăsa oile să pască pe păşunile tale. Are nevoie de iarbă pentru oi, şi sunt sigur că nu vei refuza să ajuţi un vecin”.

Biletul era semnat, bineînţeles „Mace Benedict”, dar nu semnătura o supără pe Leith, ci maniera arogantă. Afurisit să fie el! Ar fi putut să sune, să-i facă o vizită înainte, sau… orice! Măcar să se fi obosit să întrebe. Cu ce drept lua el decizii în locul ei?

Dar tânărul nu avea nicio vină, aşa că Leith trase aer în piept, şi îi oferi o cafea până să se apuce de lucru, dar acesta refuză politicos, dorind să treacă imediat la treabă. Venise cu o maşină încărcată cu toate uneltele necesare reparatului, şi în timp ce le descărca, Leith încercă să-i explice starea în care se aflau gardurile. Tânărul însă era atât de timid, încât Leith renunţă repede să mai încerce să lege o conversaţie» cu el, şi-l lăsă să-şi vadă de treabă.

În sinea ei însă, fierbea de indignare la adresa lui Mace şi a aroganţei lui, şi furia ei nu o lăsă să se concentreze la modelarea lutului, oricât se strădui. În final, simţind nevoia să se descarce şi să vorbească cu cineva, se urcă în maşină şi se îndreptă spre casa lui Helen şi George.

— Mie mi se pare o sugestie minunată, spuse Helen, după ce o ascultă pe Leith. Tânărul Jones este băiat bun, chiar dacă nu străluceşte de inteligenţă. Şi are nevoie de iarba ta pentru oi.

— E binevenit să-şi pască oile pe proprietatea mea. Ce mă deranjează e aroganţa masculină cu care au fost aranjate toate astea. Nu putea să mă întrebe şi pe mine cineva dacă sunt de acord?

— Nu mai contează acum, spuse Helen, dând a

înţelege că, după părerea ei, Leith făcea prea mare caz de această întâmplare.

— Pe Mace Benedict trebuie să-l iau la întrebări despre toată situaţia asta, şi aşa am să şi fac! – spuse Leith, plină de furie.

Dar problema era, află ea ulterior, să-l găsească pe Mace. Nu era acasă, şi nimeni nu avea nici cea mai mică idee unde se află. Nici chiar mama lui, care de altfel era la curent cu aranjamentul.

— Ce bine că ai fost de acord să-l ajuţi pe băiat, spuse Fiona Benedict, după ce fu asigurată că da, în clipa asta băiatul lucrează la gardul lui Leith, şi că îndată ce va fi gata, îşi va aduce oile.

— Ştiam eU că vei fi de acord, mai ales că e un aranjament atât de bun pentru amândoi. Anson se pricepe foarte bine la ceea ce face, aşa că fii sigură că va face treabă bună.

— Nu-mi făceam griji pentru asta, numai că… ăăă… oare va fi scump?

— Nicidecum. Mace mi-a spus că ai o grămadă de ţăruşi de gard care pot fi recuperaţi. Numai că singura problemă e… hmm… nici nu ştiu cum să te întreb, Leith, sper că Mace a fost de ajuns de diplomat şi politicos când ţi-a propus treaba asta, nu?

Leith abia se abţinu să nu râdă; dar nu vru s-o supere pe doamna Benedict, aşa că spuse:

— O, sigur, a fost foarte diplomat. Apoi îşi promise în gând ca preţul pe care-l va plăti Mace pentru asta să fie de două ori mai mare.

După conversaţia cu Fiona, se întoarse acasă, şi făcu nişte cafea. Apoi se îndreptă spre partea de păşune unde lucra tânărul, ca să i-o ofere, gândind că după atâta muncă

va avea nevoie. În timp ce mergea de-a lungul gardurilor, se gândi că aranjamentul până la urmă era extrem de benefic pentru amândoi. Numai dacă Mace s-ar fi gândit să folosească puţină diplomaţie.

Apoi ajunse pe culmea dealului, şi dădu cu ochii nu de unul, ci de doi oameni, care lucrau acum la garduri. Doi oameni, şi… da, două maşini, apoi când îl recunoscu pe celălalt, furia o cuprinse din nou. Mace Benedict! Da, fără greşeală. Era silueta înaltă şi voinică a lui Mace.

Leith tremura, în timp ce parcurgea distanţa ce mai rămăsese… Ochii ei aruncară flăcări pline de venin către Mace, în timp ce adresă un zâmbet plin de căldură celuilalt bărbat şi-i întinse termosul „cu cafea.

— M-am gândit că ai avea nevoie de aşa ceva, spuse ea calm. Apoi se întoarse astfel ca tânărul să nu-i vadă privirea, şi se adresă tot atât de calm lui Mace:

— Ei, dacă ştiam că vei fi aici, aş fi adus încă o cană, dar nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— Nu-ţi face griji, zise el tot atât de calm. Nu prea am chef de cafea cu arsenic, oricum.

Apoi începu să râdă, şi lui Leith îi veni să urle de furie. Cum putea mama acestei fiinţe arogante să creadă vreodată că el putea fi, fie şi pentru o clipă, diplomat?

— De fapt, plănuisem să ajung aici înaintea lui Anson, spuse Mace, ignorând privirea furioasă ce îi fu aruncată. Dar am bănuit că o să fiu prins cu treburi, aşa că i-am dat biletul acela. Şi bine am făcut, după cum se vede.

Leith făcu un efort să se stăpânească.

— Deci aşa, zise ea. Tu le ştii pe toate, nu-i aşa, domnule Benedict? Bineînţeles că nu ţi-a trecut prin minte că eu aş putea să nu fiu de acord! Poate că aveam alte aranjamente.

— Nu puteam să-mi închipui că vei obiecta la asemenea aranjament avantajos, spuse el. Cât despre alte aranjamente, sunt sigur că aş fi auzit dacă ai fi avut.

— Zău aşa! începu Leith să ţipe, şi Snap sări în picioare, alarmată de schimbarea în atitudinea stăpânei. Dacă erai puţin mai mare, te-aş fi lăsat să-l mănânci, murmură Leith, aplecându-se s-o potolească. Dar mă tem că ai face vreo indigestie de la asemenea arogant şi umflat în pene domn ştie-tot.

Apoi, fără să mai aştepte vreun răspuns de la Mace, se întoarse şi plecă, ştiind că dacă ar mai fi rămas, ar fi făcut o adevărată scenă în faţa lui Anson Jones. Aproape că se aşteptase ca Mace să încerce s-o oprească, dar el n-o făcu.

O dată ajunsă înapoi în casă, Leith se trezi că nu ştie ce să mai facă în continuare. Ştia că Mace va trece pe la ea, înainte să plece, şi nu ştia ce ar putea să-i zică.

Nimic în atitudinea lui nu o făcu să-i poată găsi vreo scuză. Nu numai că nu şi-a cerut scuze, dar a lăsat să se înţeleagă, că era lucrul cel mai firesc care putea fi făcut în această situaţie.

— Dar nu este firesc! strigă Leith cu voce tare. Ştia bine că dacă George, Helen sau oricine altcineva i-ar fi propus acelaşi lucru, ar fi acceptat cu dragă inimă, dar aşa, impus cu forţa, pur şi simplu era de neacceptat.

Apoi îşi îndreptă gândurile spre Mace Benedict, aşa cum îl văzuse ultima oară, cu cămaşa deschisă până la brâu, asudat de efort, şi cu acel rânjet nesuferit şi sfidător. Ceva o ispitea să se întoarcă acolo, şi să-i spună lui Mace tot ce credea despre el, dar nu voia să-l pună pe tânărul Anson Jones într-o situaţie neplăcută.

Restul după-amiezii, fu o adevărată tortură. Nu-şi găsea locul, şi nici să lucreze nu putea. Întreaga ei

concentrare era fixată asupra confruntării care ştia că va avea loc, inevitabil.

Era aproape întuneric când cei doi bărbaţi terminară lucrul, şi îşi făcură apariţia împreună.

— Anson crede că mâine după-amiază va termina cu gardul, şi dimineaţa următoare vrea să-şi aducă oile, dacă eşti de acord, – spuse Mace, sigur pe sine.

— Da, de ce nu, spuse Leith, dându-şi seama că nu era cazul să mai protesteze, măcar din jenă faţă de Anson Jones.

— A trebuit să folosim mulţi din ţăruşii tăi de gard disponibili, continuă Mace. Dar Anson crede că va putea tăia câţiva ca să-i pună la loc.

— O, cum să facă aşa ceva? Doar e gardul meu. Spune-i că e binevenit să-i folosească pe toţi, şi să nu-şi facă griji cu cu pusul altora în loc. Oricum, până la urmă i-aş fi folosit ca lemne de foc.

Simţea cum îşi pierde controlul, dar tânărul Anson, din politeţe, se prefăcu că nu observă.

— Domnişoara se ţine de glume, prietene, se adresă Mace lui Anson. Sigur că nu are de gând să-i pună pe foc, dar într-un fel are dreptate, pentru că oricum nu mai are nevoie de alţii până primăvara viitoare. Eşti liber acum să te duci acasă. Ne vedem aici, mâine în zori.

Anson zâmbi, se înclină salutând-o pe Leith, apoi se urcă în camion şi plecă într-un nor de praf.

Leith era singură acum, în faţa lui Mace. Privi în sus şi-i întâlni privirea, dar nu citi nimic în ochii lui. Dintr-odată, tot discursul pe care-l pregătise îi fugi din minte, şi cuvintele refuzau să-i iasă din gură.

— Ei bine? spuse el, apoi aşteptă ca Leith să vorbească. Ea însă nu spuse nimic. Se simţea ca un animal

încolţit. Mace stătea în faţa ei, plin de bărbăţie şi de forţă, şi în ciuda faptului că voia să-i dea o lecţie, Leith simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Ei? spuse el din nou, ce s-a întâmplat? Ţi-ai înghiţit cuvintele? Ai face bine să te grăbeşti, căci tare mă tem că nu vei fi o companie prea plăcută la cină, aşa supărată cum eşti.

Leith îl privi, nemaiînţelegând nimic. Companie la cină? Ce aştepta acum, să-i servească şi masa? apoi el vorbi din nou.

— Nu-ţi stă bine deloc când eşti furioasă. Îţi piere toată blândeţea din ochii aceia ca o catifea cenuşie. Cred că-i prefer aşa, decât cum sunt acum. Apoi ridică din sprânceană şi zâmbi.

— Nu ai nimic de zis? continuă el, sau e atât de grav, că ţi-e frică să dai drumul unui asemenea limbaj? Curaj, poţi să şi blestemi dacă vrei. Chiar şi mama mea o face câteodată.

— Mama ta ar fi trebuit să te înece după ce te-a născut! izbucni Leith.

— Sau cel puţin să-mi mai tragă câte una din când în când, ca să mă pună la punct.

— De ce nu pleci? Nu cred că mai avem despre ce discuta, acum că toate aranjamentele au fost deja făcute, spuse Leith şi mai furioasă.

— Numai că fără să fii consultată, spuse Mace. De fapt asta te deranjează, nu-i aşa?

— Bineînţeles că asta, spuse ea aproape ţipând. Cât poţi fi de arogant şi insensibil! Iei decizii pentru mine, şi te aştepţi să accept orbeşte, fără nicio obiecţie? Leith fu străbătută de un fior ca de gheaţă. Ei bine, eu îţi spun doar atât: Du-te la naiba domnule Benedict!

Apoi se opri. Îşi simţea buzele tremurând, şi ştia că dacă va mai spune vreun cuvânt, va izbucni în lacrimi, stricând totul.

— Poate că ai dreptate. Trebuia să te întreb mai întâi, spuse el cu o voce caldă, de care Leith încercă să nu se lase impresionată. Dar fără folos. Am încercat să te sun, dar trebuie că erai plecată; şi apoi… apoi am fost mult prea ocupat, şi sincer, mă aşteptam să ajung aici înainte, ca să discut cu tine totul.

— Nu-mi pasă! strigă Leith, ştiind că nu era adevărat.

— Bineînţeles că îţi pasă; altfel nu ai fi atât de furioasă. Aşa cum îmi pasă şi mie, pentru că scopul nu era să te supăr, ci să te ajut.

— Ba nu-ţi pasă deloc. Nici prin gând nu ţi-a trecut că aş dori să fiu consultată: Sunt doar un fermier amator, aşa că nu am cum să ştiu ce e bine şi ce e rău, aşa că la ce bun să-mi ceri părerea?

Izbucnirea o readuse la viaţă. Într-un impuls necontrolat, se aruncă asupra lui, şi începu să-l lovească cu pumnii ei firavi în piept. Dar la fel de bine ar fi putut să ia cu asalt o stâncă. Mace nu avu nicio reacţie pe moment, apoi o prinse de umeri, ferm, dar fără s-o bruscheze, imobilizând-o, apoi trăgând trupul ei delicat înspre el.

— O, Leith, murmură el, aproape atingându-i urechea cu buzele. Nu pot să-mi cer scuze fără să ne certăm?

Ea vru să răspundă, încercă să răspundă, dar era prea târziu. El îşi lipise buzele de ale ei, făcând-o să tacă, şi risipindu-i furia fără ca ea să se poată apăra.

— Leith îşi lăsă trupul să cedeze îmbrăţişării lui fierbinţi, lăsându-i mâinile s-o strângă mai aproape de el. Apoi el îi lăsă umerii, ca să-şi plimbe mâinile în jos pe trupul ei, iar Leith nu se împotrivi, deşi ştia că ar fi trebuit,

vrăjită fiind de dulceaţa sărutului lui. Mâinile ei îi cuprinseră gâtul, trăgându-l mai aproape. Sărutările lui o sufocau, şi în acelaşi timp o umpleau de un extaz atât de puternic, încât nici nu mai simţea nevoia să respire; parcă plutea înconjurată de braţele lui, care o ridicaseră ca pe un copil.

Apoi dintr-odată se trezi din nou pe pământ, în timp ce vocea lui îi răsună dură în urechi.

— Snap! încetează, dă-mi drumul, bestie ce eşti!

Lui Leith îi trebui un moment să-şi revină, apoi privi în jos, şi-şi văzu căţelul cu dinţii înfipţi în glezna lui Mace Benedict.

— Aaaau! Am spus să încetezi, afurisit să fii! O mână uriaşă se întinse, să ridice căţeluşa furioasă. Nu muşca. Nuuuu. N-ai voie. Câine rău ce eşti! îi spuse Mace căţeluşei.

Leith nu putu să se mai abţină, Izbucni într-un râs molipsitor, văzând expresia furioasă de pe faţa lui Mace şi ferocitatea căţeluşei, hotărâtă să-şi apere stăpâna.

— Cred… cred că nu prea te are la inimă, spuse Leith, între două hohote de râs. Apoi luă căţeluşa din braţele lui Mace, şi încercă s-o liniştească.

— După toate câte le-am făcut pentru tine, spuse Mace către căţeluşă. Ţi-am găsit cea mai bună casă, şi tu cum mă răsplăteşti?

Apoi Leith îi dădu drumul lui Snap care, ascultătoare, începu să-i lingă mâna lui Mace.

— Aşa e mai bine, zise el. Ei, măcar s-a dovedit folositoare pentru un lucru. Nimeni nu se va atinge de tine cu ea prin preajmă, fie că vrei sau nu.

— Cu atât mai bine, răspunse Leith, încă tulburată de sărutările lui.

— Da, poate că e mai bine, murmură el. Acum ce zici să te duci să te schimbi, pentru că ceea ce porţi nu prea e potrivit pentru cină.

— Nu! Refuzul îi veni pe buze fără să-şi dea seama.

— Da! Atitudinea lui era la fel de hotărâtă. Face parte din scuzele mele, şi nu poţi accepta una fără cealaltă.

— Cine a zis că am acceptat vreo scuză? răspunse ea, apoi îi veni să-şi muşte limba.

— Aşa au spus buzele tale, aşa a spus şi corpul tău zise el aproape în şoaptă. Sau vrei să reluăm de unde am lăsat-o, ca să-ţi aduc aminte?

— Mă îndoiesc că gleznele tale vor face faţă, spuse Leith, încercând să se stăpânească.

— E o cuşcă pentru câini, care poate să rezolve această situaţie. Sau putem intra în casă, şi s-o lăsăm pe domnişoara Dinţi Ascuţiţi aici, afară.

— Cred că nu, spuse Leith. De fapt, cred că am să iau câinele cu mine în casă, şi tu poţi să pleci să iei cina fără mine.

— O, nu. N-ar fi acelaşi lucru fără tine. Nu te mai încăpăţâna, şi du-te şi schimbă-te. Vin să te iau într-o oră.

Înainte ca Leith să poată protesta, el fu deja în maşină.

— Nu vin la nicio cină cu tine! strigă Leith în urma maşinii, dar el n-o mai auzi, sau se prefăcu că n-o aude.

— Ei bine, n-am să vin, murmură ea, în timp ce urmări maşina îndepărtându-se.

Leith petrecu următoarea oră ocupându-se de orice, în afară de a se pregăti pentru cină. Dar gândurile nu-i stăteau decât la Mace. Cum putuse să reacţioneze atât de intens la sărutările lui? Mai fusese sărutată înainte, dar fără acest efect tulburător. Şi niciun alt bărbat n-o mai

făcuse să se înfurie atât de rău, şi în acelaşi timp să-i stârnească asemenea pasiune. Trecură două ore, şi când Mace nu apăru, ea zâmbi în sinea ei, la gândul că până la urmă el îi auzise ultimele cuvinte, deşi nu putea să nege că era în acelaşi timp dezamăgită.

Cinci minute mai târziu, însă, Mace fu acolo, făcându-şi apariţia pe poartă în costum negru, cămaşă albă şi cravată.

— Mda, nu mă aşteptam să îţi dai chiar atâta silinţă, spuse el, ridicând ironic din sprânceană. E doar o cină, să ştii, nu o audienţă la regină.

— Nu e nicio cină, afurisit să fii! Ţi-am spus când ai plecat că nu vin cu tine. Chiar nu asculţi?

El ridică din umeri.

— Trebuie că am înţeles greşit. Apoi reluă după o scurtă tăcere. Ei bine, mama va fi foarte dezamăgită. Îi vei telefona tu să-i dai teribila veste, sau şi asta e responsabilitatea mea?

— Cum… mama ta?

— Leith nu putu să-şi înăbuşe un strigăt de uimire. Nu putea fi atât de nepoliticoasă cu mama lui Mace, şi totuşi…

— Formez eu numărul, dacă vrei.

Bădăranul! A ştiut de la bun început în ce situaţie o pune, şi îi mai făcea şi plăcere acest fapt.

— Ah… dă-mi doar cinci minute! izbucni ea furioasă, apoi fugi în dormitor, unde căutându-şi în grabă lucrurile, îl blestema pe Mace cu voce tare. Dacă auzea, cu atât mai bine!

Când ieşi din dormitor în drum spre duş, el o privea în tăcere de la masa din bucătărie, zâmbind ironic la vederea prosopului în care era înfăşurată, drept care Leith nu putu să se stăpânească şi trânti uşa din toate puterile, sperând

să-l înveţe minte.

— Da, acum e mult mai bine, spuse el, când ea fu nevoită să facă drumul înapoi. Mama nu ar fi prea impresionată, dar eu sunt cu siguranţă.

— Ah, taci din gură! izbucni ea, trântind uşa încă o dată. Dar odată ajunsă în dormitor, începu să-şi aleagă hainele cu mai multă grijă decât i-ar fi plăcut să recunoască. Nu numai datorită ocaziei, dar îşi dădea seama că Mace n-o văzuse niciodată în altceva decât în haine de lucru… şi un prosop. Se hotărî asupra celui mai bun costum de seară al ei, gri-perle, care se potrivea cu ochii ei. Ar fi vrut să nu fi fost atât de încăpăţânată, şi să fi avut timp să se aranjeze aşa cum se cuvine, dar în final, transformarea era radicală; şi chiar dacă durase mai mult de cinci minute, totuşi nu depăşise cincisprezece, gândi Leith, pe când încheia totul cu un nor de parfum.

— Am pus câinele în adăpost, spuse el fără să privească în sus, apoi ridicând ochii, exclamă: Pe cinstea mea! Bine că ai refuzat să începi acum o oră, altfel ar fi trebuit să te duc undeva mult mai impresionant, decât la o simplă cină cu mama.

— Dacă era altundeva, n-aş fi venit, ai uitat? Atingerea privirii lui o încălzea, şi era cel mai minunat compliment.

Drumul până la casa lui Mace fu parcurs în tăcere desăvârşită. Mace conducea un Mercedes luxos, o schimbare radicală faţă de maşina lui de zi cu zi. Leith stătea afundată în scaunul de piele, gândind că una era să-l înfrunţi pe acest bărbat când amândoi erau în hainele lor de lucru, şi alta, când era îmbrăcat astfel, şi pe propriul lui teren.

Nu era nevoie de emoţii însă. Fiona Benedict îi întâmpină cu căldură, lăudându-i rochia lui Leith cu atâta

sinceritate, încât aceasta se destinse imediat. Mace le prepară nişte băuturi, apoi porniră o conversaţie relaxată. Era clar că Mace avea o relaţie plină de căldură cu mama sa, fără autoritatea care îl caracteriza. Dimpotrivă, în propria lui casă părea schimbat şi plin de delicateţe. Leith tocmai se relaxase cu adevărat, când un scrâşnet de roţi afară, anunţă un nou musafir. Dar ceea ce o surprinse era că nici Mace, nici mama acestuia nu părură uimiţi s-o vadă intrând pe uşă pe Madeleine DeMers. Era invitată? Dacă era, nimeni nu-i pomenise nimic. Singura satisfacţie era că Madeleine fu la fel de surprinsă s-o găsească pe Leith acolo.

Capitolul 6

— Ei, asta da surpriză, spuse Madeleine imediat ce intră în încăpere, cu un zâmbet ostil.

În mod sigur fusese invitată, gândi Leith. Purta o rochie care dezvăluia aproape totul, din catifea verde-închis, care îi venea superb, şi era vizibil foarte scumpă. Leith iar fu pusă în situaţia de a se compara cu Madeleine şi costumul ei gri îi păru dintr-odată modest.

— Nu mi-ai spus că o să avem companie la cină, continuă Madeleine. Apoi întorcându-se către Fiona Benedict: Dacă ştiam, nu mă îmbrăcam cu vechitura asta. Credeam că va fi numai lume din… familie.

Şi felul în care dăduse a înţelege că Leith nu e decât o intrusă, dădu tonul întregii conversaţii care urmă. Madeleine domină întreaga conversaţie, vorbind cu Mace numai despre lucruri şi persoane necunoscute lui Leith, ţinând-o astfel deoparte. Numai Fiona Benedict se strădui s-o implice pe Leith, dar eforturile ei de a o face să se simtă binevenită, erau invariabil zădărnicite. Mace nu părea că observă cum Madeleine încerca să conducă întreaga conversaţie, şi pe mama lui; de-a lungul cinei de un rafinament culinar desăvârşit, el nu spuse prea multe vorbe. Parcă încurajată de succesul de până atunci, după ce masa luă sfârşit, Madeleine încercă să îndrepte conversaţia înspre Leith, punând întrebări, astfel încât să provoace răspunsuri stângace sau să intimideze.

— Trebuie că a fost o decizie foarte grea să pleci din Sydney, ca să vii în Tasmania, începu ea. Sigur ai avut vreun iubit sau doi, care au avut de obiectat. Sau opinia lor nu prea conta pentru tine?

Leith aproape că se înecă, şocată de asemenea

îndrăzneală. Madeleine nu e altceva decât varianta feminină a lui Brian, gândi ea. Ca şi ea, acesta folosea cuvintele ca arme, şantajul sentimental, sau reuşea să creeze vinovăţie, acolo unde nu exista.

— A fost o decizie foarte uşoară, crede-mă, şi zâmbi cu inocenţă către curioasă.

Spre surpriza ei, nu Madeleine vorbi în continuare, ci Mace.

— Leith nu are nevoie prea multă de ajutor, în a lua decizii. Este unul din avantajele de a fi o femeie cu adevărat independentă.

Ultimele cuvinte îi părură lui Leith rostite cu profund dispreţ. Chiar putea el să fie atât de deranjat de încercările ei de a fi independentă?

Madeleine, de asemeni, sesiză nuanţa din tonul lui, şi n-o ascunse.

— O spui de parcă ar fi o boală teribilă, zise ea cu ipocrizie. Poate că libertatea i se potriveşte; va avea oricum destule ocazii să se obişnuiască cu asta, îngropată în sălbăticia pădurii aşa cum este acum.

Această ultimă remarcă nu fu prea subtilă, iar Madeleine se aştepta ca Leith să se lase provocată, ceea ce aceasta şi făcu, şi încă intenţionat.

— O astfel de intimitate oferă multe avantaje, răspunse Leith cu un zâmbet senin, înfruntând-o pe Madeleine. Eu sunt foarte mulţumită de oportunităţile pe care le oferă.

— Ei, eu n-aş putea să trăiesc ca o pustnică. Sau asta face parte din sindromul artei? Ca flămânzitul sau locuitul în mansarde?

— Departe de aşa ceva, deşi trebuie să recunosc că izolarea te ajută să munceşti mai bine. Cu siguranţă nu e

ca la oraş, unde totul îţi distrage atenţia.

— Să înţeleg că nu-ţi place viaţa la oraş deloc? întrebă Leith, deja cunoscând răspunsul, dar vrând s-o audă pe Madeleine spunând-o.

— Bineînţeles că nu, spuse ea, plină de emfază. Nu că aş avea ceva împotriva vieţii la ţară, atâta timp cât am acces la toate facilităţile oraşului. Apoi dădu cu ochii roată asupra mobilei opulente din încăpere. Dar să hibernez în mijlocul sălbăticiei, aşa cum faci tu, ei bine, asta aş face-o numai dacă aş avea ceva de ascuns.

— Poate că Leith se crede un haiduc al zilelor noastre, spuse Mace, zâmbind indulgent către cele două fete. Mai ales că s-a mai întâmplat acolo unde stă ea.

Amândouă fetele îl priveau fără să înţeleagă, dar era evident că Mace ştie despre ce vorbeşte, mai ales judecând după privirea mamei lui. Apoi el explică:

— Martin Cash, unul dintre cei mai faimoşi haiduci şi vânători ai Tasmaniei… Cam atât aş putea să vă spun. El şi tovarăşii lui îşi aveau sălaşul pe muntele ăsta. Apoi se ridică şi ieşi din încăpere, ca să se întoarcă mai târziu cu o carte în mână.

— „Martin Cash: Scrieri personale, din vremea când făcea legea ca vânător în ţinutul Van Diemen”, citi el de pe copertă. Asta e puţin mai la sud de proprietatea ta, Leith, deşi nu m-ar surprinde ca el să fi trecut şi pe-acolo.

— Nu pot să cred că proprietatea mea e atât de veche, spuse ea, deşi se gândi că pinii din faţa casei puteau foarte bine să fi fost tinere mlădiţe pe vremea când acel haiduc trăise pe-acolo.

— Exact cum am spus, zise Madeleine plină de venin. Un loc numai bun pentru cineva care are ceva de ascuns. Tu ce ascunzi, Leith? Sau… de cine te ascunzi, mai

degrabă?

— Bănuiesc că nu te aştepţi să spun, zise Leith absentă, imaginaţia ei fiind captivată de cele ce auzise mai devreme. Foarte posibil ca eu să bântui noaptea pe drum cu o pereche de pistoale, strigând „Banii sau viaţa!”

— Mai bine ia asta acasă cu tine şi citeşte-o, înainte să faci astfel de cascadorii, spuse Mace, întinzându-i cartea. Viaţa de haiduc nu era uşoară ci mai degrabă plină de pericole.

— Ei, mai întâi ar trebui să mă prindă!

Replicile lui Leith păreau să amuze pe toată lumea, în afară de Madeleine, care încercă să readucă discuţia spre ce ar putea avea Leith de ascuns. Mace şi mama sa, însă, se alăturară lui Leith, amuzându-se născocind scenarii imposibile în care Leith era bandit la drumul mare.

Madeleine fu nevoită în final să se alăture celorlalţi, dar Leith vedea bine că era numai răceală în spatele râsului ei. Chiar o afecta aşa de mult că ea acaparase conversaţia? Sau vedea în ea cu adevărat o rivală?

În final, Leith se scuză că are o zi grea înainte, şi fu bucuroasă că în sfârşit va scăpa de această tensiune. Fu şi mai fericită când Mace refuză oferta Madeleinei de a o duce acasă, şi hotărî să facă el asta.

Drumul spre casă fu iar făcut în linişte, Leith fiind oricum prea obosită după ce făcuse atâtea eforturi să-şi păstreze calmul şi să zâmbească forţat. La un moment dat, pe drum, se întrebă oare ce îi mai rezervă seara aceasta. Să-l invite pe Mace înăuntru pentru o cafea? Va veni oare? Probabil că nu, dat fiind că Madeleine îl aştepta acasă.

— Mai bine să nu stau prea mult. Mâine am o zi lungă, spuse Mace când opri maşina.

— Mda, sunt sigură că eşti aşteptat acasă cât mai

repede posibil, spuse Leith, dându-şi seama apoi că vorbele-i fuseseră ridicole.

— Ah, spuse el, adâncindu-şi ochii negri în privirea ei. Braţul lui stâng se lăsă pe spătarul scaunului ei, dar nu făcu nicio încercare s-o atingă.

— Tot mai încerci să-mi interpretezi fiecare cuvânt? întrebă el şoptit.

Leith era pe jumătate conştientă de înţelesul cuvintelor lui, fiind parcă hipnotizată de intensitatea privirii lui. Abia mai putea să respire, şi inima-i bătea mai să-i spargă pieptul.

— Ei, află, dragă Leith… nu că mă aştept să mă crezi, dar vin şi plec după cum doresc, fără să ţin seama de ce vrea altcineva. Sunt băiat mare acum, în caz că n-ai observat, şi iau singur decizii în ceea ce mă priveşte.

— Nu-mi amintesc să fi susţinut contrariul, spuse Leith, simţindu-se din ce în ce mai dominată de masculinitatea lui.

— Ei bine, memoria ta e tot atât de firavă ca şi tine, murmură el. Toată feminitatea asta, ascunsă în spatele unui scut de aşa-zisă independenţă… dar destul de prost mascată, dat fiind că nu ai reuşit să-ţi ascunzi stropul de gelozie de adineauri, deşi bineînţeles că nu vei recunoaşte asta în ruptul capului.

— Nu văd de ce aş recunoaşte ceva care nu există decât în imaginaţia ta de misogin.

— Imaginaţia mea? Sau a ta? râse el. Deşi n-ar strica să-ţi spun că nu eu am plănuit cina aceasta… mai neobişnuită. Trebuie să dau vina pe mama mea, care intenţionat m-a pus între două femei frumoase, doar ca să vadă scântei sărind.

— Ei, probabil că a fost cam dezamăgită, spuse Leith.

Doar dacă imaginaţia ei nu e la fel de bogată ca a ta, deşi mă îndoiesc.

— O, ce obrăznicişi arogantă eşti! Poate că ar fi trebuit s-o las pe Madeleine să te conducă să vezi şi tu ce înseamnă o sperietură adevărată.

— Nu văd de ce n-ai făcut-o.

— Mi se pare mie, sau erai mai puţin iritabilă în timpul cinei, în ciuda tuturor provocărilor? Ha, mă mir că mama nu s-a gândit să-l invite şi pe drăguţul tău, agentul acela imobiliar.

— Având în vedere că nu am niciun drăguţ, sau ceva de genul ăsta, probabil că mama ta nu a făcut decât să dea dovadă de bun-simţ, ceea ce tu nu faci! izbucni Leith. Acum, dacă nu te superi, trebuie să plec, pentru că mă aşteaptă multe treburi mâine, şi nu mai am chef de discuţiile tale ridicole.

— Nicio discuţie nu e ridicolă, dacă clarifică ceva.

— Orice idei îţi trec prin cap despre gelozia mea, sunt numai prostii!

— Eşti sigură? spuse Mace cu o voce şoptită, şi Leith îşi dădu seama că mâna care mai devreme era în jurul spătarului, o mângâia acum uşor pe ceafă, trăgând-o puţin câte puţin către el, către buzele lui. Încercă să opună rezistenţă, dar era prea târziu. El se aplecă uşor spre ea, şi-şi lipi buzele de ale ei. Deşi voia din tot sufletul să se opună, sărutările lui Mace păreau s-o vrăjească. Degetele lui mângâindu-i gâtul erau o dulce tortură, atingând-o delicat, ca pe un copil, şi totuşi cu forţă şi senzualitate.

Când degetele lui îi atinseră sânii, ea nu putu să-şi stăpânească un geamăt de plăcere, chiar dacă în sinea ei voia să fie un nu hotărât. Dar gemetele ei nu erau obiecţii, ci expresii ale plăcerii de neînchipuit, ale unor senzaţii

care nici nu-şi imaginase că există.

— Ce nebunie, îl auzi ea spunând, simţindu-i respiraţia caldă pe goliciunea sânilor ei. Haide, mergem în casă, şi îi strecură mâinile sub genunchi ridicând-o în braţe.

— Nnnnnu! reuşi ea să îngaime, zbătându-se în ultima clipă să se elibereze, să oprească ceea ce era într-adevăr o nebunie.

— Haide, mă vrei la fel de mult cum te vreau şi eu, spuse el, în timp ce o săruta peste tot.

— Nu! spuse ea răspicat de data asta, cu mai multă hotărâre, şi mâinile ei încercară să-l împingă. Nu, nu acum, şi nu în felul ăsta!

— Ce alt fel mai poate fi? Te vreau şi mă vrei. Altceva ce mai poate exista?

Îşi plimbă buzele în sus pe gâtul ei, iar Leith fu străbătută de un fior.

Vreau? Dorinţă? Niciun cuvânt despre dragoste? Pentru ea nu asta era tot ce exista. Niciodată! Fără dragoste, nu putea exista aşa ceva.

Leith se zbătu şi-l împinse cu forţă.

— Am spus nu, şi am vorbit serios! Dacă asta e tot ce vrei, de ce nu te grăbeşti acasă la Madeleine? Sunt sigură că ea nu te va refuza! apoi ieşi din maşină auzind în urma ei un blestem. Fugi spre casă, închise uşa în urma ei, şi se lipi cu spatele de ea răvăşită.

Mace nu veni după ea, la uşă. Dar nici nu plecă. Leith realiză că era încă afară, cu maşina nepornită. Din întunericul bucătăriei, privi afară, şi zări strălucirea ţigării din care el trăgea furios.

Furios? În locul lui, Leith ştia că ar fi fost mai mult decât furioasă. Totuşi Mace stătea încă acolo. De ce? Aştepta ca ea să se răzgândească? Asta nu se va întâmpla!

În sfârşit el plecă, iar Leith fu puţin dezamăgită de calmul cu care porni maşina. Fără scrâşnet de roţi, fără zgomot de motor.

Privi afară mult timp după aceea, dar nu plânse până nu ieşi ca s-o lase pe Snap în casă. Şi doar după ce se spălă şi se băgă în pat, îşi dădu seama că mâine îl va vedea din nou, pentru că va lucra la gard împreună cu Anson Jones! Şi va veni în mod sigur, pentru că era vorba de promisiunea de a ajuta un vecin.

Dimineaţa, după o noapte aproape nedormită şi plină de frământări, se apucă să pregătească micul dejun, realizând că era de datoria ei să le ofere măcar atâta. La urma urmei munceau pentru gardul ei.

Când soarele se ridicase de-a binelea pe cer, pregătise o mulţime de tarte şi clătite, şi fu gata să le ducă la locul unde lucrau bărbaţii. Numai că… unde era Mace? L-ar fi lăsat el pe Anson fără ajutor? Poate că da, apoi se hotărî să nu se mai gândească la el.

Ţinând bine tava imensă cu mâncare, se apucă să străbată distanţa care mai rămăsese până la gardurile în reparaţie, gândind că era mai bine că Mace nu venise, astfel nu va mai trebui să se străduiască să fie politicoasă. Încă se mai gândea la asta, când dădu colţul potecii, şi aproape că dădu peste el.

— Ei, asta da surpriză plăcută, spuse el cu o voce neaşteptat de calmă. Şi tocmai la timp! Chiar eram gata pentru un asemenea mic dejun generos.

Leith era atât de tulburată că aproape scăpă tava, numai că Mace era pregătit, şi o luă din mâinile ei tremurânde.

— Anson, micul dejun e servit!

Anson, ca de obicei, nu spuse decât bună ziua, şi se

înclină politicos. Tartele şi clătitele dispărură ca prin farmec, dar tânărul Anson avu grijă să păstreze câteva şi pentru Snap.

— Se înţelege minunat cu animalele băiatul ăsta. Dacă vrei, poţi să i-o dai pe Snap să ţi-o dreseze, şi o să ai un câine de stână în cel mai scurt timp.

Conversaţia nu fu purtată decât pe teme care nu aveau nicio legătură cu ce se petrecuse cu o zi în urmă, şi această indiferenţă o răni şi mai tare pe Leith. Se stăpâni însă, şi reuşi să participe la conversaţie cu calm, până când luă tava goală şi se pregăti să plece.

— Masa de prânz am s-o aduc la douăsprezece şi jumătate, dacă sunteţi de acord, spuse apoi, şi fu destul de ofensată de refuzul celor doi, care motivară că îşi aduseseră sandvişuri.

— Nu puteţi munci o zi întreagă doar cu sandvişuri… sau cel puţin nu la gardurile mele, spuse ea hotărât. Douăsprezece şi jumătate! apoi plecă, păşind mândră, înainte ca cei doi să mai poată răspunde.

Când veni vremea prânzului, ea fu mai mult decât pregătită. O friptură de vită imensă trona pe tavă, cu garnitură şi cu o pâine la fel de imensă alături, făcută chiar de ea în sobă.

Aşternuse faţa de masă şi ştergare impecabile, şi tocmai se pregătea să facă ultimele retuşuri la budinca de Yorkshire, când o bătaie uşoară în uşă anunţă venirea celor doi.

— Doamne iartă-mă… doar nu te aştepţi să ne mai putem întoarce la lucru după ce vom mânca ditamai friptura? spuse Mace cu o uimire sinceră. Eu unul voi avea nevoie să dorm vreo patru ore.

Leith nu-şi ascunse dezamăgirea. Chiar exagerase cu

atâta mâncare? apoi văzu privirea tânărului Anson, şi ştiu că el sigur n-o va refuza.

După ce se spălară, cei doi bărbaţi începură să mănânce cu un avânt de nestăvilit, şi Leith li se alătură, şi ea cuprinsă de o poftă neaşteptată.

— Ai făcut toate astea cu soba aceea diabolică? întrebă Mace după ce terminase prima farfurie. Înveţi repede, înseamnă. Ştiu oameni cărora le-a luat ani de zile ca să reuşească să facă o pâine ca asta.

Anson aprobă dând din cap, şi-şi continuă asaltul asupra budincii de Yorkshire, iar Leith considera aprobarea tăcută un compliment înzecit.

Apoi cei doi bărbaţi făcură să dispară aproape toată plăcinta de mere, urmată de două ceşti de cafea fiecare, până ce Mace decise că e timpul să se întoarcă la lucru.

În timp ce îi conducea pe cei doi la uşă, incidentul de noaptea trecută era deja dat uitării. Nu în totalitate, dar măcar acum îl vedea cu alţi ochi, şi nu mai părea atât de serios.

— A fost o masă minunată, Leith, spuse Mace, şi ea simţi cum îi creşte inima în piept. Apoi întorcându-se spre Anson, el zise: Ei prietene, parcă nici nu-ţi mai vine să te. Întorci la reparat garduri. Eu unul aş rămâne aici s-o curtez pe această domnişoară, căci în zilele noastre nu prea mai găseşti pe cineva care să te răsfeţe aşa cum face ea.

Anson se mulţumi să roşească în tăcere, iar Leith simţi cum se năruie toată veselia ei.

Ceea ce nu spusese el cu voce tare era că, să facă curte, era exact ceea ce el nu făcuse cu ea. Dacă nu era incidentul de noaptea trecută, ea ar fi trecut cu vederea această remarcă, ba chiar ar fi putut s-o ia ca pe un

compliment, însă privirea lui Mace era plină de cruzime şi batjocură.

Înainte ca Leith să poată spune ceva, cei doi se îndepărtaseră deja, aşa că plină de furie neputincioasă, ea se întoarse la treburile ei.

Când coborî iar pe păşune, cu o tavă cu gustarea de după-amiază, îi găsi pe cei doi neobişnuit de tăcuţi. Ea prefăcându-se că a uitat vorbele lui de mai devreme, încercă să lege o conversaţie, dar fără folos, aşa că imediat ce ei terminară de mâncat, luă tava şi plecă, nemaiputând suporta răceala care îşi făcuse loc între ei. Ajunsă acasă, începu să lucreze la cuptorul pentru ceramică, şi cel puţin asta o împiedică să se mai gândească la Mace.

Apoi, când cei doi bărbaţi plecară, înainte de ora cinci, ea se strădui din nou să pară veselă şi plină de bună dispoziţie, şi în ciuda privirii cinice a lui Mace, ea le mulţumi pentru treaba făcută. Apoi, după ce ei nu se mai văzură, începu să plângă, şi acea seară fu una dintre cele mai lungi şi pline de singurătate pe care Leith le avusese vreodată.

Următoarele două săptămâni fură la fel de pline de singurătate, Leith forţându-se să se concentreze asupra muncii sale, şi încercând să nu se mai gândească la el.

Îşi termină cuptorul, lucrând neîncetat la el, şi începu să-l folosească, deşi nu era treabă uşoară, mai ales că nu putea să controleze temperatura aşa cum ar fi vrut. La sfârşitul celor două săptămâni, Leith era plină de zgârieturi şi arsă de soare, după ce petrecuse atâta timp tăind lemne pentru cuptor. Tăiase fiecare copac uscat din preajmă, pentru a furniza energia necesară unui cuptor pentru ars vasele de lut.

— Eu cred că eşti nebună, îi spuse Helen într-o zi,

când Leith îi făcu o vizită. Pentru sobă ai lemn destul, dar cu acest cuptor, în curând ai să rămâi fără nicio urmă de lemn de foc.

— În halul în care mă simt astăzi, înclin să-ţi dau dreptate, spuse Leith, încercând să-şi relaxeze muşchii dureroşi. Dar arderea vaselor de lut la cuptor cu lemne e modul clasic în care poţi face ceramică de cea mai bună calitate, aşa că nu am de ales, trebuie să învăţ.

— Asta dacă nu-ţi dai foc mai întâi! spuse George. Ce olărit o să mai faci dacă te răneşti sau te arzi? E o prostie să tai copaci de una singură.

— Misogin! izbucni Leith. Uită-te la stiva enormă de lemne tăiate de tine însuţi. Eu de ce n-aş putea face acelaşi lucru?

— Draga mea, eu am lucrat în pădure toată viaţa mea, şi ştiu bine ce fac. Tu eşti tare norocoasă că n-a căzut un copac pe tine. Tăiatul lemnelor înseamnă mai mult decât a şti să foloseşti un ferăstrău electric. Numai şocul unui copac căzut la pământ, poate să facă altul de lângă tine să cadă! Te joci cu focul, fetiţo!

— Nu pot să-mi permit să angajez pe cineva, decât e ori am nevoie de lemne de foc. Pur şi simplu nu am bani.

— Dar nici că o să ai, dacă vreun trunchi de copac cade peste tine. Pune-ţi mintea la contribuţie. Îl ai pe Mace Benedict şi pe băiatul acela. Roagă-i să-ţi taie nişte lemne.

— În niciun caz! îl întrerupse Leith. Nu vreau să depind de acel individ. Nici pentru lemne de foc, nici pentru orice altceva.

— Fato, nu eşti în toate minţile! Să vrei să fii independentă e una, dar să faci ceea ce faci tu e nebunie. Mă bate gândul să-i spun lui Mace Benedict, poate el îţi bagă minţile-n cap.

— Nu! strigă Leith. Nu… nu… nu… nu… Apoi vorbi mai calm. Haide, George, chiar nu înţelegi, dacă va trebui să depind de Mace Benedict, sau de orice alt bărbat pentru tăiatul lemnelor, atunci nu am ce căuta aici, la ţară. Mai bine mă mut înapoi la oraş. Ce e atât de rău în a vrea să fii independent? Nu cred că ţi-ar plăcea nici ţie dacă aş veni tot timpul să-ţi cer ajutor.

— Poate că nu mi-ar plăcea, spuse George, dar nu eşti genul ăsta.

— Are dreptate, spuse Helen. Ce ai să faci când te vei mărita? Căsnicia înseamnă colaborare.

— Ba mai degrabă înseamnă unul să domine şi celălalt să se supună, şi când zic asta, nu mă refer la voi doi.

— Unele căsnicii poate că sunt aşa, spuse Helen. A mea şi a lui George, este un fel de parteneriat. Eu nu-i spun lui George cum să taie lemne şi să facă garduri, şi el nu-mi spune cum să-mi conduc gospodăria. Pur şi simplu ne împărţim responsabilităţile. Helen se opri un moment, apoi continuă.

— Of, fato, nu am vrut să-ţi fac morală, dar ce ţi-am spus noi e purul adevăr. Eşti pe cale să te îndrăgosteşti de Mace Benedict, asta e clar şi pentru unul ca George, şi în loc să-i dai o şansă, tu te cerţi cu el pe orice. Tare mai eşti prostuţă. Mă mir că băiatul îşi mai bate capul cu tine.

— Nu-şi bate niciun cap, spuse Leith furioasă, şi hai să nu mai vorbim despre el.

— Păi atunci să ne întoarcem la lemnul de foc, zise Helen.

— Ei, atunci nu mai e mare lucru de zis. Lemnul e tăiat, fără accidentele prezise de George, şi cel puţin deocamdată, rănile şi întinderile mele musculare sunt de acord cu voi. Nu voi mai tăia lemne. Cel puţin pentru o

vreme. Dar nici nu voi ruga vreun bărbat să o facă. Nici măcar pe Mace Benedict, declară ea, scuturând ferm din cap.

— Şi ce ai să faci cu cuptorul pentru ars lutul, care îţi mănâncă tone de lemn?

— Poate că o să cresc preţul lucrărilor, ca să pot să-mi cumpăr lemne. Pe moment am destule ca să fac teste; şi cine ştie, poate că afurisitul de cuptor are să se şi dărâme, dacă nu l-am construit bine.

Nu mult după aceea, Leith plecă, încheind disputa. Ultimul lucru pe care-l dorea era să se certe cu aceşti oameni care îi erau aşa de buni prieteni şi vecini. Apoi se simţi puţin vinovată că declarase că vrea să-şi cumpere lemne de foc, pentru că asta era foarte departe de intenţiile ei. Avea lucruri mai bune de făcut cu banii.

Apoi opri în faţa porţii, şi observă că are scrisori în cutia poştală. Prima scrisoare pe care o desfăcu când ajunse în casă, o absolvi de orice sentimente de vinovăţie, pentru că o făcu să decidă, că primul lucru pe care-l va face, va fi să cumpere lemne pentru cuptor!

Capitolul 7

Lui Leith nu-i venea să creadă! Nici acum, după ce citise scrisoarea de încă două ori. Stătea în bucătărie, jucându-se absentă cu mănunchiul de chei, şi pierdută în gânduri şi planuri. Asta era o oportunitate la care visase toată viaţa, şi pentru care muncise toţi anii ăştia!

Scrisoarea era de la directorul uneia dintre cele mai prestigioase galerii de artă din Melbourne, ba chiar din întreaga Australie. De asemeni şi cea mai influentă, după părerea lui Leith.

Ei bine, el dorea ca ea… ea, Leith Larsen, să facă o amplă expoziţie, pentru galeria lui. O expoziţie exclusivă, ultramediatizată, în a doua săptămână a lunii decembrie. Era totul prea minunat, ca să fie adevărat.

Era de asemeni un mare noroc, şi scrisoarea sublinia lucrul acesta, că expoziţia va putea avea loc. În mod normal Leith ar fi fost anunţată cu circa un an înainte, dar un alt artist care trebuia să expună anulase expoziţia, drept care locul era al ei, dacă îl dorea.

Bineînţeles că îl dorea! Alţii ar fi făcut absolut orice pentru asemenea şansă, dat fiind că să expui la asemenea galerie însemna aproape sigur faimă naţională, şi bunăstare financiară.

Dar va trebui să muncească enorm, pentru că nu avea decât câteva piese terminate, şi cu adevărat demne de o asemenea expoziţie. Oare să rişte să facă vreo piesă pentru expoziţie în cuptorul cu lemne, şi cu o tehnică despre care. ştia prea puţine? Şi dacă îi reuşea testul cuptorului? Trebuia să încerce cu orice preţ!

— Eu una cred că eşti nebună dacă faci asta, spuse Helen, când Leith îi povesti totul a doua zi. Dacă nu iese

bine, şi pierzi o grămadă de lucrări la care ai muncit din greu?

— Dar dacă nu fac asta, risc să mă duc la expoziţie, poate fără unele din cele mai bune lucrări pe care le-am făcut vreodată. Am vorbit la telefon cu cei de la galerie, şi mi-au zis că e loc pentru douăzeci şi cinci, până la şaptezeci de piese. Post s-o fac Helen, şi am s-o fac!

— Dar ai numai două luni!

— Ăsta e un motiv în plus să mă apuc cât mai repede să lucrez cu cuptorul cu lemne. Dacă chiar nu reuşesc, am să folosesc cuptorul electric, şi cu asta basta.

— Ei bine, dacă pot să te ajut cu ceva, am s-o fac. Acum cred că cel mai bine ar fi să plec şi să te las să-ţi vezi de treabă.

— Doar un lucru vreau să te mai rog, zise Leith, când Helen tocmai se ridica. Apoi, puţin jenată, continuă: ai putea să-mi împrumuţi caricatura cu porcul misogin?

— Pentru expoziţie? întrebă Helen.

— Sigur că da. Nu pentru că reprezintă pe ştii tu cine, ci pentru că tehnica a ieşit perfect. Nu va fi scoasă la vânzare, voi avea grijă de asta…

— Fii serioasă, fato, bineînţeles că poţi s-o iei; Şi dacă e atât de bună poate că ar trebui s-o oferi pentru vânzare.

— Bineînţeles că n-o voi scoate la vânzare. E cadoul meu pentru voi, şi nu ar avea atâta valoare pentru altcineva.

După ce Helen plecă, Leith se apucă imediat de lucru. Petrecu două zile fără să doarmă, timp în care nu se mişcă de lângă cuptor. Apoi dormi următoarele douăzeci şi patru de ore, şi aşteptă cu nerăbdare în următoarele trei zile momentul când va deschide cuptorul, să vadă dacă munca ei dăduse rezultate.

Degetele îi tremurau, şi trebui să tragă aer adânc în piept, înainte să îndrăznească să scoată rând pe rând fragilele piese de ceramică din cenuşa în care erau îngropate în cuptor.

Erau obişnuitele piese ratate, care nu fuseseră destul de rezistente, şi nu erau puţine, dar cele care se păstraseră întregi erau uimitoare. Culorile, strălucirea, efectele, textura, totul era mai bine decât se aşteptase vreodată. În total, rezultară şapte piese perfecte, care curăţate de cenuşă erau uimitoare.

După toate astea, Leith se simţea în al nouălea cer, dar şi teribil de obosită şi flămândă. Decise să doarmă puţin, iar dimineaţa fu iar în picioare, şi după un mic dejun luat în grabă, se întoarse la lucru. Seara, înainte să cadă istovită în pat, îşi aminti să hrănească animalele, şi plănui ca a doua zi să-şi cumpere nişte reflectoare, pentru a avea o lumină mai bună în atelier.

Următoarele zile nu dormi aproape deloc. Mâinile şi mintea, păreau că sunt străine de restul fiinţei ei. Ştia că are nevoie de somn, dar pur şi simplu nu putea să lase timpul preţios să zboare.

Muncea aproape căzută în transă. Fie şi un mic defect în lucrările ei, o făcea s-o ia de la capăt. Totul trebuia să fie perfect. Atât de tare o absorbeau toate acestea, încât uită să şi mănânce.

Helen veni într-una din zile să vadă cum merge cuptorul, şi o găsi pe Leith aplecată de spate, cu cearcăne în jurul ochilor, şi cu o ceaşcă de cafea rece lângă ea.

— Doamne, iartă-mă! Când ai mâncat ultima oară cum trebuie, Leith? Arăţi îngrozitor!

— Nu ştiu, murmură ea. Are vreo importanţă?

— Leith, vino-ţi în fire! N-ai să mai apuci să vezi

expoziţia dacă o să continui aşa, spuse Helen, dar Leith deja n-o mai asculta, adâncită în muncă.

— Nu mi-e foame, crede-mă, spuse ea absentă.

— Aşa nu se mai poate! strigă Helen, şi plecă plină de furie, ca să revină mai târziu cu cafea proaspătă şi o tavă cu sandvişuri.

Leith se lăsă convinsă să ia o pauză şi să mănânce, dar nu fu prea vorbăreaţă, pentru că gândurile îi erau tot la munca ei.

— Nu poţi să mai continui aşa, spuse Helen. Dar Leith tot n-o asculta. Eşti nedormită, şi cred că nu ai mai mâncat cum trebuie de zile întregi. Te rog, Leith, las-o mai moale. Ce mai contează o jumătate de zi?

— Contează enorm, răspunse Leith, şi aş vrea să nu te mai îngrijorezi atâta. Nu mi-e foame, şi nu sunt obosită.

— Toate cele patru feluri de lemne de foc pe care m-ai rugat să le comand, vor sosi în după-amiaza asta, spuse Helen, şi dintr-odată Leith îi acordă toată atenţia. Era atât de strâmtorată cu banii, încât nu ştia cum se va descurca cu plata lemnelor… Dar nimic nu mai conta, dacă ajuta la succesul expoziţiei sale.

— Am să vin să te ajut mâine dimineaţă cu lemnele, după ce hrănesc animalele, spuse Helen, apoi plecă, dar nu înainte de a o ruga insistent pe Leith să aibă grijă cum mănâncă şi să doarmă în noaptea care vine.

— Şi să nu te prind că te apuci să stivuieşti lemnele înainte să vin eu, că ne supărăm!

După ce Helen plecă, Leith decise că femeia are dreptate, aşa că făcu o baie tămăduitoare, îşi făcu o omletă imensă, şi se băgă în pat chiar înainte de a apune soarele.

Dar după ce dormi şapte ore, corpul ei pur şi simplu nu avu nevoie de mai multă odihnă, aşa că la miezul nopţii

fu în picioare.

Când Helen sosi a doua zi dimineaţă, găsi toate lemnele aşezate în stivă, şi pe Leith cu mâinile până la coate în lut.

— Înainte să zici ceva, dă-mi voie să-ţi spun, că am dormit zece ore, şi am mâncat bine, spuse Leith cu prudenţă. Aşa că nu mă boscorodi iar. Sunt cât se poate de odihnită.

— Şi cât se poate de inconştientă, comentă Helen, dar e viaţa ta, fetiţo. Eu nu vreau să mă aleg cu un ulcer făcându-mi griji pentru tine.

— Foarte bine, pentru că nu ai de ce să-ţi faci griji, spuse Leith. Mai am nevoie doar de o săptămână sau două, şi voi fi gata pentru a începe lucrul cu adevărat.

Cufundându-se apoi în lucrul la o piesă foarte complicată, aproape că nici nu observă plecarea lui Helen. Până la sfârşitul zilei, îşi recăpătase ritmul de lucru, făcând pauze doar când trebuia să hrănească animalele.

Trecu astfel o săptămână, şi Leith termină testele şi se apucă de lucrul propriu-zis. Se apucase să remodeleze bustul caricatural al lui Mace, nefiind încă sigură dacă era într-adevăr o piesă de expoziţie sau o caricatură grotescă, totuşi, o dată terminat, promitea să fie piesa de rezistenţă a expoziţiei, aşa că Leith ştia că trebuie s-o finiseze cu orice preţ, pentru că timpul trecea.

După ce puse piesa în cuptor, oboseala începu să-şi spună cuvântul, şi aproape că îi păru rău că n-a aşteptat până a doua zi. Avea nevoie de somn, şi toţi muşchii o dureau. Dar nu putea să se culce. Trebuia să supravegheze cuptorul, căci dacă îl oprea acum, ar fi stricat definitiv lucrarea.

După o oră în care moţăise lângă gura cuptorului, se

ridică cu greu să mărească temperatura. Aruncă o privire înăuntru, şi întrevăzu bustul intact. Răsuflă uşurată, şi zâmbi. Din dogoarea cuptorului, portretul părea că face acelaşi lucru, cu bine cunoscutul zâmbet ironic al lui Mace.

— Să fiu al naibii…

Leith tresări, apoi se relaxă, şi murmură către bustul din cuptor.

— Asta nu-i cinstit. Nici măcar nu am deschis uşa ca să vorbesc cu tine. Apoi râse de una singură.

— Măi fato, tu chiar ai înnebunit de-a binelea?

De data asta trebui să accepte că vocea nu venea din imaginaţia ei. Vorbele fură însoţite de două mâini care o apucară de umeri şi o întoarseră, ca să dea cu ochii de Mace Benedict.

— Doamne fereşte! Ce faci aici, fato? întrebă el, dând cu ochii roată prin cameră.

— Muncesc, spuse Leith calmă. Şi nu e nevoie să ţipi, trebuie doar să-mi spui să închid uşa de la cuptor, pentru că în sfârşit ai început să te coci…

— Într-adevăr ai înnebunit, zise el, şocat de vorbele fără sens ce ieşiseră din gura ei. Despre ce naiba vorbeşti?

— N-are importanţă, spuse ea cu o voce languroasă, în timp ce se lipi de trupul lui, dar încă numai pe jumătate conştientă.

Mace întări strânsoarea degetelor de pe umerii ei, fapt care o readuse brusc la realitate.

— Ce crezi că faci? strigă ea furioasă. Dă-mi drumul!

— De ce? Ca să te apuci iar să vorbeşti în dodii?

— Vorbesc cum găsesc eu de cuviinţă. Al naibii să fii, cum îndrăzneşti să vii aici şi să… se bâlbâi, fără să reuşească să vorbească limpede.

Mace nu-i dădu drumul, ci o ţinu şi mai strâns şi o

privi cu ochii lui negri, dând din cap plin de compasiune.

— Decât e nopţi nu ai dormit? întrebă el, dar nu aşteptă răspuns.

— Cred că decât eva zile bune. Arăţi ca o stafie!

— Ei, mulţumesc foarte mult. Nici tu nu arăţi prea minunat! strigă ea.

— Am venit să încerc să-ţi bag minţile-n cap, dat fiind că nimeni altcineva nu poate. Şi văd bine de ce.

— Asta ce mai vrea să însemne?

— Îţi spun altă dată, zise el. Acum te vei opri din ce faci aici, şi vei merge la culcare.

O întorsese deja spre uşă, când Leith începu să ţipe.

— Nu… nu! Nu pot, afurisit să fii! De ce nu mă laşi în pace?

— Pentru că nu eşti în stare să-ţi porţi singură de grijă!

— Dar nu pot să plec acum! exclamă ea. Am lucrări în cuptor, prostule. Nu pot să plec şi să le las acolo! Trebuie reglată temperatura.

— Păi regleaz-o atunci, spuse Mace. Dar să nu-ţi ia toată noaptea. Şi tot nu o slăbi din strânsoare. Arată-mi mie cum se face, şi am s-o reglez eu.

— O, nu, te rog, nu am cum să-ţi arăt. Trebuie s-o fac eu. Nu va dura mai mult de două ore, jur!

— Două ore? Cuvintele pur şi simplu explodară din el. Leith, când am venit aici, aveai halucinaţii. În două ore, n-o să mai poţi să te reglezi pe tine, d-apoi nenorocitul ăsta de cuptor. Pur şi simplu nu mai poţi continua aşa, asta vreau să-ţi zic! Nu merită!

— Poate nu pentru tine, dar pentru mine da! Şi nu trebuie să ţipi la mine. Te rog, Mace… nu se întâmplă nimic dacă mai stau două ore. Poţi să mă şi păzeşti dacă

nu mă crezi. De altfel, nu cred că a mă lua cu forţa e o soluţie.

— Dacă era, erai în pat acum, şi acolo ai fi rămas, chiar dacă ar fi trebuit să te leg, sau… să intru şi eu cu tine. Dar eu sunt rezonabil, aşa că fii şi tu.

— Asta am să şi fac, spuse Leith. Promit că după ce termin cu chestia asta, am să mă bag în pat, şi am să stau acolo… singură.

— Ei, asta e problema, dacă sunt prea rezonabil. Toate aceste ocazii pierdute, zâmbi el sarcastic, ştiind că a speriat-o puţin pe Leith cu afirmaţia de mai devreme.

— Vorbesc serios, arată-mi cum se face chestia asta, apoi poţi să te culci liniştită. Promit să fac exact ce-mi spui tu.

Leith ezită, dar era prea epuizată ca să refuze asemenea ofertă. Îi explică repede, şi Mace promise să facă întocmai, repetând încă o dată instrucţiunile.

— Ei, şi acum mă voi duce să mă culc, spuse ea cu emfază, şi voi dormi trei zile la rând, şi poţi să-i spui lui Helen că nu mai trebuie să-şi facă griji pentru mine.

— O, cum aş putea s-o mint pe biata femeie? spuse Mace râzând. Dar o să strâng eu pe-aici în locul tău, şi o să-ţi încălzesc apă pentru un duş. Asta da, pot să fac.

În ciuda protestelor lui Leith, el insistă să facă ce spusese, şi se şi duse să ia lemne pentru sobă fără s-o asculte.

— O să faci un duş, apoi o să mănânci nişte supă, şi apoi te vei culca. Fără mofturi, altfel am să te ajut eu să faci toate astea.

Fu o ameninţare destul de convingătoare. Orice, dar ăsta era ultimul lucru pe care-l voia Leith acum de la Mace, chiar dacă acesta doar a vrut s-o sperie. Aşa de

obosită cum era, se temea că nu va putea să reziste atracţiei pe care o avea pentru el, şi va ceda.

— Afurisită să fie Helen, murmură ea pentru sine în timp ce făcea duş şi se relaxa sub jetul cald de apă. Special îl trimisese pe Mace aici, ştiind ce este între ei, şi nu avea nicio scuză că a pus asemenea lucru la cale. Dar acum, că era aici, cum avea să scape de el? Ei… va vedea ea.

Numai că nu putu să scape. După ce mâncăii împreună supă, lui Leith i se făcu atât de somn, încât aproape adormi în picioare. Când ajunse în pragul dormitorului, el o sărută pe frunte, ţinând-o de umeri. Deşi sărutul fu rece, fără pasiune, ochii lui exprimau veselie şi amuzament, la vederea lui Leith împleticindu-se de somn.

— Nu mă voi obosi să intru cu tine în pat, pentru că sunt convins că eşti prea obosită ca să observi, şi asta ar fi o mare pierdere. Aşa că haide, fii fată cuminte, şi dacă te porţi cum trebuie, am să-ţi spun o poveste la culcare, data viitoare.

— Care dată viitoare? întrebă ea, pe jumătate adormită. Trebuie să pleci… nu poţi sta aici.

El se întoarse şi ieşi fluierând, iar în secunda următoare, Leith adormea.

Acelaşi fluierat îl auzi şi dimineaţa când se trezi. Se ridică să se uite pe fereastră, şi îi văzu silueta voinică în curte, mergând cu Snap alături de el.

Câtă îndrăzneală! gândi Leith, şi ieşi repede din pat. Chiar a stat acolo peste noapte? Şi dacă da, atunci unde a dormit? Doar nu cu ea în pat!

Fluieratul o anunţă că el intrase în casă, aşa că Leith intră în bucătărie odată cu el.

— Ei, cum ne simţim în dimineaţa asta? întrebă Mace cu un zâmbet larg. Eşti destul de trează pentru a lua micul

dejun?

— Unde ai dormit astă-noapte? fu replica ei bruscă. Nu asta intenţionase să spună, dar întrebarea îi scăpă fără să vrea.

— Eu fac foarte bine, mulţumesc, şi zâmbi ironic către ea. Omletă sau ochiuri? Ce preferi?

— Prefer să ştiu unde ai dormit astă-noapte!

— Păăăăi, zise el, se poate să fi dormit cu tine, dar chiar am dormit oare? Asta vrei de fapt să ştii, nu? Altfel, nu cred că ţi-ar păsa dacă am dormit afară pe câmp, sau în cuşca lui Snap.

— Nu… nu-i adevărat, zise Leith. Doar că… ei bine, nu e decât un pat aici, şi… Nu mai ştiu ce să spună, când el se apropie de ea şi o atinse cu un deget sub bărbie. O mângâia uşor pe gât, şi în acelaşi timp îi măsura pulsul, gest în acelaşi timp tandru, şi autoritar.

— Vrei să spui că nu-ţi faci griji decât pentru binele meu? chicoti el.

— Nu văd ce e rău în asta, spuse Leith, tulburată de atingerea degetului lui Mace.

— Şi ce dacă am fi împărţit patul astă-noapte? Te-ar deranja atât de tare, depinzând, bineînţeles, decât de intim l-am împărţit? Vocea lui era languroasă şi caldă, şi degetele lui o înnebuneau.

— Eu… eu… oh, termină cu chestia asta! strigă ea, când degetele lui îi atinseră sânii. Îi prinse mâna şi încercă să i-o îndepărteze, dar încercările ei fură zadarnice.

— Ce s-a întâmplat? şopti el. Prea intim? Ei, nu chiar atât de intim ca împărţitul unui pat, dragă Leith.

— Tu… eu… doar nu, se bâlbâi ea. Îţi râzi de mine, deşi nu văd de ce faci asta.

Ştia foarte bine de ce, şi ştia şi că trebuie să pună

capăt chestiei ăsteia, înainte ca situaţia să-i scape din mână. Dacă îl lăsa să continue, va fi cu totul la dispoziţia lui.

Numai că… atingerea lui o hipnotiza. Simţea cum o cuprinde o căldură jilavă; şi privirea lui, ochii aceia, îi dădeau senzaţia că stă pe marginea unei prăpăstii şi se uită în jos.

— Eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic? întrebă el încet, încă ţintuind-o cu privirea. Erai atât de obosită, puteai foarte bine să nu observi nimic. Poate… poate că am profitat de tine în timp ce dormeai.

Ultimele vorbe rupseră vraja, şi fu sigură că şi el dorise acelaşi lucru, Izbucni într-un râs nestăvilit, la gândul că şi-a pierdut virginitatea în timp ce dormea. Mai ridicol decât atât, era gândul că Mace ar fi genul de bărbat care să facă aşa ceva.

— Ei, asta chiar că ar fi fost o pierdere, râse ea, desprinzându-se din braţele lui. Dacă te aştepţi la un mic dejun gigant, atunci ai face bine să te duci acasă, sau cel puţin la Helen şi George. În general eu mă mulţumesc doar cu cafea şi pâine prăjită.

El zâmbi, şi o făcu să se uite pe masă, unde tronau un pachet imens de şuncă şi ouă proaspete.

— M-am gândit că avem prea multe de făcut astăzi, ca să ne mulţumim doar cu un mic dejun frugal.

După masă, râmaseră în tăcere aşezaţi, sorbind cafeaua şi privindu-se. Cum era posibil, se întreba Leith, ca acest bărbat să-i trezească asemenea sentimente uneori, şi alteori să nu poată să-l sufere? Şi de ce a rămas aici peste noapte? în mod sigur avea lucruri mai importante de făcut, decât să-i organizeze ei viaţa.

— Câteodată am, răspunse Mace întrebării ei directe.

Dar astăzi nu e o astfel de zi.

— Ei bine, eu am mult de luau astăzi, aşa că mai bine mă apuc de-acum

— Şi vrei să plec şi să te las să-ţi vezi de treabă, zise el. Ea nu voia ca Mace să plece, ba din contră. Dar ca să facă ceva astăzi, trebuia să scape de el cumva.

— Expoziţia asta la Melbourne e foarte importantă pentru tine, nu-i aşa? zise el, şi Leith nu se obosi să-l întrebe de unde aflase.

— Este, şi ar putea fi cea mai importantă pe care am avut-o vreodată.

— Dar cum te vei obişnui cu viaţa care te aşteaptă o dată ce vei fi bogată şi faimoasă?

Leith îl privi, dar nu văzu nicio urmă de ironie pe faţa lui.

— Cu siguranţă nici bogată, nici faimoasă, zise ea cu un zâmbet. Deşi din punct de vedere financiar, ar putea să se îmbunătăţească lucrurile, peste un an sau doi.

— Independenţă? zise el, şi lui Leith nu-i plăcu tonul vocii lui. Asta-i chiar tot ce vrei de la viaţă?

— Cred că exagerezi, zise ea, dorind ca el să schimbe subiectul. Iar acum am să mă duc să mă îmbrac, dacă nu te superi.

— Şi dacă mă supăr? spuse el cu un zâmbet, provocând-o. Leith însă refuză să reacţioneze.

— Atunci mă tem că va trebui să te împaci cu ideea. Aş arăta ridicol lucrând la olărit în hainele astea, nu crezi?

— La fel de ridicol ai arăta purtând asta şi la picnicul la care ne vom duce, spuse el.

— Dacă chiar am merge acolo, poate că aş arăta ridicol, numai că eu nu merg nicăieri.

— Nu fi încăpăţânată, spuse Mace. Te vei simţi bine, şi

vei avea ocazia să-ţi faci noi prieteni. Nu trebuie să te găteşti, pentru că nimeni nu o face la un grătar la iarbă verde.

— Am spus că nu merg nicăieri! Al naibii să fie el, gândi ea. De ce n-o lasă în pace?

— Nu intra în panică, zise el. Să spăl eu vasele în timp ce te îmbraci, sau vrei să te ajut cu îmbrăcatul?

— Vreau să caşti bine urechile şi să asculţi ce-ţi spun… nu vin! Nu şi nu! Nu îmi organizezi tu mie viaţa.

— Cineva trebuie s-o facă din când în când. Acum nu mai fi încăpăţânată, şi du-te să te schimbi. Doar dacă nu vrei să te ajut eu s-o faci, ceea ce înseamnă că nu vom mai ajunge la picnic la timp. Apoi o atinse cu degetele pe ceafă, strângând-o puţin, dar apoi atingerea se îmblânzi, şi începu s-o mângâie. Ei, ce alegi? întrebă el cu o voce languroasă.

— Asta nu e o ofertă rezonabilă, şi văd că nu prea am din ce alege. Singurul lucru bun, e poate că în public, măcar îţi vei ţine mâinile la locul lor.

O oră mai târziu, erau deja la faţa locului, unde erau adunate o mulţime de maşini de fermieri. Leith era încă furioasă şi îmbufnată, dar el se prefăcea că nu observă. Atmosfera de la picnic era minunată, vremea numai bună pentru asemenea sărbătoare, şi toată lumea zâmbea, drept care Leith nu putu să mai stea multă vreme bosumflată.

Fu prezentată mai multor localnici, şi toţi păreau că ştiu câte ceva despre proprietatea ei. Dar nimeni nu părea nici pe departe curios să afle ce căuta ea în compania lui Mace acolo.

Poate că ar fi trebuit să port un costum ca al Madeleinei, gândi ea, şi se amuză în gând imaginându-şi asemenea lucru.

Dar dacă ceilalţi nu păreau să considere că Leith venise acolo ca prietenă a lui Mace, acesta părea că da. Tot timpul era atent cu ea, şi nu o lăsă o clipă singură.

Ce o mai uimise, fu cum toţi bărbaţii îl tratau ca pe un lider, ascultându-i şi aprobându-i părerile. Era ceva aproape medieval în toate astea. Mace părea a fi stăpânul ţinuturilor, şi ceilalţi vasalii lui.

Spre prânz, se instală masa pentru toată lumea, şi cantitatea de mâncare o lăsă pe Leith cu gura căscată.

— Dacă ştiam că mă aşteaptă asta, n-aş fi mâncat atâta la micul dejun, spuse ea, uitând cu totul să mai fie îmbufnată.

— Şi fără micul dejun, nu ai fi avut putere să rezişti până acum, spuse Mace, cu un zâmbet. Deodată însă, se schimbă la faţă când văzu un bărbat coborând dintr-un camion prăfuit, şi făcându-i semne disperate.

Mace se ridică pe dată şi se duse să vadă ce se petrece. Schimbă câteva vorbe cu bărbatul, şi imediat după aceea se întoarse în fugă spre Leith.

— Urcă în maşină! E un ditamai focul la tine acasă.

Capitolul 8

— A fost pus intenţionat! zise Mace. Nu fusese primul care o spunea, dar opinia lui îi confirmă lucrul acesta lui Leith.

— Dar de ce? Nu are sens! Şi cuvintele ei repetară exact ceea ce spusese toată lumea.

Pompierii stăteau adunaţi în grup, privind ruinele fumegânde acum, a ceea ce fusese grămada ei de lemne nou cumpărate.

Stinsul flăcărilor nu a fost prea dificil o dată ce sosiseră pompierii, dar să le oprească să se întindă spre casă şi ateliere. fusese o adevărată performanţă.

— Poate că a fost cineva care-ţi poartă pică, cine ştie, spuse unul dintre pompieri.

— Ai avut probleme cu cineva în ultima vreme? fu Leith întrebată.

— Nu, spuse ea. Cu absolut nimeni. Dacă voiau să dea foc clădirii, era mult mai uşor. Focul a fost pus intenţionat la stiva de lemne. Dar de ce? Nu are sens!

Abia după ce plecară pompierii, Leith simţi cu adevărat impactul pe care focul îl avusese, şi odată cu acesta, îşi făcură loc multe îndoieli asupra abilităţii ei de a supravieţui acolo.

— Probabil că voi afla într-o zi cine a făcut asta, îi spuse ea lui Helen care venise şi ea acolo împreună cu George, s-o ajute, dar ce mă supără cel mai tare, pe lângă faptul că va trebui să-mi schimb toate planurile cu expoziţia, e că prima dată de când am venit aici, mă simt vulnerabilă, şi mi-e cu adevărat frică.

Când veni dimineaţa, frica lui Leith se transformase în furie. Cum a putut cineva să facă aşa ceva? Seara înainte

să se culce, aproape că se gândise să vândă totul şi să se întoarcă la oraş, dar acum mai degrabă dorea să-şi cumpere o puşcă.

— A i dreptate, sigur, îi spuse Helen la micul dejun. Şi eu m-aş simţi singură, deşi cred că e mai bine aici ca la oraş, din punctul ăsta de vedre. Numai că dacă e să judec după privirea lui Mace Benedict de azi-noapte, nu va mai trebui să-ţi faci griji cu singurătatea.

— Adică ce vrei să zici? izbucni Leith.

— Nu ştiu de ce mă mai întrebi, dat fiind că precum bine se ştie el a petrecut noaptea cealaltă aici la tine.

— Cum poţi să sugerezi aşa ceva? spuse Leith încercând să pară revoltată, dar nereuşind prea bine. Doar tu mi l-ai trimis pe cap!

— Ar fi venit el oricum, ca să te invite la picnic.

— O, acum ce pretext a mai găsit? spuse Leith sărind în picioare la vederea maşinii lui Mace oprind în curte.

El îi făcu cu mâna vesel, dar nu intră în casă.

Apoi Leith îi zări şi pe George şi pe Anson Jones, şi nu putu să-şi înăbuşe un strigăt de uimire.

Helen spuse cu un zâmbet enigmatic.

— Probabil că se duc să taie lemne, sau ceva de genul ăsta. Cine ştie ce pun ei la cale.

— Stai aşa! Acum Leith realiza pe deplin ce se întâmplă, dar nu ştia cum să exprime totul în cuvinte. Vrei să zici că se duc să taie lemne pentru mine? Doar pentru… pentru mine?

— O, s-ar putea să fie ceva mai mult de cinci tone, cât era stiva ta. Nu poţi să ştii ce face George când îi pui un ferăstrău în mână.

— Dar… dar nu pot face asta. Cum o să pot plăti?

— Eu nu mi-aş face griji până ce nu voi fi întrebată,

spuse Helen. Acum trebuie să plec, aşa că Leith, mai bine te-ai apuca de lucru.

Helen plecă, dar Leith nu putu să se apuce de treabă. Prima ei grijă fu să facă nişte cafea proaspătă şi două pachete mari cu friptură, şi să le ducă la locul unde munceau bărbaţii.

Ferăstraiele electrice făceau un zgomot asurzitor, în timp ce bărbaţii tăiau pe rând copacii uscaţi de pe proprietate. Când o văzură se opriră şi odată cu ei şi zgomotul ferăstraielor.

— O, ce bine, Leith… chiar eram gata pentru o cafea.

— Parcă ai jurat că nu vei tăia niciodată lemne pentru mine, îi spuse Leith în glumă lui George, dar mai apoi începu să-i mulţumească, şi aproape că izbucni în lacrimi.

George n-o lăsă să-i mulţumească, ignorând lacrimile ce erau gata să izbucnească.

— Am simţit nevoia de puţină mişcare; şi oricum, nu puteam să-i las pe băieţii ăştia să facă treabă singuri.

Nu mai era nimic de adăugat, aşa că înainte să izbucnească în plâns, Leith preferă să plece, lăsându-i pe cei trei să lucreze.

La masa de prânz, ea fu aproape la fel de tăcută ca Anson Jones. Erau atâtea lucruri pe care voia să le spună, dar nu ştia cum.

Bănuia că ei se vor simţi jenaţi dacă va izbucni în lacrimi aşa că preferă să tacă mai tot timpul. Când George şi Anson plecară, ea îi îmbrăţişă pe rând, şi le mulţumi fiecăruia, fără prea multă ceremonie.

Cu Mace Benedict nu era la fel de uşor, deşi el părea că îi înţelege sentimentele, fără ca ea să trebuiască să le exprime.

— Ai să te descurci tu, îi spuse el, când ea nu mai ştiu

ce să zică. Sentimentele pe care le avea faţă de el, îi sporeau şi mai tare confuzia. Asta a fost un simplu ajutor între vecini, continuă el.

— Nu a fost un simplu ajutor, şi ştii foarte bine.

Mace zâmbi şi o privi cu căldură.

— Tot ce ai de făcut acum, e să treci la treabă şi să foloseşti tot lemnul ăsta cum trebuie, acum că nu eşti singura care contribuie la succesul acestei expoziţii. Sper că nu ţi-am lezat sentimentele de independenţă.

Leith aproape căzu în capcană, dar în loc să izbucnească, îi zâmbi.

— Nu, deloc. Doar mă face să fiu fericită că am prieteni şi vecini buni. Acum chiar că nu am voie să dau greş cu expoziţia.

— Nu vei da greş deloc, îi spuse el, complimentul lăsând-o fără replică pe moment. Ochii lui îi spuneau că ceva în relaţia lor se schimbase, fără să ştie ce anume. În orice caz, avansurile îndrăzneţe şi apropo-urile sexuale dispăruseră din atitudinea lui.

— Tot aş putea să dau greş, spuse ea. Sunt o mulţime de lucruri care pot să nu meargă bine.

— Sunt sigur că a venit timpul să ai numai noroc, îţi promit, spuse el cu o voce caldă.

Fie că se datoră promisiunii lui sau nu, lemnul de foc fu perfect, şi toate testele ieşiră bine. Acum putea din nou să spere că expoziţia va ieşi aşa cum îşi dorea. Şi mai mare îi fu bucuria când constată că bustul lui Mace nu se stricase. Din contră, era perfect, şi semăna atât de bine, încât Leith aproape că se aştepta să-l audă vorbind.

— Nu numai că mi-ai promis noroc, tu eşti un noroc! şopti ea, ştiind că norocul avusese un rol crucial în modelarea acestei piese. Noroc… şi dragoste, gândi ea,

dar alungă repede această idee. Nu era timpul să se gândească la aşa ceva. Nu acum.

Deodată o străbătu un fior, la gândul că Mace ar putea vedea bustul. Ar fi fost o catastrofă; el nu trebuia să vadă piesa asta, şi gândind astfel o împachetă la un loc cu alte piese. Nimeni nu trebuia s-o vadă, până ce nu va fi gata expoziţia.

Li luă o săptămână să sorteze şi să aleagă ce lucrări va păstra pentru expoziţie şi ce nu. Peste o zi trebuia să plece, şi tot nu era gata.

Urma să plece în zori pe un feribot, „Prinţesa Tasmaniei”.

Pe când încerca să mai îndese nişte lucrări în lăzi, Ldth auzi lătratul lui Snap care anunţa un vizitator, şi privi afară în curte.

— Chris! strigă ea. Ei, nu te-am mai văzut de multă vreme. Ce te aduce prin locurile astea?

— Afacerile… şi bineînţeles, plăcerea de a te vedea, spuse el. Eram prin preajmă, şi m-am gândit să trec pe-aici şi să-ţi urez noroc la expoziţie.

Leith îi mulţumi, iar el tăcu o vreme, privind-o.

— Mai e ceva pe lângă toate astea, spuse el în sfârşit. Numai că nu ştiu exact cum să încep.

— Încearcă să începi direct, şi când termini de spus, vino să mă ajuţi să iau decizia finală cu piesele pentru expoziţie, pentru că eu nu mai ştiu ce să aleg.

— Direct… da, păi, se emoţionă el, şi Leith începu dintr-odată să se îngrijoreze.

— Haide, spune odată, zise ea nerăbdătoare.

— Păi… cineva mi-a făcut o ofertă, şi vrea să cumpere această proprietate, spuse el nervos.

— Ce proprietate? întrebă ea, ştiind deja răspunsul.

Proprietatea mea?

— Da, proprietatea ta, şi e o ofertă excelentă. De fapt, cam prea bună, ceea ce mă pune pe gânduri. Dar…

— Dar ce? întrebă Leith, realizând că mai este ceva.

— Păi… chestia e… Ei bine, nu ştiu cine face oferta. Ştiu doar că e vorba de un avocat care se ocupă de toate astea, dar nu zice pe cine are drept client; dar asta nu e ieşit din comun.

— Un avocat. Nu cumva…

— Nu, nu e Mace Benedict. Sau cel puţin nu cred, spuse Chris în grabă. Leith se îngrijoră pe moment, dar când auzi cifra oferită uită de orice altceva.

— Dar… e ridicol, exclamă ea. E prea mult şi ce am plătit eu pentru locul ăsta, d-apoi atât! Chiar tu mi-ai zis.

— Doar un pic prea mult, recunoscu el. Dar cu siguranţă nu valorează cât se oferă acum.

— Nu contează, pentru că oricum nu mă interesează să vând, spuse Leith hotărâtă.

— Eu unul eram obligat să te anunţ, bineînţeles, zise Chris. Oferta este oricum splendidă, trebuie să recunoşti. Poate te mai gândeşti.

— Răspunsul este nu, spuse Leith. Acum vino să mă ajuţi să sortez piesele pentru expoziţie.

El nu fusese de prea mare ajutor, decise Leith după ce Chris plecă. Nu avea gustul necesar şi nici instinctul să judece el însuşi asupra alegerii pieselor. Cel mai rău lucru era faptul că vestea adusă de el, o făcuse să nu se mai poată concentra. Situaţia era mult prea bizara ca să poată să nu se mai gândească la ea.

Când Mace Benedict sosi o jumătate de oră mai târziu, la fel de neaşteptat ca şi Chris, prima întrebare a lui Leith nu avu nimic de-a face cu expoziţia.

— Dar de ce ar vrea cineva să plătească atât de mult pentru locul ăsta? zise ea. E ridicol, şi nu are sens.

— Ai dreptate, doar dacă cineva nu are un interes aparte pentru acest loc, răspunse el. Ai să accepţi?

— În mod sigur am să mă mai gândesc la asta, spuse ea, şi imediat se întrebă de ce declarase asemenea lucru. Era chiar hotărâtă să refuze, sau încerca să provoace o reacţie din partea lui Mace? Nici ea nu mai ştia. O declaraţie de dragoste, sau o rugăminte să rămână? Nu, în mod sigur, el o va sfătui să ia banii şi să plece în drumul ei.

Răspunsul lui o surprinse însă.

— Eu aş amâna orice până după expoziţie, în locul tău, răspunse el calm, apoi începu să inspecteze lucrările alese pentru călătoria la Melbourne.

— Neapărat să-l iei pe ăsta… şi pe ăsta, spuse el, după ce privi cu atenţie fiecare obiect; şi bănuiesc că încerci să te hotărăşti pe care din ele să le mai înghesui şi în lăzile alea două, nu?

— Remarcabil, băiete! exclamă Leith imediat, alegând obiectele propuse de el, şi începând să le împacheteze. De ore întregi încerc să fac o alegere, şi tu reuşeşti în câteva secunde. Lucru pentru care trebuie să-ţi mulţumesc, pentru că altfel mi-ar mai fi luat câteva ore bune, până să mă decid.

— Cu plăcere, şi ar trebui să te grăbeşti, că nu prea mai ai timp, spuse el, apoi schimbă brusc subiectul. Incidentul cu focul ar avea vreo influenţă în favoarea unei decizii de a vinde locul ăsta? întrebă el.

— N-am luat încă nicio hotărâre, doar mă gândesc la ea, spuse Leith, dorind să vorbească de cu totul altceva. Într-adevăr, chestia cu focul e ceva despre care trebuie să-mi fac griji, dar încerc să nu mă mai gândesc.

— Da, cel puţin nu acum, spuse el cu o voce serioasă. Apoi, spre uimirea lui Leith, el băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc de bancnote.

— Ca să acoperi costul lemnelor, şi al orice altceva ai nevoie, spuse el, împreună cu asigurările mele că persoana care a făcut treaba asta nu te va mai supăra pe viitor.

Leith rămase înmărmurită. Se uita la bani, neştiind ce să zică, apoi la Mace.

— Tu… vrei să zici că ştii cine a pus focul? Nu era o întrebare, ci o afirmaţie care nu mai cerea răspuns. Dar… dar tu… dar nu vrei să-mi spui, nu-i aşa? Aceasta fusese în mod clar o întrebare. De ce?

— Nu cred că mai are rost acum, doar dacă, bineînţeles, nu eşti hotărâtă să intentezi proces, spuse el, şi ceva în ochii lui o sfătuia să nu facă asta.

Leith flutură furioasă cu mâna în aer. Să-l ia naiba! Chiar credea că era aşa de răzbunătoare?

— Nu vreau să dau în judecată pe nimeni, nu mă interesează aşa ceva! strigă ea cu ochii sclipindu-i de furie şi revoltă. Nu mă interesează banii câtuşi de puţin. Dar vreau să ştiu de ce… şi cine? Cui am făcut eu vreun rău vreodată? A fost doar vandalism, sau…

Dintr-odată răspunsul îi veni clar în minte, şi chiar dacă îi păru ridicol, ştiu fă ăsta era adevărul.

— Madeleine! strigă ea, şi când el nu răspunse, ştiu că ghicise.

Capitolul 9

Călătoria la Melbourne fu un coşmar. Vânturi puternice urlând prin strâmtoarea Bass făcură traversarea apelor dificilă, şi Leith nu se simţi deloc în siguranţă pe vas.

Se terminase! Orice vise îşi făcuse despre Mace Benedict, acum erau moarte, şi totul se sfârşise odată cu acea încercare a lui de a o salva pe Madeleine DeMers de la intentarea unui proces.

Probabil că nu fusese uşor nici pentru el să ia asemenea decizie şi să admită aşa ceva despre femeia pe care o iubea.

— De ce? Asta e tot ce vreau să ştiu? întrebase Leith, când adevărul crud i se dezvăluise în faţa ochilor. Spune-mi doar de ce, şi am să închei totul aici. Cu siguranţă am dreptul să ştiu!

— Sunt uimit că mai trebuie să întrebi, spusese Mace. Motivul mi se pare mai mult decât clar.

— Gelozie. Leith spusese cuvântul, scutindu-l de jena de a-l spune el. Şi deşi Mace nu se obosi să confirme, nu mai era nevoie de alte întrebări.

— Ei, atunci asta e. Oricum, ai cuvântul meu că aici se încheie totul.

— Eşti foarte generoasă, spusese el, şi în mod sigur vorbise serios, gândi ea.

— Sunt realistă. Iar acum, dacă nu te superi, am foarte multe de făcut…

Sigur, spusese el, mult noroc cu expoziţia.

Apoi plecase, din fericire fără s-o atingă, pentru că până şi o simplă strângere de mână ar fi fost prea mult pentru Leith în acele momente.

Acum se simţea învinsă, cu inima frântă, dar nu avea de ales, trebuia să-şi revină. De multe ori în drumul spre Melbourne, fu tentată se despacheteze bustul lui Mace, fie numai pentru a avea satisfacţia de a-i privi trăsăturile caricaturale. Dar nici asta n-o mai amuza şi nu i-ar fi adus nicio alinare.

La fel de goală pe dinăuntru, deşi totuşi încântată, se simţi şi a doua zi, când directorul galeriei îi făcu sincere complimente la vederea bustului.

— Pur şi simplu magnific. O capodoperă, spuse el plin de încântare. Dar… nu e de vânzare?

— Doar dacă sunt nevoită, spuse Leith, gândind cât de ridicol suna ceea ce spusese. Bărbatul acesta nu mai însemna nimic pentru ea. Dar totuşi, bustul era tot ceea ce îi rămăsese de la Mace, şi trebuia să-l păstreze, cel puţin până trecea această durere din sufletul ei, şi până putea să-şi facă noi vise care nu-l implicau şi pe el.

— Ei, asta ar fi o problemă, spuse directorul. După cum ştii, avem o politică a noastră cu privire la exponate.

Ştia, dar uitase cu totul, şi oricum nu putea să ofere bustul spre vânzare, pentru că nu-i aparţinea.

Regula galeriei fusese dintotdeauna ca, din respect pentru vizitatori, toate exponatele să fie scoase la vânzare. Ca Leith să aştepte tratament preferenţial, ar fi fost o lipsă de profesionalism. Era clar că va trebui fie să vândă, fie să-l retragă din expoziţie.

— Există totuşi o modalitate. Poate să fie un preţ pe lucrare, dar nu trebuie să fie unul realist, sau măcar rezonabil, spuse directorul zâmbind. Sper că înţelegi ce vreau să spun. Apoi râse aprobator când auzi preţul propus de Leith.

— Ei, în cazul ăsta, cred că lucrarea e în siguranţă. S-

ar putea ca Mace să vrea s-o cumpere, dar altcineva, mă îndoiesc.

Leith tresări când auzi ultimele cuvinte.

— Vreţi să spuneţi că îl cunoaşteţi pe Mace Benedict? Nu… nu ştiam asta.

— Bănuiesc că am să dau de necaz, acum că v-am spus. Văd că el nu v-a menţionat nimic despre asta vreodată.

Leith era împietrită de uimire. Ceea ce aflase îi lăsă deodată un gust amar.

— Să înţeleg, spuse ea cu voce tremurată, că el este cel care a sugerat să fiu invitată aici?

— Nici vorbă, copilă. Singurul lucru care i-a fost lui Mace permis să-l facă, a fost să-mi dea adresa ta, atunci când am dorit să te contactez. Ai cuvântul meu.

— Dar de ce eu? insistă Leith.

— Îţi cunoşteam bine lucrările şi le apreciam, deşi trebuie să observ că ceea ce văd aici întrece orice lucrare de-a ta care mi-a picat în mână până acum. Am văzut multe lucrări de-ale tale în biroul lui Mace din Hobart.

— În… biroul… lui? Cuvintele îi ieşiră cu greu din gură, atât de uimită era. Are lucrări de-ale mele în birou?

— Printre altele, da. Trebuie să recunosc că am fost surprins să văd câte lucrări de-ale tale a strâns până în prezent. Dar de ce eşti atât de uimită? Din câte am tras eu concluzia, ceva există între voi doi, nu?

— Atunci asta v-a influenţat decizia de a mă invita aici? întrebă Leith caustică şi plină de îndrăzneală.

— Eu zic că nu! spuse el serios, aşa că Leith trebui să-şi ceară scuze.

— Îmi pare rău, spuse ea, probabil tot stresul ăsta cu pregătirea pentru expoziţie e de vină. N-am vrut să vă

jignesc.

— Nici eu pe tine, spuse directorul, şi în mod sigur, nu în ajunul expoziţiei celui mai desăvârşit artist ceramist australian, pe care mi-a fost dat vreodată să-l prezint. Dacă asta ajută, numele unui anumit personaj nu va mai fi adus în discuţie.

— 0, nu are prea mare importanţă, spuse Leith. Nu e nimic între noi. Suntem doar… un fel de vecini.

— Înţeleg, spuse directorul. Acum încearcă să te odihneşti, că mâine te aşteaptă o zi mare.

A doua zi, când veni vremea să se pregătească pentru expoziţie, Leith alese cu grijă din mica garderobă pe care o adusese cu ea, rochia ei favorită de seară şi accesoriile potrivite pentru ea, deşi iniţial nu fusese sigură dacă s-o poarte sau nu la vernisaj. Se gândi însă, că îmbrăcându-se elegant în acea seară, va îndepărta o parte din durerea sufletească de care nu putea scăpa.

Într-adevăr, deja se simţea mai bine, când păşi în sală, în rochia albă, mulată pe corp, care îi scotea în evidenţă bronzul căpătat în aceste luni trăite la ţară, precum şi părul decolorat uşor de soare.

Galeria era deja plină când sosi ea, şi asta îi risipi orice îndoieli asupra succesului vernisajului.

Directorul, era peste măsură de încântat, în timp ce alerga încoace şi-ncolo.

— Este mai mult decât m-aş fi aşteptat vreodată! spuse el. Ştiam că va fi bine, dar este incredibil. Iar tu arăţi splendid, ceea ce e perfect pentru că cei de la presă abia aşteaptă să vorbească cu tine.

Leith se pomeni cu un pahar de şampanie în mână, şi în jumătatea de oră care urmă, trebui să se ţină după director, care o plimbă pe la toate grupurile de ziarişti

dornici să-i ia. un interviu. La un moment dat însă, simţi cum ameţeşte după atâta efort.

— O, te rog, ai milă, îi spuse ea directorului. Toate astea sunt copleşitoare, iar eu nu am pus nimic în gură de ieri. Trebuie să iau o pauză!

Spre bucuria ei, agitaţia cu interviurile şi cu presa, se opri acolo, aşa că putu să se retragă un moment. Tocmai când se sprijinea de un zid ca să-şi recapete puterile, auzi o voce cunoscută în stânga ei:

— Ce se întâmplă, te-au copleşit evenimentele? Eu te-am avertizat că viaţa la ţară nu-i uşoară.

— Brian! Ce cauţi aici? spuse ea. Uitase cu totul de acest personaj din viaţa ei trecută. Parcă trecuseră zeci de ani, nu doar şase luni de când plecase de la oraş.

— Doar nu crezi că aş putea lipsi de la un asemenea eveniment!

Leith nu putu să-şi stăpânească un zâmbet, dar acesta pieri repede când mintea ei făcu automat comparaţia, dintre Brian şi Mace Benedict.

Se cutremură, apoi o trecu un fior rece la gândul că toată viaţa şi-o va petrece făcând astfel de comparaţii.

— Cum ţi se pare expoziţia?

— Sunt plin de invidie că nu are loc la mine în galerie, spuse el, vorbind foarte serios.

Avea şi de ce să-i fie ciudă, dat fiind că galeria era deja plină-ochi cu lume, şi majoritatea lucrărilor purtau eticheta „vândut”.

— Văd că merge foarte bine, spuse Brian, şi totuşi tu nu pari prea fericită. Nu cumva ţi-e dor de izolarea din Tasmania?

Ea zâmbi, pentru că bărbatul avea atâta dreptate… Da, Brian nu va putea niciodată înţelege că acel loc

însemna acum pentru ea acasă. Nu putea să-i descrie cât de magnific era muntele, şi pinii pe care îi vedea în fiecare dimineaţă de pe verandă, şi de altfel nici nu conta dacă el înţelege sau nu. Revederea cu el nu-i stârnise niciun sentiment, şi dacă pe moment se bucurase să-l întâlnească, acum nu mai simţea decât disconfort. Era un străin…

Când veni momentul să ţină un discurs pentru oaspeţi, deodată, simţi că tot ce îşi doreşte e să plece, să părăsească sala de expoziţii şi pe toţi acei oameni. Poate că erau importanţi în obţinerea succesului, dar ea era un artist, nu un om public sau un orator. Aşa că rosti simplu, emoţia din cuvintele ei spunând totul:

— Prefer să las lucrările să vorbească în locul meu. Vocea îi tremura. Un singur lucru aş vrea să spun despre această expoziţie. Totul a fost posibil doar datorită generozităţii unor oameni pe care sunt mândră să-i numesc prietenii şi vecinii mei. Apoi povesti pe scurt despre foc şi alte probleme pe care le înfruntase de când se mutase în Tasmania, şi despre ajutorul pe care-l primise. Toată lumea se amuză când auzi întâmplările cu oile, şi Leith ştiu că râsetele erau pline de simpatie. În final, mulţumi tuturor încă o dată, şi fu bucuroasă că poate să se retragă într-un colţ, cu sentimentul că ce era mai greu, trecuse.

Îşi făcu drum prin mulţime, când deodată auzi o voce cunoscută şi foarte dragă:

— Măi să fie, ai fost nemaipomenită!

Aproape se aruncă în braţele lui Helen, atât de nestăvilită îi fu bucuria s-o vadă acolo. Lângă ea era George, arătând foarte incomodat de costumul pe care-l purta, şi de asemeni, împreună cu ei, şi Fiona Benedict.

— Dar ce faceţi voi toţi aici? spuse Leith izbucnind în

lacrimi, bucuroasă că acum era între prieteni, oameni la care ţinea şi în care putea avea încredere.

— O, doar nu credeai că te vom lăsa să înfrunţi toată mulţimea asta de una singură? spuse George.

— Dar cine are grijă de fermă şi de animale pentru voi? întrebă Leith, plângând şi mai tare. Şi de Snap! Doar nu aţi adus-o cu voi!

— Totul e sub control, aşa că nu-ţi mai face griji, şi nu mai plânge, spuse Fiona Benedict cu fermitate. Mace o să vină şi el într-o clipă. A rămas să parcheze maşina.

Leith nu mai avu putere să spună nimic. Era înmărmurită. Mace era aici? Oare era şi Madeleine cu el?

Nu avu timp să se mai gândească la asta, pentru că fu chemată din nou să dea interviuri, şi de data asta erau atât de mulţi ziarişti încât abia putea face faţă întrebărilor.

— Care e povestea bustului acela? întrebă unul dintre ziarişti. Este unul din vecinii tăi, sau e cineva mai special?

— Nu e… nu e decât un simplu vecin, spuse ea, păstrându-şi calmul.

— Preţul e cam mare pentru o lucrare care nu reprezintă pe nimeni special, spuse un alt ziarist.

Dar înainte ca Leith să poată răspunde, o voce caldă, dar puternică, i-o luă înainte:

— E doar o chestiune de opinie. Eu unul, cred că e un preţ foarte rezonabil.

Apoi Mace Benedict ignoră valul de întrebări care urmă, şi o trase pe Leith de mână.

— Ai răspuns la destule întrebări, spuse el autoritar. În afară decât eva întrebări de-ale mele.

Leith nu putu să spună nimic, nici măcar să protesteze, pentru că el nu fu prea delicat când o trase de mână şi o scoase din mulţime.

Intrară într-o cameră privată, la care Mace se duse direct, lăsând să se vadă că nu era prima oară acolo.

— Ei, bine, spuse el cu o voce serioasă. Acum suntem pe teren neutru, singuri, şi vreau nişte răspunsuri. Prima întrebare ar fi ca cea a reporterului de mai devreme. De ce asemenea preţ pentru bustul cuiva care nu înseamnă nimic pentru tine?

Leith nu putu să răspundă.

— Ştiu deja răspunsul, spuse el, şi acum vocea lui era ca o catifea. Leith tot nu putea să-şi găsească cuvintele. Cum putea s-o întrebe aşa ceva, cu asemenea aroganţă?

— Fir-ar să fie, ce e cu tine? Eşti aşa de încăpăţânată încât nu poţi să recunoşti că simţi pentru mine acelaşi lucru pe care îl simt şi eu?

Leith nu putu să-şi creadă urechilor, şi inima începu să-i bată mai să-i spargă pieptul. Nu cred că am auzit bine, sau dacă am auzit, cred că am înţeles greşit, gândi ea. Numai că el o spuse din nou.

— Leith… te iubesc, şi sunt sigur că şi tu mă iubeşti, altfel nu ai fi pus un asemenea preţ pe acel bust. Vreau să te aud că o spui tu însăţi, sau vrei să plec cu convingerea că independenţa ta e mai importantă decât dragostea?

Acum Leith trebuia să vorbească. Nu avea de ales! Dar cuvintele tot nu voiau să vină. Plină de emoţie, se aruncă în braţele lui, căutându-i buzele, şi din acel moment niciun cuvânt nu mai fu necesar.

Păru că a trecut o eternitate până ce ea îşi reveni, şi fu în stare să pună întrebările care o chinuiseră în ultimele zile.

— Dar… cum rămâne cu Madeleine? Am crezut că…

Rămăsese cuibărită în braţele lui, cu buzele umflate de atâtea sărutări, cu trupul vrăjit de atingerile lui, dar

trebuia totuşi să pună acea întrebare.

— Ce-i cu Madeleine? întrebă Mace, sărutând-o pe gât. Madeleine nu are nicio importanţă. Niciodată nu a avut. Este un copil răsfăţat, şi nimic altceva. N-am putut s-o las să ajungă în faţa justiţiei, pentru că nu poţi condamna pe cineva doar pentru că e prost. Apoi o sărută din nou şi pe moment Leith se lăsă cuprinsă iar de vraja atingerilor lui.

— Ar trebui, să mergem înapoi, şopti ea. Acum nu e momentul potrivit să…

— Sau locul potrivit, îi continuă Mace ideea. Dar aici măcar suntem singuri. Acolo e toată lumea aia, şi la cină va trebui să te împart cu George, cu Helen şi cu mama.

Asta făcu să răsară încă o întrebare în mintea lui Leith.

— Spune-mi, mama ta, ce crede despre…

— … Crede că eşti minunată, continuă el. Mai vrei şi opiniile altora?

— Opinia ta este singura care contează, spuse Leith cu ochii strălucind ca două perle.

Nu voia să se mai întoarcă în sală, dar un ciocănit ferm în uşă, şi vocea directorului, o făcură să se adune.

Intrară din nou în galerie, auzind numai pe jumătate întrebările care curgeau din toate părţile. Nu se mai gândeau însă, decât unul la celălalt şi fericirea se citea pe feţele lor. Abia în timpul cinei, Helen îi puse lui Leith întrebarea care stătea pe buzele tuturor.

— Leith, cum rămâne cu oferta aceea care ţi s-a făcut pentru proprietatea ta?

Leith sări dintr-odată în picioare, cu îngrijorare pe chip.

— O, nu! Trebuie să vorbesc urgent cu Chris Hardy!

îmi trebuie un telefon, acum!

Toată lumea părea uimită cu desăvârşire.

— Oferta aceea, explică ea, i-am spus lui Chris că o accept; seara trecută, şi acum nu mai vreau…

— De ce îţi faci griji? Nu ai semnat nimic, spuse Mace. Apoi reluă zâmbind. Leith dragă, eu sunt cel care a făcut oferta, aşa că să nu-ţi fie teamă că vei fi dată în judecată! N-aş putea s-o fac nici dacă aş vrea, încheie el cu un zâmbet.

— Dar de ce? întrebă Leith.

Erau complet singuri acum. Ceilalţi plecaseră înapoi în seara precedentă, iar Mace şi Leith se hotărâseră să stea până a doua zi.

— Am vrut să te încerc, să-ţi ofer o cale de scăpare, şi să văd dacă o accepţi. Speram, bineînţeles, că n-o vei face, şi într-adevăr nu ai făcut-o, ceea ce mă face foarte fericit. Sunt sigur că toate astea nu au fost uşoare pentru tine.

— Dar de ce ai oferit acel preţ exorbitant? întrebă ea.

— Ca să îţi trezesc bănuielile şi să te fac în acelaşi timp să refuzi. Uneori, cu independenţa ta, m-ai umplut de confuzie, şi la un moment dat chiar nu mai eram sigur dacă am făcut ceea ce trebuie. Dar ceea ce ştiam în mod sigur era că ai fi fost un haiduc pe cinste, spuse el râzând şi sărutând-o, apoi adăugă:

— Şi mai ştiam că mi-ai răpit inima din prima zi în care te-am văzut.

— Trebuie să fi fost muntele ăsta fermecat, spuse Leith, pentru că şi eu am simţit acelaşi lucru; şi încă mai simt.

Sfârşit

ISBN 973 – 8251 – 44 – 3